

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

24

50KR.

FORÅR
2010

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Silver Surfer: First app. Fantastic Four # 48. Created by Jack Kirby.

(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

Four
Color
Comics

www.fantask.dk
SURFTIME SHOP

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 24, Forår 2010

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavsmænd.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 32 55 04 60
himmelskibet@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Maria Kohinoor Larsen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutionsabonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgpris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Thomas Winther

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri

ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #25: 29/6 2010

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Forside: Maria Zhia Bang Larsen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Korrektur: Klaus Æ. Mogensen og Thomas Winther

INDHOLD

Eastercon 2010	4
Artikel af Flemming R.P. Rasch	
Den fantastiske virkelighed	7
Artikel af Flemming R.P. Rasch	
Anmeldelser	10
Bøger, film m.m.	
Kærlighedens lotteri	27
Novelle af Klaus Æ. Mogensen	
Stationen	30
Novelle af Morten Carlsen	
Hades Nertus	34
Novelle af Rasmus Wichmann	
Nyt om Fantastik	39
Ved Klaus Æ. Mogensen	
Nyt fantastik på dansk	40
af Janus Andersen	
Foreningen Fantastik	42
(samt kalender)	

Eastercon 2010

Af Flemming R.P. Rasch

Efter at have stået for Fantasticon tre gange, var det lidt pinligt at jeg aldrig havde været til en con i udlandet, på nær en rollespilscon en gang for mange år siden. Jeg har mange gange haft planer om at tage af sted, men der er hver gang kommet noget i vejen. Så denne gang endte det med at blive lidt pludseligt, at jeg fik bestilt flybilletter til London, for at overvære Eastercon.

Det skortede ikke på oplevelser, men det kunne sagtens lade sig gøre at hvile fødderne og få sig en hyggesnak mellem de mange tilbud

I Danmark er Fantasticon en stor con af sin art, dvs. en primært litterær con for science fiction, fantasy og horror. Vi har i den tid, jeg har haft forbindelse til dansk fandom haft to store, Fabula i 1996 og Eurocon i 2007. Eastercon er briternes årlig con, og den er mindst lige så stor som de to. Hvor vi af og til har mindre cons så som Dancon med måske 20-30 deltagere, har de derovre en lang række mindre årlige cons på størrelse med Fantasticon. Det kan vi aldrig leve op til i Danmark, med under en tiendedel så mange mennesker, men vil man til en con, hvor de taler et sprog, de fleste forstår, er der rigeligt at vælge mellem i Storbritannien. Faktisk er Eastercon også forskellig fra år til år, da der er flere som byder på at få lov til at lave den. I år var det arrangørgruppen Odysseey2010, som havde vundet retten til at holde det ved en afstemning på en tidligere Eastercon.

Eastercon lå i år lige ved siden af Heathrow lufthavn. De havde valgt et stort og flot hotel, hvor man også kunne bo. Jeg var så sent tilmeldt, at der ikke var plads der, men der var et "overflow hotel" lidt længere nede ad gaden, hvor jeg fik et værelse med en hel del Eastercon-rabat.

Ved ankomsten får man udleveret en pose med forskellige ting i, bl.a. et påskeæg! Her ligger også et trykt program. Jeg havde printet program for lørdag og søndag ud hjemmefra, og det viste sig at være en god ide, da der var kommet ændringer til efter programmet var blevet trykt. En af disse ændringer var det første programpunkt jeg var til – en diskussion af 2000 AD og dens indflydelse. Hvis man ikke lige kan huske hvad 2000 AD er, kan det være det hjælper, hvis jeg siger Judge Dredd? Der var enighed i panelet om at *Robocop* var en langt bedre *Judge Dredd*-film. Problemet er at amerikanerne ikke forstår ironi og tager Judge Dredds helterolle for pålydende. I panelet var blandt andre Alastair Reynolds, som fortalte, at han en gang troede, at

han skulle være tegneserietegner og lavede sine egne små fan- tegneserier.

Herefter var det tid til det, jeg på forhånd havde forventet mig mest af, interviewet med Iain Banks. Det levede helt op til forventningerne. Enten var manden i usædvanligt godt humør den dag, eller også er han et naturtalent som komiker. Han fortalte blandt andet om sine forsøg på at starte en karriere som science fiction-forfatter, som forlagene mildest talt ikke gad at høre om. I stedet skrev han *The Wasp Factory* (*Hvæpsfabrikken* på dansk), som blev en pæn stor succes. Da han derved var etableret som forfatter, ville han forsøge at lokke forlaget til at udgive sin science fiction. Men selvfølgelig under pseudonym. Science fiction-forfattere har ofte et bogstav som mellemnavn, så derfor fandt han på det meget snedige pseudonym, som næsten ingen ville kunne gætte, Iain M. Banks! Herefter fik han udgivet den første bog i sit Culture-univers (flere af dem findes på dansk), *Consider Phlebas*. Siden

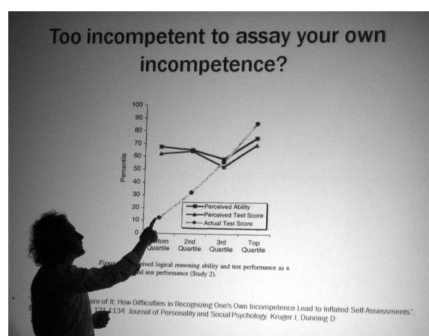

Iain M. Banks

har han på skift udgivet bøger som Iain med eller uden M Banks. Hans arbejdsrytme består af tre måneders intensiv skrivning, tre måneders bearbejdning af manuskriptet, og seks måneders "tænkning". Dvs. selv om han tilsyneladende bare sidder og slapper af og laver ingenting i den periode, så tænker han meget dybt over sin næste bog. Sagde han med et meget stort smil på.

Jeg er ikke den store tilhænger af den sport, der går ud på at hænge dem der ikke ved så meget om videnskab ud som idioter.

Men de andre programpunkter der var på lørdag kl.12, lød ret kedelige, så jeg blev siddende i den store sal (med plads til vel et halvt tusind mennesker) for at høre Ben Goldacre fortælle om "bad science". Det var faktisk meget mindre nørdet end jeg havde forventet, og manden var næsten lige så underholdende som Banks, hvilket siger en del. To af hans hovedpointer var at medierne fremstiller naturvidenskab som enten "Science is wacky" – fascination over noget man ikke fatter en brik af eller "Miracle cures / Hidden scares" – noget der enten er en slags trylleri som får problemer til at gå væk eller noget som er meget farligt. Mange journalister tror at bare man får fat i en mand med en PhD-titel, så er det videnskab. Men ifølge Ben Goldacre så findes der så mange PhD'er i verden at ligegyldig hvor tosset et udsagn man kommer med, så kan man altid finde en PhD et eller andet sted som vil støtte det. Han kom også med en del eksempler på hvordan ukritiske citater havde ført til at de rene løgnehistorier blev forsi-dehistorier i alverdens medier.

Ben Goldacre fortæller om dårlig videnskab

Lidt i forlængelse af det var jeg til et panel om LabLit – laboratorie-litteratur. Jennifer Rohn havde undersøgt hvor mange bø-ger der egentlig er skrevet som beskriver en forsker på samme måde som for eksempel en de-ektiv beskrives i krimier, dvs. hvor en professions arbejde er en del af historien. Det var et ganske lille tal (som jeg ikke fik noteret). Panelet diskuterede problemet og hvad der kan gøres ved det. Det har muligvis noget at gøre med at forskere opfattes

som en slags troldmænd, som kan nogle hemmelige besværgel-ser man alligevel ikke vil kunne forstå. En ting der kom op, var en sammenligning af krimiseri-en CSI og lægeserien House. Hvor videnskab i førstnævnte går ud på at finde frem til en en-tydig sandhed der afslører mo-deren, fokuserer sidstnævnte på processen, med en masse hypo-teser om, hvad der det er for en sygdom, man står overfor, og det ender ofte med at patienten fak-tisk ikke overlever. Det sidste svarer meget bedre til hvordan videnskab er.

Sidst på lørdagen tyndede det lidt ud i de programpunkter jeg synes var interessante, så jeg gik lidt omkring og kiggede. Hotellet var meget specielt – af nogle bloggere beskrevet som ikke-eu-klidisk. I hvert fald var nogle af programpunkterne placeret på steder, hvor man ville være kom-plet tabt, hvis ikke der havde været en serie af skilte som viste vej. Hotellet var også udstyret med to barer, den "dyre" i stue-etagen med ølpriser som i Dan-mark, og en længere oppe, hvor en rigtig god real ale kun ko-stede halvt så meget som på et dansk værtshus. Jeg fik også for-vildet mig hen i et afsides lokale, hvor fan-æresgæsterne og con-arrangør-ægteparret Fran og John Dowd blev interviewet. Fran Dowd var i starten ret skeptisk overfor hele ideen med at lave en con "Hvorfor sidde på et hotel og drikke dyre øl, hvis man bare snakker med de sam-me folk om de samme ting?" Men hun blev alligevel bidt af det, og er blandt andet med i ar-rangør-gruppen til næste års Ea-stercon, Illustrious.

Lørdag aften lagde ud med en storskærmsvisning af påske-afsnittet af *Dr. Who*, hvor den nye doktor Matt Smith skulle prøve at træde i karakter. Det lykkedes ganske godt for ham, i en stil der mindede mig lidt om den sene Tom Baker (på godt og ondt). Det nye Tardis-design kunne jeg dog ikke lide, og den tåbelige "hvorfor lave et plot når man kan give ham noget hardware" soniske skruetrækker

viste sig desværre også at kunne regenerere som sin ejermænd, på en måde. Men i forhold til vores 4-5 personers *Dr. Who* filmarran-gementer i Fantastik, var det noget helt andet at se tv sammen med et halvt tusind mennesker. Min aften sluttede med et kig på de optrædende i noget der min-dede om det japanske fænomen cosplay, her kaldet maskerade og cabaret. Maskeraden gik ud på at fremvise sine kostumer, mens cabaret'en var små skue-spil og sketches. Der var blandt andet en forkortet udgave af *Star Wars*, som var ustyrlig mor-som.

Mit første programpunkt søn-dag var et panel om at lave anto-logier, hvor en flok briter var sat sammen med amerikanske Ellen Datlow. Jeg fik en del råd dér, jeg kan bruge i mine egne små udgivelser. I Storbritannien er det stort set umuligt at få et af de større forlag til at udgive en sci-ence fiction-antologi, så det er "small press" forlag som udgiver dem. Noget som Science Fiction Cirkelns årlige antologi (og min egen kommende fantasy-antolo-gi, skrev han skamløst), hvor forfattere kan indsende bidrag og redaktøren udvælger de bed-ste er uhyre sjældent, da man simpelthen ikke har tiden til at læse alt der kommer ind. En interessant bemærkning var, at når en tekst går fra at være en tekst til at indgå i en bog, læser folk den på en anden måde.

Jeg ilede videre fra det lidt trange næststørste lokale til Alastair Reynolds foredragovre i den store sal. Det kunne jeg nu godt have sparet mig. Det tog teknikken omkring et kvarter at få et billede op på storskærmen, og så var det af en eller anden grund i sort-hvid. Men han nå-de at holde et ganske interessant foredrag alligevel, om hvordan science fiction ændrer sig i takt med at videnskabens verdensbil-lede ændrer sig. Et eksempel han nævnte var Stanley Wein-baum, som omkring 1930 skrev gennemtænkt sf og banebryden-de science fiction om Mars, men baseret på et nu forældet billede af Mars, så det i dag ikke mere

kan læses som et seriøst bud på livet på Mars.

En tilhører mente at moderne naturvidenskab har forandret sig og ikke mere kan fascinere som tidligere tiders videnskab. Deri var Reynolds stik uenig. Han finder stor fornøjelse i at følge med i hvad der sker, også langt fra hans eget felt (astronomi). Hans forfatterskab beskrev han som del af den nye space opera bølge i science fiction, men med fokus på at gøre videnskaben så korrekt som muligt, som i hard sf traditionen. Det sidste har blandt andet ført til det "uheld" at man begyndte at opdage planeter omkring fremmede stjerner meget før han havde regnet med, så der faktisk er opdaget planeter i et solsystem i hans roman-univers, hvor han troede han bare kunne fantasere sig til dem!

Cowie med planet og sidekick

Herefter var det tilbage til det næststørste lokale, hvor Jonathan Cowie var ved at stille op til sit Exobiologi-foredrag, som han også havde holdt i en lidt anden version på Eurocon i København, hvor jeg ikke nåede at høre det. Som en blogger har beskrevet det, var det en slags *mad scientist*-forestilling med lysbilledshow, gammeldags projektor og en kæmpe stor kunstig planet i plastic som en af hans bekendte havde fremstillet og stod og fortalte lidt om. Selve foredraget var interessant, men måske lidt skuffende, da det meste af det han fortalte var noget jeg vidste i forvejen. Men der var blandt andet lidt detaljer om den gamle Viking-missions forsøg på at finde liv på Mars: Det var faktisk ikke sådan at den ikke fandt liv, men omvendt havde man heller ikke klart kunne konkludere at den havde fundet liv.

Der var også lidt sjov med blandt andet Drakes Formel. Jeg hører til dem der mener at Dra-

kes Formel er 90% underholdning og 10% videnskab. Drakes Formel forsøger at gætte på hvor meget intelligent liv der er i universet, men antager at det liv er præcis som vores og har fulgt samme udvikling, hvilket på forhånd udelukker en masse muligheder. (Faktisk er det sådan i Olaf Stapledons snart firs år gamle roman *Star Maker*, at liv der ligner vores er ret sjældent blandt intelligent liv, men den slags forsigtighed med sine antagelser er åbenbart gået af mode). Det overraskende resultat af denne akademiske selskabsleg var at det nærmeste intelligente liv er så langt væk, at selv hvis vi peger vores største radioteleskop i den retning og de gør det samme med et tilsvarende, er der for langt til, at vi kan høre hinanden. Men som en publikummer sagde, så vil en civilisation mere avanceret end vores formentlig kunne sprede sig ud til hele galaksen i løbet af kort tid, regnet i forhold til galaksens alder. Drakes Formel er god som selskabsleg, men ikke egnet til at forklare, hvorfor vi måske er alene i universet.

Derefter var det tid til "Not the Clarke Awards", hvor forskellige tidligere medlemmer af komiteen til uddeling af den årlige Clarke-pris for bedste engelsk-sprogede science fiction-roman talte om årets "short list" (de nominerede) og forsøgte at finde frem til, hvilken de ville have givet prisen til. Årets felt har mange gode bøger af vidt forskellig art, fra Chine Mieville's *The City and the City*, hvor ideen om at der kan leve flere grupper af mennesker i den samme by uden at kende meget til hinandens eksistens tages ud i det ekstreme, til Gwyneth Jones' *Spirit*, som er endnu en variant over Greven af Monte Cristo i en fremtidsverden, dvs. en historie om en uskyldig dømt og hævn. Der blev sagt både gode og dårlige ting om alle bøgerne. Mieville, som de endte med at kåre som vinder, var måske en for tynd historie til en hel roman og detektivplottet der driver handlingen er ikke så godt, men ide-

en og sproget i den er så godt at det mere end opvejer det negative. Jones blev erklæret som en "dark horse" der muligvis ville vinde den rigtige Clarke Award, på trods af en ikke særlig original ide og at den går lidt i stå til sidst. Der var også ros til Kim Stanley Robinsons *Gallileo's Dream*, nok en fremstilling af hans tema om forholdet mellem det rationelle menneske (videnskaben) og samfundet, men denne gang måske med noget stof han ikke selv havde haft det så sjovt med.

Der var lige tid til at købe nogle bøger i det meget store "dealer's room", før jeg skulle af sted.

Måske skulle jeg være blevet for at høre om, hvad problemet er med nutidens science fiction-film, men jeg turde ikke risikere at misse mit fly, så jeg tog tilbage til lufthavnen i god tid. Foredraget gik ud på, at man efterhånden har låst sig fast på en bestemt formel for hvordan en film skal være (Joseph Campbells *Heltens rejse* m.f.), mens 2001-filmen gik en helt anden vej ("trancendensens narratologi"). Det måtte jeg læse mig til på en blog, da jeg kom hjem. Jeg gik også glip af bl.a. interviewet med den sidste æresgæst Liz Williams. I bagklogskabens lys skulle jeg være blevet til om mandagen. Tager jeg til Eastercon næste år (i Birmingham), bliver det nok en enkelt dag længere. En fuld con fra torsdag aften til og med mandag aften er lidt mere end jeg vil ofre af min påske på det, men det kan absolut anbefales at tage til en Eastercon, hvis man interesserer sig for science fiction. Der er også lidt fra andre genrer, men fantasy og horror har deres egne con'er derovre.

Den fantastiske virkelighed

Af Flemming R.P. Rasch

Denne gang vil jeg forsøge at give et lille overblik over de missioner i rummet der i øjeblikket er i gang. Mange – inklusiv undertegnede – begræder at menneskets udforskning af solsystemet gik helt i stå i løbet af nogle få år efter Apollo 11s månelanding.

Det som mange havde set som starten på et kapitel i menneskets udforskning af den verden det befinder sig i, blev i stedet slutningen på et kapitel der handlede om et simpelt væddeløb. De planer der var om at få mennesker tilbage til Månen og videre derfra til Mars, som for nyligt blev lagt på is, var i en lidt anden tidsskala end månemissionen. Om de nogensinde bliver genoplivet, vides ikke på nuværende tidspunkt. Dem på min alder og ældre kommer nok i bedste fald til at opleve det i tv-stuen på plejehjemmet, hvis vi da kan få lov at se det for dem, der hellere vil genudsendelser af midelmådige danske film og quizprogrammer med folk, der er kendte for at være kendte. Det var måske en anelse pessimistisk, og faktisk er der allerede nu ved at blive skrevet nye kapitler i udforskningen af rummet. Det er bare ikke noget, der gør sig så godt på tv, da der for eksempel ikke er nogen fotogene astronauter involveret. Fra lige uden for vores atmosfære til meget langt ude i rummet, ligger

der i øjeblikket et væld af ubemandede rumfartøjer, som samler data ind til forskerne herude på Jorden.

Jeg har valgt ikke at medtage fartøjer, der ligger i egentligt jord-kredsløb, i denne oversigt. Meget af det der er i kredsløb, er slet ikke beregnet til forskning, men til kommunikation, navigation, spionage og andet. Det vil også være svært at vælge fra: Skal f.eks. vejsatellitter – som der er ret mange af – med? Endelig er der temmelig mange missioner i gang i kredsløb, da disse missioner ikke er nær så dyre som missioner længere væk fra Jorden. Jeg vil derfor nøjes med at medtage de fartøjer der ligger langt væk fra Jorden. Det vil da være fartøjer som ligger i kredsløb om andet end Jorden og dem som er undervejs til et sted langt væk fra Jorden. Enkelte fartøjer som er planlagt til opsendelse indenfor kort tid er også taget med, ellers er det kun de missioner der stadig er i gang.

En mission der var lige ved at nå med på listen, var ESA og NASAs Ulysses, der har lavet

Så kører vi!

Missioner nær Jorden, men ikke i jordkredsløb (aktive)

Navn	Hvem?	Start	Hvor?	Hvad?
Herschel	ESA	2009	L2	3,5 meter infrarødt teleskop
Planck	ESA	2009	L2	mikrobølge-observatorium
ACE	NASA	1997	L1	solvind / partikel-observatorium
Kepler	NASA	2009	Earth trailing	specialdesignet planetfinder
SOHO	NASA/ESA	1995	L1	solobservatorium
Stereo	NASA	2006	Solar	solobservationer
Spitzer	NASA	2003	Earth trailing	0,85 meter infrarødt teleskop
Wind	NASA	1994	L1	solvind
Lunar Reconnaissance Orbiter	NASA	2009	Måne-kredsløb	kortlægning af Månen m.m.
Chang'e 1	Kina	2007	Måne-kredsløb	kortlægning af Månen

observationer af Solen fra en solkredsløb, der tillod den af se solen fra vinkler vi normalt ikke kan se den fra. Ulysses holdt i over 18 år til det i 2009 blev besluttet, at de høje udgifter det krævede at holde gang i kommunikationen med den, ikke længere gav nok interessante data.

Som det ses, er NASA den helt store aktør på dette område, hvor andre landes bidrag vel nærmest er nogle små, men vigtige supplementer til NASAs missioner. En meget stor del af missionerne er til Mars, som i øjeblikket af mange årsager er den mest interessante planet at undersøge. Blandt andet har man stadig en formodning om at det skulle være muligt at finde en eller anden form for liv der, hvor det på de andre planeter er mere tvivlsomt. Blandt andet fordi der er vand på Mars og fordi Mars tidligere har haft et klima der mindede meget om Jordens nuværende.

En anden grund til det store fokus på Mars var den plan om en bemannet mission om ca. ti år, som indtil videre er opgivet.

Taler vi om missioner helt ude, hvor der ikke er flere plane-

ter, så har NASA ikke hørt noget fra Pioneer-sonderne, der blev sendt op sidst i 70'erne, i omkring 15 år – de er derfor ikke taget med i oversigten. Men Voyager-sonderne hører de faktisk af og til noget fra. Det er dog stærkt begrænset, hvad man kan få ud af deres data. De er efterhånden nået omtrent tre gange så langt ud som Neptun eller dobbelt så langt ud som Pluto når i sin bane. En ny mission, New Horizons er nu nået forbi Jupiter og på vej mod Pluto, som er den eneste af de gamle ni planeter, som aldrig er blevet observeret tæt på. Pluto nåede så at blive deklassificeret til dværgplanet forinden, men den bliver så i stedet den første dværgplanet der sendes en mission til, bortset fra at den tidligere asteroide Ceres, nu også en dværgplanet, som bliver besøgt af Dawn-missionen omtrent samtidig.

I kølvandet på NASAs overstående Stardust mission kommer der flere andre "sample return" missioner, hvor man opsamler og bringer materiale tilbage til Jorden til analyse, i stedet for at analysere det i en

rumsondes relativt mere primitive medbragte laboratorium.

Den mest ambitiøse er vel russernes Phobos-Grunt-mission, som skal bringe et stykke af Mars' måne, Phobos, tilbage til Jorden. En mission af denne type til en planet har noget længere udsigter, da det er betydeligt mere kompliceret at komme helskindet ned og op fra en planet end fra en lille måne. Der er tale om, at man måske vil lave en sådan mission til Mars om ca. ti år. L1 og L2 betyder Lagrange-punkt 1 og 2. Hvor et kredsløb er et sted hvor man kan placere en rumsonde omkring et enkelt himmellegeme uden at det falder ned igen, er Lagrange-punkter der hvor man kan placere en rumsonde i forhold til to himmellegemer uden at det falder ned eller bliver slynget bort. Groft sagt. Lagrange-punkt 1 ligger mellem Jorden og Solen, 2 ligger bag Jorden i retning væk fra Solen. De fleste af missionerne her er observatorier, der fungerer lidt som observatorier på Jorden, men ikke er hæmmet af Jordens atmosfære og magnetfelt. Til gengæld ligger de mere udsat for påvirkninger fra sol-

Deep space-missioner (aktive)

Navn	Hvem?	Start/flyby	Ankomst	Orbit /Mål
Cassini	NASA/ESA	1997	2004	O Saturn + måner
Messenger	NASA	2004	2011	O Merkur
Mars Global Surveyor	NASA	1996	1997	O Mars
Mars Odyssey	NASA	2001	2001	O Mars
Mars Express	NASA	2003	2003	O Mars
Mars Reconnaissance Orbiter	NASA	2005	2006	O Mars
Mars Science Laboratory	NASA	2011	2012	land Mars
Dawn	NASA	2007	2011 / 2015	O Vesta + Ceres
Deep Impact / Epoxi	NASA	2005	2005 / 2010	F kometer
Hayabusa	Japan	2003	2005 / 2010	land asteroid sample return
New Horizons	NASA	2006	2015	F Pluto (+Jupiter)
Rosetta	ESA	2004	2014	land komet
Voyager 1+2	NASA	1977		hhv. 112 / 91 AU ude
Akatsuki	Japan	2010	2010	O Venus, vejrobservationer
Phobos-Grunt	Rusland	2011	2011	land Phobos, sample return

vinden m.m., så den forventede holdbarhed er langt mindre end for et Jord-baseret observatorium. Grunden til at Hubble-teleskopet har holdt så længe er, at man placerede det så tæt på Jorden, at der kunne sendes rumfærger op at vedligeholde det.

Det som mange af disse missioner sigter mod, er at opdage planeter i kredsløb omkring andre stjerner end Solen. Kepler-missionen går simpelthen ud på at nærstudere et lille stykke af himlen og hele tiden kigge efter spor af planeter. Indtil videre kan man nemlig ikke se planeterne direkte, så de kan kun observeres ved meget omhyggelige studier af lyset fra stjernerne. Kepler har allerede fundet en del planeter, som man da kan studere nærmere med andre observatorier. Som man kan se, er nogle af NASAs missioner – heriblandt Kepler – “earth trailing”. Det vil sige at de sendes ud i samme kredsløb omkring solen som Jorden, men lidt bagude. Efterhånden vil de komme så langt væk fra Jorden, at man vil have svært ved at opretholde kontakten med dem. Men fordelene er at det er en del billigere end at sende en sonde ud til et Lagrange-punkt og holde den der. ESAs store teleskop Herschel, der har et langt større spejl end Hubble, samt det mindre mikrobølge-observatorium Planck, der blev sendt op sammen sidste år, er nået frem til L2 og er begyndt at observere.

Holger og LHC'en

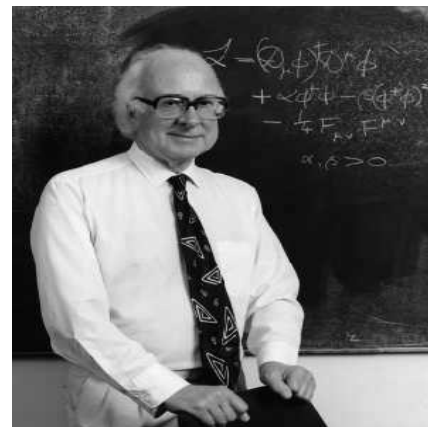
Det er næppe forbigået nogens opmærksomhed, at CERN omsider har fået gang i deres nye ac-

celerator. Indtil videre kører den “kun” på 7 TeV, men det er stadig langt over det verdens næststørste accelerator ved Fermilab i USA kan præstere (ca. 2 TeV). Planen er at køre for halv kraft i halvandet til to år, og derefter lukke ned og opgradere til de 14 TeV som LHC oprindeligt blev designet til. Holger Bech Nielsen forudsagde på Fantasticon i 2008 at LHC'en aldrig ville komme i gang, men hele tiden vil blive ramt af nye uheld. Den teori er baseret på, at amerikanernes nye accelerator faktisk var godt i gang med at blive bygget, hvorefter den pludselig blev stoppet. Som den gode videnskabsmand Holger er, er han ret ligeglad med om en teori ligner nogle eksisterende teorier, så længe den kan forklare et fænomen. Det fænomen han ville forklare, var hvorfor der tilsyneladende er nogle “højere magter”, som ikke vil lade os se en Higgs partikel.

Sammen med en anden teoretiker fremlagde han derefter en teori som kunne forklare fænomenet ved hjælp af en slags bagvendt kausalitet: Vi ser ikke Higgs'en i fremtiden, derfor sker der noget i nutiden som forhindrer det. Det lyder måske ekstremt mærkeligt for de fleste, men hvis man tænker lidt over moderne fysik med relativitetsteori, kvantemekanik m.m., er det faktisk ikke så mærkeligt. Men betyder LHC'ens opstart nu, at Holger må skrotte sin teori? Ikke nødvendigvis. Det kan tænkes, at man først vil have mulighed for at opdage Higgs'en ved energier højere end 7 TeV, så vi får se, hvad der sker om ca. tre år.

Grunden til at Higgs-partiklen er det man mest hører om i

forbindelse med LHC'en, er at den er den vigtigste partikel i standard-modellen, som stadig ikke er blevet observeret. Hvis man finder den, vil man kunne arbejde videre med standard-modellen. Hvis ikke, er der en god chance for at standard-modellen, som er den model over elementarpartikler man har arbejdet med i teoretisk fysik i over 40 år, må opgives.

Peter Higgs – teoretikeren bag den famøse Higgs-partikel

Det var alt for denne gang. I næste Himmelskibet vil jeg servere flere spændende nyheder fra videnskabens verden. Med lidt held de første vigtige resultater fra LHC'en.

Herunder ses en oversigt over opdagelsen af nogle af partiklerne i standard-modellen. Som man kan se er det ikke altid en der er afgørende, gode eksperimenter og detektorer betyder også meget. Men LHC er også udstyret med ekstremt følsomme detektorer. Så det bliver spændende at se, hvad der sker i de næste par år.

Partikel	masse / energi	Opdaget
Elektron	0,5 MeV	J.J. Thomson i 1896
Proton	938 MeV	Rutherford i 1919
bottom Quark	4,2 GeV	Fermilab 500 GeV accelerator i 1977
W Boson	80 GeV	SPS (CERN) 400 GeV accelerator i 1983
top Quark	173 GeV	Tetravon (Fermilab) 1,8 TeV accelerator i 1995
Higgs boson	>> 114 GeV	???

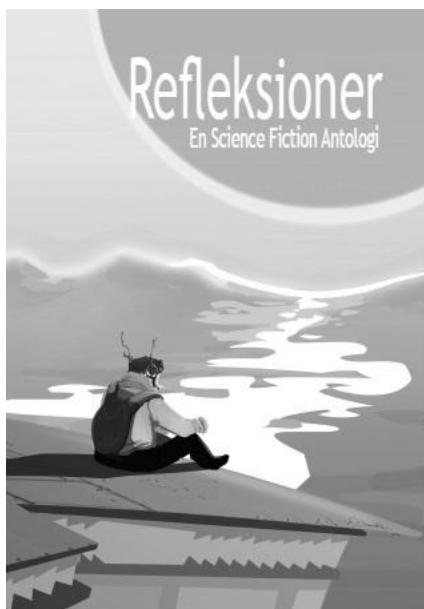
ANMELDELSER

Anmeldt i dette nummer:

- *Refleksioner*
- 6 gode grunde til ikke at sove i mørke
- *Fantasy & Science Fiction*
- *Miraklets Fald*
- *Vraggods - Abaddons Arv I*
- *Solas*
- *Græsprinsesen og andre historier*
- *Plantagen1*
- *Skygger*
- *Veiled in a Sunlit Haze*
- *1910 Det hemmelighedsfulde selskab*
- *Eclipse Three*
- *Positron Generator 3*
- *Screamers*
- *Screamers - The Hunting*
- *Profondo Rosso - Mordets Melodi.*
- *The Road*
- *Kampen om Ilden*
- *Wanted*
- *Dødsbørn - Skeletter i skabet*
- *Antistof*
- *Lyden af vanvid*

Læs anmeldelser fra tidligere numre af *Himmelskibet* på:
www.fantastik.dk/anmeldelser

Refleksioner

Novellesamling
Red. Flemming R. P. Rasch
Ny Science Fiction 2009
152 sider

Først en lille ting: Jeg blev bedt om at undgå at udtale mig om novelleskribenternes baggrund medmindre jeg var virkeligt sikker, og da jeg ikke har haft tid til at køre et ordentligt baggrundstjek på dem, har jeg ladet være. Trods alt lykkedes det mig at tage fejl af Teddy Vorks alder med 10 år, da jeg anmeldte hans novellesamling *Hvor Skyggen Falder*, fordi jeg ikke gik min kilde ordentligt efter, og det beklager jeg den dag i dag.

Denne bog fra *Ny Science Fiction* er opfølgeren til *Cirkler*, hvor der som her også blev indbudt forskellige forfattere til at skrive en novelle hver. Der er flere skribenter med denne gang (12 mod 9 i *Cirkler*), og det forklarer nogle af problemerne med den (såsom at mange af dem virker korte), selv om det altid er rart at se mange forskellige tilgange til en genre. Og forskellige er novellerne bestemt også, selv om der altså er visse gennemgående problemer.

Det skal siges, at bogen er mere velproduceret end sin forgænger. Coveret føles simpelthen rarere, selv om det muligvis er mindre solidt. Der udkommer efterhånden mange bøger som teknisk set er paperbacks, men

hvis overflade og papirkvalitet svarer til en hæftet bog. Det er et udmærket kompromis.

Coveret, af Laura Andersen, er decideret smukt. Det er et delvist stiliseret landskab, med en nogenlunde realistisk person i det, mest i en behagelig grøn atmosfære.

Eftersom bogen er så billig som tilfældet er, er det næsten værd at eje for forsiden, men jeg er muligvis lidt prædisponeret for at foretrække covers med personer på, frem for mere stiliserede covers som *Cirkler*, som jo også havde sin egen charme, men måske ikke sælger på samme måde.

“Anholt” af Lauge Rosendal har den umiddelbart sjove grundidé med at være skrevet som nogle interviews på dialog-form. Den prøver på at satirisere over lunken liberalisme og lader hovedpersonen (statsministeren) holde en uændret stiv maske, trods det at situationen mere og mere nærmer sig et statskup.

Dette er hamrende usjovt, for pointerne er meget nøgne – moralen værende sig at folk får de tyranner, de fortjener, og at liberalisering af prostitution er ligesom at overhøre råb om hjælp (ellers udmærkede pointer). Men hvis det vitterligt forholder sig sådan som beskrevet her, at vi selv er ude om samfundets nedbrydning: Hvorfor er det så forkert af liberalister at hævde, at folk har ansvaret for deres egen økonomi? Igen, det kunne have været udmærket at udfordre de liberale dogmer, men den interne logik hænger simpelthen ikke sammen.

Novellen ligner mest af alt et kasseret udkast til en revy, og det kunne måske være blevet sjovt, hvis spillet/læst op, men så skulle der også være skruet mere op for det groteske. De sidste par linjer fik da også undertegnede til at trække på smilebåndet, men timingen ødelægges af at den er for lang. Nogle mere bratte skift havde hjulpet.

Alt i alt kunne den godt have været undværet, selv om der var potentiale i den. Hvad værre er,

mangler der et godt novum.

“Annas onsdag” af Sebastian Flamant er faktisk en meget god novelle der handler om, hvordan rutiner dræber samlivet, og det er decideret skræmmende at læseren, men ikke hovedpersonen, kan se hvordan den samme dag gentager sig igen og igen.

Konceptet er blevet brugt i f.eks. *En ny dag truer* og endda i *Strengt fortroligt*, men det føles ikke som en overflødig gentagelse (haha), for det er en fin skildring af yuppiernes alderdom, uden børn, uden reelle resultater. Desværre er fortællingens novum nærmest en tilføjelse og kun vagt defineret. Det er meget ligesom hvordan monstret i Michaels Kamps skræmmende plejehjemsskildring *Hvor de gamle visner*, bestemt ikke stod i fokus. Derfor kunne den have været lige så stærk, hvis ikke stærkere, som reallitteratur, af mangel på et bedre ord.

Med “Circulus” virker det som om Brian P. Ørnbøl prøver på at dyrke en slags rent æstetisk værdi i den evindelige gentagelse. Desværre er der ikke andet at komme efter end et pænt billede.

Med “Den lille dronning” af Richard Ipsen begynder samlingen at blive interessant. I årevis har jeg godt kunnet lide Richards Ipsens måde at dygne en masse relativt uvæsentlige detaljer op, alene for stemningens skyld. Der er altid en god timing i hans noveller, og denne er ingen undtagelse.

Hans hovedpersoner tenderer til at være imod systemet og ofte lidt usympatiske, og her fremstår hovedpersonen som decideret ond (om end af forståelige årsager). Historiens gimmick er velkendt nok: Man tager en tendens i samtiden og projicerer den ud i fremtiden, i dette tilfælde det lange 20. århundrede og dets talrige folkemord.

Handlingen foregår i Asien, men det gør ikke den store forskel, hvor det finder sted, andet end at det forener novellen med smuk æstetik, så derfor behøver ingen i den indiske verden at

føle sig udstillede, fordi deres kastesystem her munder ud i et fascistoidt, morderisk system. En del af pointen er, at det kan ske hvor som helst, når som helst (helt ud af luften er det egentlig ikke grebet – SS havde en “Freies Indien”-afdeling, om end de ikke lige tilhørte kerne-tropperne...).

Desværre er det eneste svar der gives på dette system, hævn. Det er måske mere realistisk end halvfesne fortællinger om uholdbar forsoning i kølvandet på frygtelige forbrydelser, men i sidste ende er det blot historien om en mand der, trods sin åndelighed, oplysning og retfærdiggjorte vrede, selv udfører en monstrøs handling, selv om det måske i sidste ende forhindrer den storkrig, der er under optræk i novellen. Derfor sidder man tilbage med en lidt fad fornemmelse til slut – det er dog stadig en fandens god titel, mest fordi man ikke aner hvilket novum der gemmer sig bag.

Flemming Rasch har selv skrevet “Den sande historie om hvordan jeg overvandt min skriveblokering”. Den har en åbenlyst svaghed, da det lille science fiction-element deri kun har betydning for en dum scene hos en læge, der burde have været udeladt.

Historien handler om fandom – folk der skriver science fiction – den behøver derfor ikke have et novum selv. Derudover er hovedpersonen dårligt nok mere end et hylster for meninger om hvad god og dårlig science fiction er. Men bortset fra dette, er den faktisk den mest helstøbte og veldisponerede af alle novellerne, og man mærker, at forfatteren virkelig har noget på hjertet. Der bliver satiriseret lidt over om, hvorvidt fans nogensinde får drevet deres ambitioner til noget – og der gives faktisk et bud på, hvad problemet kunne være, netop når man overlagt står i skyggen af end egne yndlingsforfattere. Man kan roligt sige, at der er tale om et slags forfatter-ødipus-kompleks i denne historie. Det gør ret ondt at læse nogle gange – som én af

personerne siger om en bog alle godt ved aldrig bliver færdig: “Fire år, tror jeg. Nej, vent! Fem. Eller nok nærmere seks.”

Det er meget nemt at regne ud hvilke fans og forfattere der her portrætteres, og det er endda for tæt på til at være parodier. Men jeg spørger mig selv om det virkelig var meningen – lidt stødt kan de portrætterede ikke undgå at blive. En konkretisering af hovedpersonens sære udenjordiske besættelse kunne muligvis havde forbedret novellen, fordi det ville gøre det mere til ægte science fiction, men kunne også ødelægge tingene ved at forklare for meget – især når det er portrætterne der er i centrum. Så forklaringen mangler nok, men den savnes ikke. Den kunne også godt være blevet forbedret af at flere forfattere ud over [Sig det ikke! Han slår os ihjel! Red.] var blevet nævnt. På den anden side er timingen måske bedst holdt med den rimeligt stramme komposition, og når en novelle skal være sjov – hvad den er – kan man ikke risikere at tage chancer med timingen.

H. H. Løyché, som normalt er min yndlingsforfatter, har med “Dødspiberne på Gékon” skrevet en sær, ikke helt vellykket, men alligevel fascinerende nok historie, der både kræver og bestemt også tåler et par gennemlæsninger. Den handler om en aggressiv art der efterlader sig enklaver inde i dets egne territorier, af grunde som plottet her drejer sig om. Plottet virker som om, at det ganske enkelt burde have været en del af en langt større historie. Der er i hvert fald potentiale nok i dens univers og dets sære arter. Det mest interessante ved den, er den sære dialekt som en oversættelsesmaskine skaber. Det mest uheldige ved den, er at titlen i grunden ikke rigtigt betyder noget for historien.

Og apropos H. H. Løyché. Det kan være et tilfælde, men i Jens Blendstrups “Erindringsfabrikkerne” minder fortællingens novum, et stof der skaber/genskaber erindringer, lidt for meget om “globe” i Løychés *Mission til*

Schamajim, og tilsvarende svarer *erindringsnarkomaner* (ellers et godt ord!) til de såkaldte "globe-heads" fra samme bog (i øvrigt beskrives det erindringsfremmende stof MEM1414 i Magisterbladet nr. 05, 2010. Gisp!).

Til gengæld er der så meget andet at komme efter. Eksempelvis at der stables en dialog på benene for at forklare os om novum'et, hvilket giver en meget god dynamik med alle de alvidende fortællere der ellers befolker bøgerne. Det minder meget om den måde man fortalte historier på i "den gyldne tidsalder", og det er i alt fald en god afveksling.

Manden der efterhånden glider længere og længere bagud i verdens hukommelse, er meget, meget skræmmende, nærmest en slags postmodernistisk devolution, og det er godt at få problematiseret eskapisme – men hvad så med vores bøger, musik, film, spil og andre medier som jeg end ikke har hørt om endnu? Ja-ja, vores egen fantasi er en tidsmaskine, og ja, vi kan gå tabt i den! Men problematisering er ikke nok, her havde det været rart med nogen stillingtagen til hvad vi kan og bør gøre ved det.

"Forbudte lyster" af Stig W. Jørgensen er decideret for svær at forstå. Den har en endda meget interessant twist med at det kan betale med at få viden, i fald den er politisk uønsket.

Men denne pointe, og sex igennem avatarer på nettet, er faktisk slet ikke science fiction – og sammenhængen mellem de to handlinger så svag, at den når den yderste grænse for, hvad læseren selv må tænke sig til. Synd.

Forestil jer en verden hvor der kun er ulande, og hvor problemerne ikke stopper af, at man tager et andet sted hen. Sådan er den simple, men effektive, pointe i "Globalisering" af Helga Berg. Hun fortjener ekstra "credit" for at undgå stereotype og stupide forestillinger om barbari og sammenbrud i den vestlige verden og fokuserer på at tingene nødvendigvis må gå skidt,

men ikke fuldkommen bersærk, world-wide i tilfælde af elektrokognitiv sammenbrud. Så galt gik det ikke engang på Haiti – skoleeksemplet på, hvor galt det kan gå! Altså en stærk nok novelle, men hacker-gimmicken er det eneste novum i historien, og hacker-gimmicken var allerede trætende, da *Die Hard 4* brugte den. *Computers do not work that way!* Som skildring af en katastrofe-situation både her og i den fattige verden, og som et kaosteoretisk bevis på, hvorfor vi alle har ansvar for alle, er den dog som sagt udmærket.

"Himmelsk bønneurt til Helvedes-suppe" af Sabina Theo har desværre ikke meget andet end en spøjs titel at byde på. Problemet er, at den fremstiller et individualiseret syn på, hvad Helvede og Himmel er – dvs. det ene er det andet for et andet menneske end en selv, og de individuelle helveder har ofte fungeret som typisk pointe i gamle horror-magasiner (slutningen er også disse lig – dog med et twist). Detaljer såsom at Helvede fungerer som verdenshistoriens store "losseplads" er en fin idé, de pavelige i Himlen er meget underholdende, og børnenes blandede gudstro er nærmest rørende. Mestendels minder det desværre om Himmel og Helvede i *Rejsen til Saturn*, hvilket bestemt ikke falder ud til novellens fordel – selv fortællingens "Mucifer" er en slags "reserve-Jesus" med modsat fortegn.

Ideen med at hver mand har sit helvede har været brugt siden middelalderen, og ligeså fortællingens vits, netop at Helvede viser sig at være meget "sjovere" (for nogle!) end Himlen. Det har selv den katolske kirke udmærket vidst længe – hvis ikke det var så meget sjovere eller lettere at være ond, ville ingen jo vælge at være det, vel? Det beviser alle sexede skurke fra *Catwoman* over *Kriss de Valnor* til diverse ekskærester! Det mest kendte eksempel på vitsen er Jacques Offenbachs version af *Orfeus i Underverdenen*, hvortil den berømte can-can-musik som alle kender, er skrevet! Jeg må med

stor ærgrelse konstatere, at det er gået forfatteren forbi, at ideen ikke bare er fortærsket, den er endda tænkt med ind i de religioner der laves satire over. Heldigvis er da alligevel nogle ganske pudsige indfald, man kan more sig lidt over.

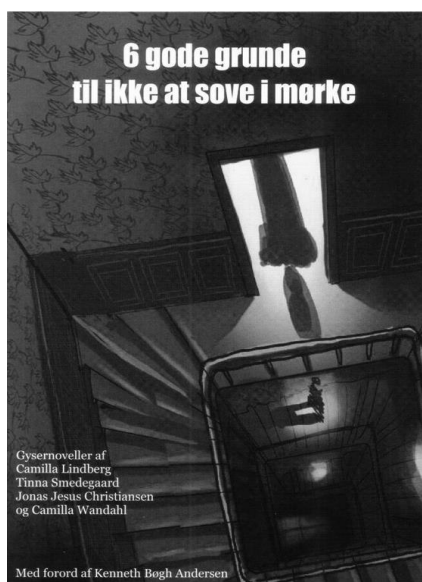
Hvor en del af novellerne ikke er sci-fi, er "Sundhedstjek" af Manfred Christiansen ikke engang fantastisk! Måske er der ikke noget der hedder kvikkere og døser, men de findes! Det betyder ikke, at novellen er dårlig – den lille "Hannibal"-sektion der følger, får dødssprøjten til at virke helt human, hvilket betyder, at den er skræmmende nok. Jeg kan bare ikke se pointen i den – med mindre den virkelig er et argument for dødsstraf? Jeg må virkelig sige, at jeg ikke forstår.

"Thanatos-Tsiolkovskij" af Christian Haun er den værste eller bedste. Den giver ingen mening, hverken i denne verden eller den næste, eller i en tank hvor man lukket inde ligesom William Hurt. Den kan læses som et digt, om man vil, og man kan måske finde en vis æstetisk glæde i de mærkelige logs, lidt som når man giver fortabt i Ludwig Wittgenstein og hans savsmuld i kroppen og bare prøver på at flyde lidt med. Alt andet lige kan jeg kun synes om en novelle/digt/dårligt trip, hvor ordet "nekronaut" er i. Sært.

Det gennemgående problem med en alt for stor del af novellerne, er selvfølgelig, at science fiction-elementet er svagt – nærmest en eftertanke for at de kunne komme med i samlingen. Men hvad skulle der dog også blive af noveller som disse, hvis ikke der var tale om en genresamling? Antologier skal have et samlingspunkt, og hvis ikke det er tema, kan det ikke være særligt mange andre ting end nationalitet eller genre. Derfor er det ingen større katastrofe, at noveller lige får et science fiction-vrid, ellers ville de jo ikke blive udgivet. På den måde afslører samlingens eksistens lidt et decideret mangel på populære novellemagasiner her i landet. Det

store sving i samlingens kvalitet er på en måde også genrelitteraturens store fordel, hvilket igen forklarer, hvorfor der er udkommet ikke så få af denne slags samlinger i de senere år (Ny science fiction, SFC, HUF, Tellerup og Valeta gør det). Det er simpelthen et sted hvor amatører kan boltre sig med professionelle. Konceptet er ingenlunde forårsaget endnu, og det er grund til at støtte selve den indsats der med denne samling er gjort. Man skal bare ikke forvente samme niveau som *Cirkler*. Selv om den altså ikke får de varmeste anbefalinger herfra, fortjener konceptet stadig, at det sælger godt nok til at der kan komme en mere værdig efterfølger.

Rasmus Wichmann

6 gode grunde til ikke at sove i mørke

Antologi
HUF 2009, 98 sider

Bogens forord er skrevet af Kenneth Bøgh Andersen, der indleder med at skrive, at en god gyserhistorie er svær at skrive, da det er svært at skrive noget der både er uhyggeligt, og at gøre det utroværdige troværdigt. Noget der også bør føjes til listen, er det at kunne skrive en original gyser, da det er svært at finde en ny vinkel på vampyrer og spøgelser. Det er derfor spændende om der er fundet nye

vinkler på genren i denne samling, der er skrevet af unge.

I "Skoleskelettet" af Camilla Lindberg tages der fat på en af de myter, der ofte hviskes, specielt i de mindre klasser, at det skelet der står i skabet i biologilokalet i virkeligheden er et rigtigt skelet. En historie der også fortælles på Mathias' og Gustavs skole, hvor der dog kan være at der er noget om snakken, og skelettet måske ikke er helt død endnu.

Lindberg har yderligere en novelle, "Vingeslag", med i antologien. Den tager udgangspunkt i at visse dyr varsler døden. Man kan så frygte disse dyr hele livet, men til sidst kan det være man sidder og venter på at de skal dukke op.

En variation på en klassiker findes i Tinna Smedegaards "Genvej gennem parken", hvor hovedpersonen ikke lader til at kunne slippe ud af parken, men til gengæld bliver han også ved med at møde én, der har en jakke på, der er nøjagtig magen til hans egen. Bedre er Smedegaards andet bidrag "Porcelænsduksen", hvor et dilemma præsenteres. Det handler om, hvorvidt man skal gøre noget, man ved grundlæggende er forkert og fatalt for en anden, hvis det nu er det eneste, der kan redde ens eget barn?

"Havets skræk" af Jonas Jesus Christensen burde ved første øjekast lige være noget for mig, da den handler om monstre, der lurker i havet, og som fra tid til anden viser sig for mennesket. Novellen blev dog lidt klischefyldt, men der er gode elementer i den, den skal bare strammes lidt op.

Sidste novelle er "Pink neglelak" af Camilla Wandahl, om et mor/datter-opgør, men er det nu også den rigtige mor, der er med i opgøret?

Denne bog indeholder vinder novellerne fra en gysernovellekonkurrence, der blev afholdt i foreningen HUF – Håbefulde Unge Forfattere. HUF er ved at have været på banen i nogle år nu, og det er godt at se, at de nu også kaster sig ud i at udgive

nogle af de ting som medlemmerne skriver. Bogen er således både en udmærket samling af gysere for unge, men den er også en god måde for HUF at få sig præsenteret på for mange af de andre forfatterspirer, som der helt sikkert er blandt unge, der sidder med forfatterdrømmen. Der er bestemt nogle gode noveller i samlingen, men der savnes dog lidt mere originalitet, men det er også dét, der er sværest at få ind i novellerne. De er bestemt udgivelsen værdig, og jeg håber ikke, at det er sidste gang HUF udgiver nogle af deres værker.

ThomasWinther

Fantasy & Science Fiction

Oktober/november 2009, 322 sider
December 2009, 258 sider

Det har været 60 års jubilæumsår for magasinet *Fantasy & Science Fiction* i 2009, men oktober/november-nummeret er det rigtige jubilæumsnummer. og det er markeret med hele 322 sider spækket med noveller fra mange af de faste bidragydere til magasinet. Herunder navne som Albert E. Cowdrey, Joe Haldeman, Robert Silverberg, Elizabeth Hand og selvfølgelig Robert Reed. Alle introducerer deres novelle med en kort eller længere historisk anekdote om deres forhold til magasinet. Nummeret

for december er godt nok kun markeret med en måned, men det er stadig et normalt dobbelt-nummer. Redaktøren har blot gjort det sådan for at rette op på de dobbelt-månedelige udgivelser, så månederne ikke går på tværs af år.

I 1980 lavede F&SF en konkurrence, hvor de bad læserne komme med deres forudsigelser for 2010, og i 2010 ville man så præmiere den bedste forudsigelse. Vinderen blev Allen McNeill for hans forudsigelse om personlige håndholdte computere. Hans svar på udnævnelsen er trykt i den redaktionelle indledning.

Læseoplevelsen med disse to numre var vidt forskellig. Jubilæumsnummeret var jeg noget skuffet over, med kun få interessante historier, mens december-nummeret havde flere både gode og også sjove historier.

Af de bedre historier fra jubilæumsudgaven skal nævnes Lucius Shepards "Halloween Town" om bygningsarbejderen Clyde Ormoloo, der efter en ulykke bliver umådeligt intelligent. Det gør, at han vil prøve noget nyt med sit liv og komme lidt væk, så han flytter til byen Halloween. Et mærkværdigt lille samfund, der er så afskåret fra resten af landet, at hverken kabel eller satellit tv når derud, og de derfor får tilsendt alt på DVD'er. Clyde får en affære med ekskonen til en, der viser sig at være hele byens grundejer, og

han finder frem til nogen af byens gemte hemmeligheder. Spændende originalt koncept med en overraskende slutning, men historien er desværre en anelse for lang.

Joe Haldeman har skrevet en rigtig science fiction horrorhistorie med "Never Blood Enough". På planeten Runaway er xenobiologen Travis det tætteste de har på en læge, så han bliver sat til at undersøge et mystisk dødsfald, hvor en kvinde er blevet drænet for al blod. Slutningen vil næppe overraske, men den er stadig effektiv. Derudover var det egentlig mere forfatterens anekdoter om magasinet jeg fandt interessant at læse end deres noveller.

December-nummeret havde dog som sagt flere læseværdige noveller og et par af dem yderst morsomme, dog uden at være fjollede. Fx i Terry Bissons "Farewell Atlantis" om Stella og Frank der vågner op på et rumskib efter en nedfrysning, uden at have nogen ide om, hvad de laver der. Rumskebets AI fortæller dem, at de er de sidste overlevende mennesker og de nu skal befolke Jorden på ny. Men da de kommer ned til overfladen, finder de et fuldt befolket New York fra nutiden. Historien er egentlig bare fjollet, bygget op af situationskomik og den endelige afsløring af, hvad der egentlig foregår og hvem de to er, er også temmelig langt ude, men det har skam noget med Atlantis at gøre. Tager man ikke novellen for seriøst, er den skam ganske underholdende.

"Hell of a Fix" af Matthew Hughes er en syret og skrupskør historie om himmel og helvede. Chesney kommer til at slå sin finger med en hammer, og med hans eder og forbandelser hidkalder han ved en tilfældighed en dæmon. Dæmonen insisterer på, at han skal indgå en handel, der selvfølgelig indebærer, at han skal sælge sin sjæl til djævelen. Chesney afviser dog blankt, da han fastholder, at han ikke havde intentioner om at hidkalde en dæmon, men blot bandede over sin forslåede fin-

ger. Men så går det helt galt. Alle dæmonerne i helvedet går i arbejdsnedlæggelse, og det får store konsekvenser for livet på Jorden. Mennesket har nemlig bogstaveligt talt brug for både englen og dæmonen siddende på hver sin skulder. Det er både fjollet, morsomt og godt skrevet, men det kan skam også tages lidt seriøst i en diskussion om, hvorvidt egenskaber som grådighed og egoisme faktisk er nødvendige.

Der er også mere almindelige noveller, så at sige; heraf to der foregår på en månekoloni. Den ene, "Illusions of Tranquility" af Brendan Du Bois, hvor den gamle pionerånd om at have en base på månen er helt død. De få kolonister der bor deroppe, lever meget fattigt og er ikke i stand til at komme tilbage til Jorden. Sarah Thomas' novelle "The Economy of Vacuum" er ikke meget mere positiv i sin fortælling om en månekoloni, der kun huser en eneste beboer. Hun føler sig i forvejen alene, men da noget der antydes til at være en ny verdenskrig bryder ud på Jorden, bliver hun for alvor isoleret.

Fantasy & Science Fiction fortsætter med at trykke vidt forskellige historier. Jeg kan især godt lide dem, når de er humoristiske dog uden at blive pjattede og idiotiske, som fx de humoristiske noveller i *Analog* ofte bliver. Jeg er dog mindre begejstret for den type historier, der også fylder meget i magasinet, hvor det mere virker som om, forfatteren vil prøve sine litterære og sproglige kundskaber af end rent faktisk fortælle læseren en god historie. Der er selvfølgelig undtagelser hvor begge dele opnås.

Jeppe W. Larsen

Miraklets fald

Christian Reslow
Forlaget Valeta
396 sider

På et sygehus i USA er lægen Anni Browsers ved at behandle en dødelig syg patient. Pludselig

mærker hun et sug i maven, og omgivelserne omkring hende forvandles til kaos. Det glas med vand hun var ved at give patienten, falder ud af hendes forskrækkede hånd – og smadres ved en fremmed kvindes fødder. Kvinden ligner Anni. En beskidt, forslået og forsulten Anni. Iklædt støvet lappet lædertøj. Og bevæbnet med en riffel. Hun er Nina og hun er langt hjemmefra.

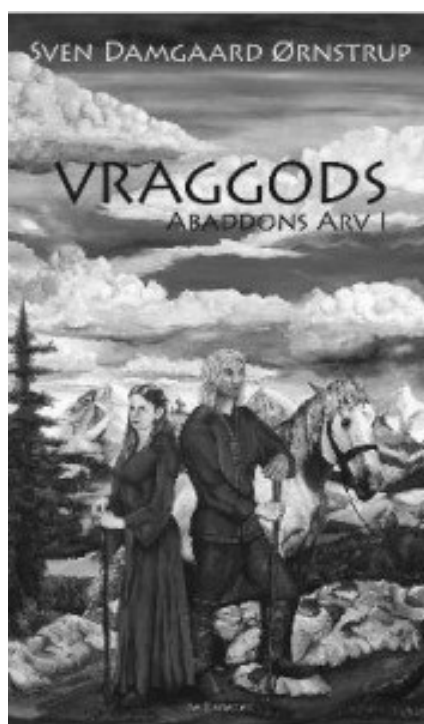
I *Miraklets fald* skifter to kvinder plads mellem to verdener. De havner begge i et fjendtlig miljø, de har meget dårlige forudsætninger for at forstå – og for at overleve. Der krydsklippes mellem deres historier, mens de desperat prøver at håndtere den situation, de er havnet ud – og de mænd som den anden kvinde havde et forhold til. Mænd der famlende må erkende, at den kvinde de kendte og elskede, ikke helt er sig selv længere. Situationen bliver stadig mere uholdbar, da kvinderne konfronteres ikke bare med deres egen fortid – men også den anden kvindes. Fortider, der ufravigeligt fører dem fremad mod deres skæbne.

Christian Reslow styrer historiens gang ganske godt. Nogle steder er den lidt konstrueret for at få brikkerne til at falde på plads – men fortællingen går over stok og sten, fremad mod et hektisk klimaks. Jeg synes nu især, at det er i ordene at histo-

rien lever.

For lidt over et år siden udkom computerspillet *Fallout 3*. I spillet, der foregik i en udbombet verden efter en atomkrig, forlod du den trygge verden i en beskyttelsesbunker og gik ud i en støvet desperat ruinby befolket af mutanter, ligædere og menneskelig affald. Spillet styrke lå ikke mindst i dets visuelle udtryk, men på trods af dette, nåede det ikke *Miraklets fald* til sokkeholderne. Her viser Christians Reslow virkeligt ordets magt. Han leger med sproget. Nogle steder virker hans beskrivelser og dialoger konstruerede, men når det fungerer for ham, kryber ordene som skidt ind under huden og skurrer mod knoglerne. Bogen er sine steder både foruroligende og ubehagelig. Om man kan lide det er en smags-sag, men *Miraklets fald* er en overbevisende debut. Det bliver interessant at se, hvad mere der kommer fra den kant.

Bjarne Sinkjær

Vraggods – Abaddons Arv I

Roman af Sven Damgaard Ørnstrup
Hexameter 2010
342 sider

Det var med noget spænding jeg satte mig med bogen *Vraggods*. Spændingen skyldes til dels, at jeg synes, der er kommet en del danskskrevne fantasy-bøger, der ikke har imponeret synderligt, men mest af alt skyldes det, at jeg mødte forfatteren tilfældigt til en fest for noget tid siden. Han solgte sin bog rigtig godt. Specielt da man tydeligt kunne mærke, at han er belæst ud i genren. Spændingen bestod derfor i om bogen så nu også ville holde.

Høstudbyttet har været meget sparsomt de sidste år, hvilket gør livet hårdt i den lille landsby Hammesholt. For at få maden til at slå til er Erik og Odd, to unge mænd der lige her bestået den rituelle manddomsprøve, taget på krybskytteri i Grevens skove. Ikke at de er meget for det, men Odds søster, Marlen, som også er Eriks kæreste, er syg, og kødet vil gøre hende godt. På jagturen overnatter de i en klippehule ved vandet. Da Erik om natten skal ud og tisse, ser han et smuglerskib og smuglerne, som er ved at fragte gods. Han får øje på et stykke vraggods i vandkanten. Det er en kasse der bl.a. indeholder et par handsker og en hjelm. Da han undersøger dem nærmere, bliver han ramt af et gyldent skær, og vågner først dagen efter tilbage i hulen uden at kunne huske, hvad der skete.

Efter nogle dage bliver Erik og Odd anholdt for krybskytteri og taget med til grevens borg, hvor de placeres i gabestokken. Da de efter endt straf vender tilbage til byen, finder de den ødelagt, og indbyggerne er enten blevet bortført – sikkert af slavehandlere – eller blevet dræbt. Det viser sig dog, at det er lykkedes for Marlen at gemme sig for slavehandlerne. Hun ved ikke selv hvordan, for hun var flere gange sikker på, at de burde have opdaget hende, men de havde nærmest set lige igennem hende. En kamp for at overleve går nu ind for de tre unge. Heldigvis støder de hurtigt på krigerne Gerth og Taruk, der hjælper dem.

Det er dog ikke kun Hammesholt, der er blevet angrebet, der er flere byer det er gået ud over, og samtidig begynder der at tegne sig et plot imod kongen. For at komme dette i forkøbet har han hidkaldt en hær af lejesoldater, og imens er de adelige i riget ved at gøre sig klar til at vælge side i den kommende konflikt.

Bogen er første bind i, hvad der skal blive en episk fantasy-serie, og som en sådan starter den stille ud. I stedet for at Erik og Odd kastes ud i et hævn tog, bruges tiden på, at vi lærer karaktererne og universet at kende. Oplægget er således klart: Vi har et par unge helte, hvoraf den ene er blevet påvirket af en kraft, han dog ikke kender noget til endnu, og vi har en verden der er ved at ruste sig til krig mod en endnu ukendt trussel. Den handling der er i bogen, går således mest på at klargøre for læseren, at det går løs senere, hvilket der er lagt et godt klas-sisk fundament til.

Bogen er velskrevet, og man kan både spore at Ørnstrup selv er læser af genren, men også at han forstår at formulere sig på skrift, hvilket nok bl.a. skyldes at han er cand.mag. i Nordisk Sprog og Litteratur samt Film og TV. Bogens omslag kunne der dog godt være gjort mere ud af, da den ikke sælger indholdet særligt godt, men som i andre tilfælde, så er det indholdet der tæller.

Det er nok værd at følge med på forfatterens blog for at følge arbejdet med næste bind:
www.fantascifi.org.

ThomasWinther

Solas

Bind 1: Opikayana

Bind 2: Det stille angreb

Tegneserie af Anders Walter

Fahrenheit 2006, 2010

66+70 sider; kr. 99,00/stk.

Danske tegneserier har med ujævne mellemrum budt på science fiction-tegneserier, og Solas er det nyeste skud på stammen. Serien, der er færdig-

gjort med det nyligt udkomne bind 2, *Det stille angreb*, er skrevet, tegnet og farvelagt af Anders Walter med hjælp fra Miwer (rentegning af bind 1 og dele af bind 2) og Kristian Funder (farvelægning af bind 2).

Historien foregår i fremtiden på Jorden – eller måske i en ukendt tid på en fremmed planet. Det står ikke helt klart, men betyder heller ikke så meget for historien. Grundlæggende er plottet enkelt.

Som barn så drengen Solas sin familie blive myrdet af den onde krigsherre Nedal, som var i færd med at erobre planeten. Som ung mand har han sluttet sig til de sidste oprørere, der kæmper en ulige kamp mod Nedal og hans computerstyrede krigsrobotter, kaldet de sorte hummere. Oprørerne har fået kendskab til eksistensen af tegningerne over Nedals fæstning, som blandt andet huser den computer, der styrer alle de sorte hummere, og de håber at bruge planerne til at bryde ind og ødelægge computeren og dermed bryde Nedals magt. Solas tager afsted for at få fat i planerne sammen med en aldrende kriger, og de får efterhånden følgeskab af det underlige dyr opikayana-en, en midaldrende kvinde, der påstår hun er synsk, og en ung, kvindelig pilot, der forelsker sig i Solas. De skal gennem mange strabadser og overvinde grumme

modstandere, før de kommer frem til Nedals fæstning og det endelige opgør.

Historien kan ikke kaldes synderligt original – der er bl.a. en del lighedspunkter med plottet i den første *Star Wars*-film og baggrundsverdenen er kun flygtigt beskrevet. Der er fokus på handlingen, som stort set er en rejse gennem skiftende landskaber med skiftende transportmidler, afbrudt af diverse kampe mod fjender. Mod slutningen får historien et metafysisk islæt, som ikke lige er min kop te – det virker for letkøbt og dryppende sentimentalt (men det er måske bare mig...). Til gengæld er historien overbevisende grafisk fortalt med en sikker streg og mange flotte opslag med hel- eller tosides illustrationer. Der er en del humor, især i samspillet mellem personer, der er ret karikeret tegnede, specielt de temmelig farverige skurke. Tegningerne er af international karakter, og bind 1 er da også udgivet i Frankrig og Belgien (og det bliver bind 2 sikkert også).

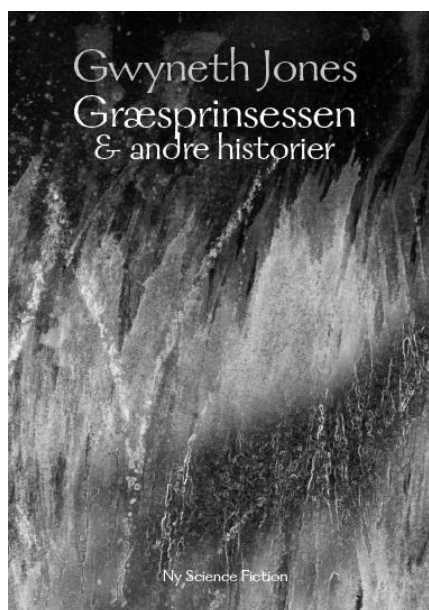
Solas er nok ikke en serie, man der vil gøre et uudsletteligt indtryk på ret mange, men man føler sig fint underholdt, når man læser den, og især i bind 2 er der nogle kompositorisk flotte opslag, som øjet kan dvæle ved i lang tid.

Klaus Æ. Mogensen

Græsprinsessen & andre historier

**Gwyneth Jones Antologi
Ny Science Fiction 2009**

Gwyneth Jones har skrevet en lang række børne- og ungdomsromaner under navnet Ann Halam, som hun tog efter sin bedstemor, men under sit eget navn har Gwyneth Jones skrevet adskillige science fiction noveller og romaner for voksne. *Ny Science Fiction* har samlet fem noveller og to mindre essays i genren og udgivet dem under titlen *Græsprinsessen og andre historier*.

På trods af at Gwyneth Jones har modtaget flere priser for sit arbejde, blandt andet the Arthur C. Clarke Award, har hun aldrig fået det helt store kommercielle gennembrud, og hendes forfatterskab vil sandsynligvis også være ukendt land for de fleste danske læsere.

Denne samling har flere forskellige oversættere, og selv om det burde give et varieret sprogligt udtryk, er det faktisk lykkedes at formidle Gwyneth Jones' levende sprog på en unison facon, således at man får en helstøbt læseoplevelse.

Titelhistorien er fortællingen om den unge prinsesse, der bliver taget af græsset. Hun bliver ét med naturen og ligger i haven, mens kongen og dronningen kun kan se til. En ung ridder må til for at befri prinsessen fra sit grønne fangenskab.

Fortællingen, selv om den er holdt i umiddelbart barnlige rammer, har adskillige lag og er både en dyster og kompleks historie, der leger med fantasiens og magiens grundelementer.

De fem noveller spænder vidt i indhold, tid og rum, men fælles for dem alle er, at de har dybe rødder i det feminine med tydelige kvindelige helte og problemstillinger. Gwyneth Jones formår at fortælle i et gennearbejdet og spillevende sprog og demonstrer tydelig sans for, hvad den gode fortælling er, og hvordan den skal formidles. Ligesom hun kommer med interessante vink-

ler og betragtninger.

Sidst i udgivelsen finder vi to essays, hvor hun debatterer science fiction genren. I "Science fiction, sprog og virkelighed" taler hun om forfatterens udfordringer ud i genren og drager blandt andet paralleller mellem sci-fi og fantasy. "Rumskibenes dekonstruktion" er samlingens sidste tekst og forordet fra Gwyneth Jones' *Deconstructing the Starships: science, fiction and reality* fra 1999, der i øvrigt stærkt kan anbefales alle med interesse for genren.

Græsprinsessen og andre historier blev udgivet i forbindelse med forfatterens besøg på Fantasticon 2009 og er en glimrende introduktion til et bemærkelsesværdigt forfatterskab.

Helle Perrier

Plantagen 1 Den Hvilende ondskab

Roman af Steen Langstrup
2 Feet Entertainment
2010, 350 sider

Hans var altid styret af sin kone, så da hun i den sidste tid at sit liv besluttede sig for at oprette et fristed til utilpassede unge, går han med på ideen. Planen går også ud på at samle familien omkring projektet. Da hun dør, fortsætter Hans, og han køber en nedlagt plantage i byen Gillsby og inviterer sine børn derud i en

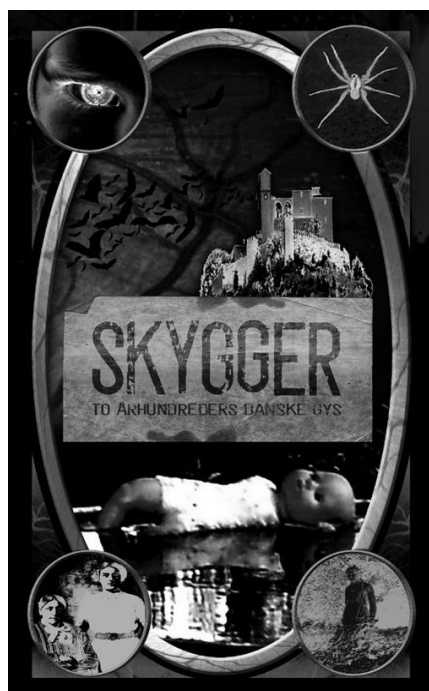
weekend. Sønnen David og hans kone Mona er bestemt ikke meget for ideen, hvilket datteren Kristina heller ikke er. De ser dette som den meget dominerende mors forsøg på at beholde magten, selv efter døden. I løbet af weekenden sker der dog ting der får dem alle til helt at glemme moren og planerne.

Det viser sig hurtigt at der er en ondskab i skoven, der omkredser plantagen. I Gillsby har man det med ikke at tale om, de ting der sker, bl.a. den børnedødelighed der tidligere var i byen (*Blodets nætter*, Høst 1995). En anden ting der er blevet fortiet, og næsten glemt, er det hegn der indkredser en del af den indre skov. Bag dette hegn findes ruinerne af en landsby, der i sin tid har været vært for de fleste af hekseafbrændingerne i Danmark. En af disse kastede en forbandelse på stedet. En ondskab, der efter at have hvilet i mange år, nu er vågnet på ny. Da Kristinas 9-årige søn ser en pige i skoven og følger hende, finder familien ud af, at de få rygter om stedet, de har hørt, nok har noget på sig.

Bogen er bestemt spændende, også da Langstrup normalt ikke har noget imod at tage livet af såvel hovedpersoner, som børn, og det er derfor ikke til at forudsige, hvem der slipper fra den vågnede ondskab. Selve onskaben er et noget anderledes væsen, end man er vant til. Man kan forstille sig, og har før set, mange af skovens dyr og sagnvæsner blive brugt i onskabens tjeneste, men det som Langstrup her har valgt, er jeg ikke stødt på før. Tankerne ledes mest hen på *The Blob*.

Bogen har en slutning, men der er dog en åbning for mere, og bogen er da også blot den første i en serie. Det er således næppe sidste gang, at vi bliver taget med til den plagede by Gillsby, og jeg glæder mig til næste besøg, og for folk der ikke har stiftet bekendtskab med stedet endnu, er *Plantagen I* et godt sted at starte.

ThomasWinther

Skygger

To århundreders danske gys
Antologi, red. Steen Langstrup
2 Feet Entertainment 2010
252 sider

Redaktøren Steen Langstrup vil med denne samling videregive sin kærlighed til gysernovellen. Ved at give bogen undertitlen *To århundreders danske gys* og en bagsidetekst, der lover nogle af de bedste danske gysernoveller, der er skrevet, loves en del til læserne.

“De sidste” er den første novelle i samlingen, en novelle der er skrevet af Langstrup selv. Vi er tilbage i den hårdt prøvede by Gillsby, hvor også *Plantagen* fandt sted. Novellen følger en nyttilflyttet familie, hvis 4-årige datter får sig en ven, den gamle gårdnisse, en nisse der dog ikke er en godmodig julenisse, og hans drillerier er fatale. Det er en god gysernovelle, og det står hurtigt klart, at selv barnet ikke er i sikkerhed i denne fortælling.

I “I gennem Parken” (1970) af Poul-Henrik Trampe er et barn også blevet gjort fortræd. En kvinde finder liget af et spædbarn, men i sin ensomhed tager hun det lille lig til sig og plejer det, hvilket hun bliver ved med, selv da den lille krop er ved at falde fra hinanden. Selvom det er en ubehagelig novelle, er det

dog mere en novelle om ensomhed end en gyser.

Peter Mouritzens novelle “Lille Peter” (2003) er en gyser, der ligesom “I gennem Parken” ikke indeholder overnaturlige elementer. Den indeholder mere ting der er lettere at forholde sig til, og frygte, i hverdagen. Her handler det om, hvilket kryb man kan finde i sit eget hjem, når den tidligere beboer var krybdyrsamler.

Vilhelm Bergsøes “Schimmelmanns hest” (1868) tager udgangspunkt i den gamle overtro om Helhesten, og som altid, når det gælder overtro, skal man måske ikke tro på alt, hvad man hører, men man bør heller ikke afvise det totalt.

“Staudebedet” (1997) af Hanne Lützen er nok min favorit, da det er den af de 14 noveller, der indeholder flest elementer fra *weird fiction*-traditionen. I novellen lægger folk sig til at sove, efter at have studeret en bestemt bar plet jord i en baghave, men hvad der umiddelbart kan synes som forurening, har en forklaring der er mere uklar.

Antologier er oftest meget blandede i deres indhold, da de består af bidrag fra forskellige forfattere. I denne er forskellen yderligere markant, da novellerne er skrevet med mange års mellemrum. Der er således meget stor forskel i opbygning og skrivestil imellem forfattere som Herman Bang, Grete Roulund, Holger Drachmann og H.C. Andersen. Hvor den store forskel i antologier ofte er en svaghed, så er det i denne en styrke, da det netop giver et godt indtryk af hvordan gysen som genre har udviklet sig i Danmark. Om det er de 14 bedste, vil man altid kunne udfordre, og man ville kunne begynde at liste forfattere, man selv ville have medtaget, hvis man havde redigeret bogen. I stedet for at komme ind på den del, vil jeg hellere konkludere, at det er en god samling, hvor nogle bidrag er svagere end andre, men det er helt sikkert en god præsentation af de sidste par århundredes dansk-skrevne gys.

ThomasWinther

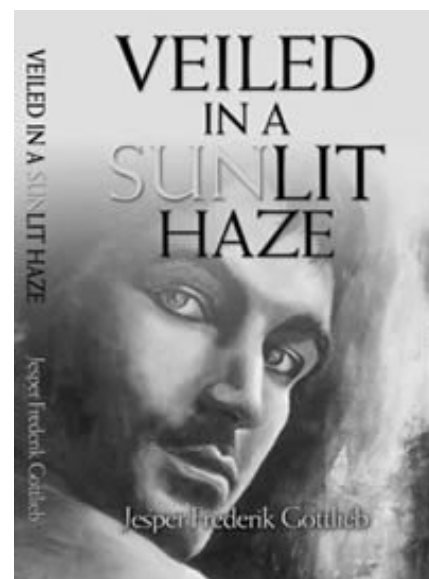
Veiled in a Sunlit Haze

Roman af Jesper Gottlieb
Booklocker 354 sider

Veiled in a Sunlit Haze er et sympatisk forsøg på at skrive ny fantasy for voksne. Den er engelsksproget og skrevet af danskeren Jesper Gottlieb.

Historien handler om Askillen, adoptivsøn af en diktator, der er blevet opdraget til at skulle udføre diktatorens folkedrab og overtage verdensherredømmet, men som gennem mødet med en mystisk mand (og sin mors opdragelse) vender sig mod hadet og myrderierne i en races navn og i stedet ender med at bekæmpe diktatoren Eliphas.

Det forfriskende at se danskere skrive fantasy, der ikke udelukkende er rettet mod børn. Desværre synes jeg ikke helt historien lever op til dens potentielle.

Først og fremmest er historien på en eller anden måde meget skitseagtig. Som læser lever man sig ikke helt ind i personerne og der mangler generelt fornemmelsen af, at der er noget på spil. Nogle af problemerne er Gottliebs skrivestil, og en lang række af de beskrivende afsnit er skrevet meget generelt. Der mangler det pust af konkrete detaljer, der kan give billederne liv. Eksempelvis er alle (eller næsten alle) de store kampscener beskrevet med ‘music’. Folk har ‘strong emotions’, men det siges

ikke hvilke eller hvordan de føles fysisk. Der er en udpræget mangel på nyskabende billedsprog i bogen, og alt for meget bliver beskrevet med de samme fraser. Det er synd, for der er en række muligheder for at tage fat i det kronkrete i den opbyggede verden.

Der er elementer i historien, der slet og ret virker kunstige: Først og fremmest Talis' snak med sin Besøgende, og specielt hans Kvæst (som Pratchett ville sige). Den er umotiveret og ufærdig og til dels uforklaret. Det går aldrig rigtig op for mig, hvorfor han drager ud på den, og hvad konklusionen egentlig er. Derudover er hele Talis' plan meget lidt forklaret, og det undrer en som læser, at han er ved at opbygge en alliance, uden at hverken elvere, mennesker eller andre kender noget til ham.

Andre psykologiske 'huller' er Allison's pludselige stigen til hærfører – det angives i bogen at hun har forstand på strategi – førend hun har ledet et slag eller noget tilsvarende. I forvejen er det ikke alt for klart, hvorfor hun og hendes bror er med i Talis' gruppe. Det eneste jeg kan se af forklaring, er at de er halvt elvere/mennesker. Og når vi nu er ved kampene, som alle er beskrevet med meget store penselstrøg, så virker det som om udfordringerne i logistikken ved at organisere tusinder af krigere er markant undervurderet: En enkelt mand kan råbe en hel hær op, det tager under en dag at indtage en by fra fjenden bliver opdaget til alle i den er udslettet.

Af petitesser – som jeg alligevel ikke kan nære mig fra at nævne – er brugen af navne i bogen. Der er noget 'forkert' ved dem. De fire guder har navne som taget fra en rollespilsmanual: Oberon, Orcalus, Los og Paladin. De fem racer er mennesker, shamaner, dæmoner, dværge og elvere, og det bliver ikke forklaret, hvorfor lige de navne er valgt, og deres betydning bliver slet ikke brugt. Shamanerne bruger runer, men har ingen shamanistiske træk overhovedet, igen ånderejser, totemdyr eller

indvielsesritualer. Folks navne er en blandet landhandel af engelsk, arabisk og selvopfundne. Det hjælper ikke på min indlevelse at to soldater hedder Hugin og Munin og jeg søger efter Odin eller andre referencer. Det er mere forvirrende end forklarende. Navne er magiske, og de trækker ofte en række tanker med sig, så man skal være varsom med, hvordan man bruger dem i sine historier. I bogen bliver en række af mine forventninger til personer/folkeslag/guder ikke indfriet på trods af, at deres navne har peget i en bestemt retning, og det virker frustrerende på mig som læser.

Ideen med at helten er foster søn af skurken er ikke så ringe, men de psykologiske mål står desværre ikke mål med udførelsen. Jeg har svært ved at tro på personerne, og dermed også på deres indre liv. Igen virker det som om det er alt for generelt beskrevet.

Jeg tror, at bogen kunne have vundet ved at blive skåret til, således at fokus udelukkende er på Askillen og hans kamp mod sig selv, eventuelt uden Petro og Talis' og uden at man ser guderne direkte, men kun hører rygter om dem.

Jesper Rugård Jensen

1910

Det Hemmelighedsfulde Selskab: Århundredes hemmeligheder (1)

Tegneserie af Alan Moore og Kevin O'Neill

Oversat af Per Vadmand

Fahrenheit 2010

80 sider, kr. 149,50

Vi har tidligere set *Det Hemmelighedsfulde Selskab* (*The League of Extraordinary Gentlemen*) i to historier der foregår i slutningen af 1800-tallet og trækker på nogle af de store litterære figurer fra disse år: Mina Murray fra *Dracula*, Allan Quatermain fra *Kong Salomons mine*, Mr. Hyde fra *Dr. Jekyll & Mr. Hyde*, Kaptajn Nemo fra *En verdensomsejling under havet* samt

flere figurer fra H.G. Wells' romaner. Nu er historien rykket frem til 1910, og meget af Selskabet er skiftet ud. Centralt står stadig Mina Murray og Allan Quatermain, som begge har fået en foryngelseskur i Ungdommens Kilde, men ellers består Selskabet af nogle mindre kendte figurer: Gentlemantyven Raffles fra E.W. Hornungs noveller, den evigt unge, vekselkønnede Orlando fra Virginia Woolfs roman af samme navn og den okkulte detektiv Thomas Carnecki fra William Hope Hodgsons historier.

I 1910 undersøger Selskabet forskellige rygter om en forestående katastrofe, der blandt andet kredser om et okkult skabt månebarn. Samtidig er der en del begivenheder i London med rod i Bertolt Brechts *Laser og pjalter*, især henvisninger til Mackie Messer og Sørøver-Jenny. Desuden er både tekst og tegninger proppet med henvisninger til andre litterære, fantastiske figurer fra perioden i starten af det 20. århundrede. Der er således nok at komme efter for de litterært interesserede, men desværre fungerer historien ikke helt så godt på andre punkter. Hverken teksten eller tegningerne når helt niveauet fra de tidligere albums (men det var nu også ganske højt).

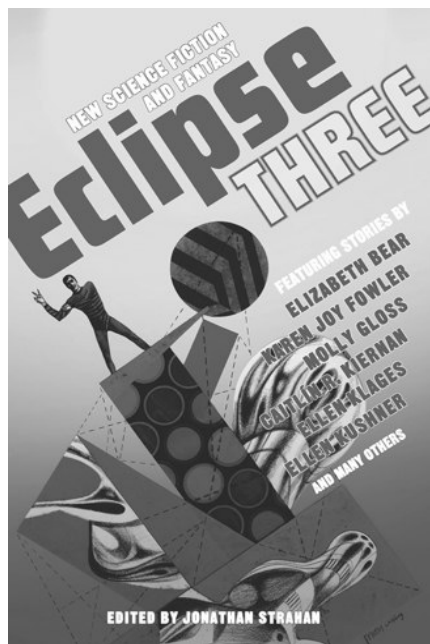
Det hjælper heller ikke at de nye medlemmer af Selskabet

mangler den genkendelighed og ikoniske gennemslagskraft, der prægede de oprindelige medlemmer. Det kan selvfølgelig skyldes, at det har været for svært for Alan Moore at skaffe rettigheder til at bruge periodens populære figurer - eller også var der bare ikke nogen særligt interessante før de amerikanske pulp-helte fra 30'erne.

1910 er ment som første bind af tre sammenhængende historier. De to næste skal foregå i 1968 og 2010. I slutningen af dette bind er der en række korte tekststykker, der spænder mellem rummet mellem det første og andet bind, og her antydes det, at det bind blandt andet kommer til at handle om Apollo 11 og monolitterne fra Kubricks 2001.

Tekststykkerne har også referencer til mere eller mindre kendte fortællinger som fx O's historie og Fletcher Hanks' ret obskure tegneserie om *Stardust, the Super Wizard*.

Klaus Æ. Mogensen

Eclipse Three

Antologi

Redaktør Jonathan Strahan

Night Shade Books 2009

289 sider

I løbet af få år er australieren Jonathan Strahan blevet en af de

mest aktive og prominente redaktører på science fiction- og fantasy-scenen. Udover at være redaktør for anmelderdelene i det toneangivende magasin *Locus* har han stået fadder til adskillige antologier, deriblandt *The New Space Opera 1-2* sammen med veteranen Gardner Dozois og sin egen *The Best Science Fiction and Fantasy of the Year*. Hans største bidrag indtil nu har dog været antologiserien *Eclipse*, som foreløbig er udkommet i tre bind, med et fjerde på vej.

Eclipse er en såkaldt original-antologiserie, hvilket vil sige, at den består af litteratur noveller, som ikke har været udgivet andetsteds før. Forbillederne er klassiske serier som *Orbit* og *Universe*, men med den forskel, at hvor de var rene science fiction-antologier, har Strahan en noget bredere definition af, hvad der er genre-litteratur.

Eclipse er med andre ord en serie for de læsere, som ikke har noget imod at prøve kræfter med flere forskellige afarter af SF og fantasy. Jeg skal på forhånd nævne, at jeg ikke har læst *Eclipse One*, men den skal efter alt at dømme have en overvægt af fantasy-noveller. *Eclipse Two* er derimod domineret af science fiction og indeholder blandt andet Hugo-vinderen "Exhalation" af Ted Chiang.

Med *Eclipse Three* har Strahan valgt en helt tredje vej, for flere af de 15 bidrag er svære at placere inden for de traditionelle genre-bokse. Det gør den måske ikke helt så tilgængelig som forgængerne, men omvendt er niveauet tårnhøjt, og de få noveller, der falder igennem, gør det kun, fordi de skuffer ved ikke at bryde med rammerne.

Åbningsnovellen "The Pelican Bar" af Karen Joy Fowler er nok det mest ekstreme eksempel på Strahans tankegang, fordi den ved første øjekast ikke virker til at indeholde fantastiske elementer og derfor slet ikke burde være med. Uanset hvad er det en fremragende og frysende uhyggelig fortælling om en rebelsk teenagepige, hvis forældre i afgætt sender hende til en

kostskole, der viser sig at være en mareridtsagtig opdragelsesanstalt, hvor eleverne mister enhver form for identitet gennem et sindrigt system af straffeaktioner.

Min favorit er dog Nicola Griffiths "It Takes Two", hvor en forretningskvinde og en kvindelig stripper til deres gensidige overraskelse falder med et brag for hinanden og skal til at kaste sig ud i den helt store romance. Men halvvejs inde i fortællingen smider Griffith en overraskende oplysning på bordet, der ikke alene vender alt på hovedet, men også sender os direkte over i science fiction-afdelingen og stiller spørgsmålet, om det er følelser eller kemi, der styrer, hvem vi forelsker os i. Det sker sjældent, men det her er en af de få gange, hvor personerne er så levende beskrevet, at jeg har læst en novelle flere gange, fordi jeg ikke havde lyst til at slippe dem. "It Takes Two" er da også fortjent blevet nomineret til en Hugo.

Et andet højdepunkt er Maureen F. McHugh's "Useless Things" - en nærfremtidsberetning om en dukkemager, som laver tro kopier af babyer. Men novellens styrke ligger i dens beskrivelse af et kriseram USA, og hovedpersonens forsøg på at leve op til sine egne idealer om ikke at være bange for dem, der har endnu mindre at gøre godt med end hende selv.

Caitlín R. Kiernans "Galápagos" er nok det bidrag, som er tættest på at være en traditionel science fiction-historie. Rammen er velkendt nok fra værker som 2001: A Space Odyssey, Rendezvous With Rama og Solaris, men Kiernans udgave er langt mere mærkeligere, mere mareridts- og horrorpræget og, frem for alt, mere seksuelt orienteret end sine forgængere.

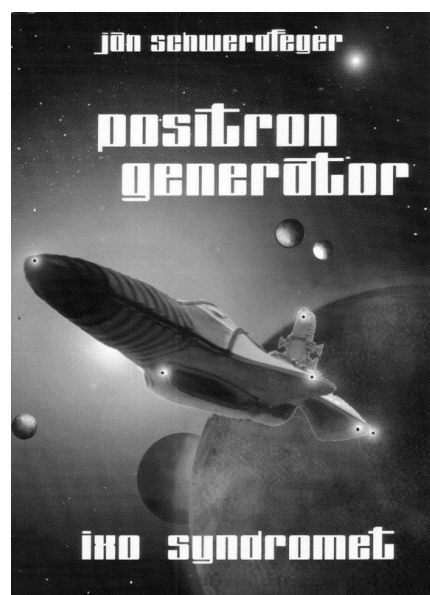
Nu er det lidt pudsigt, at tre ud af de fire fremhævede noveller er science fiction, for en af Strahans store styrker som redaktør er i mine øjne hans evne til at blande genrekortene godt og grundigt. Det samme kan siges om de forfattere, han

har valgt at tage med. *Eclipse Three* har ingen trækplastre i form af stjernenaevne – udover de nævnte er de mest kendte nok Peter S. Beagle, Paul Di Filippo, og Pat Cadigan – men for den nysgerrige læser er antologien fyldt med smagsprøver på en række eventyrlystne forfattere.

Lars Ahn Pedersen

Positron Generator 3 Ixo Syndromet

Roman af Jan Schwerdfeger
Ørnens Forlag, 2010
248 kr. 306 sider

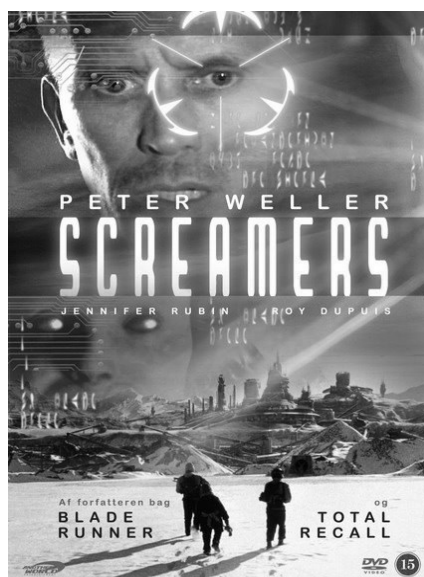

Dette er tredje og sidste del af Schwerdfegers sf/fantasy-serie *Positron Generator*. Vi følger stadig Jet Zi, Zang Poh, Ceachel og Li Mu Chi i deres kamp mod Ixo-litterne. Et af de problemer de står overfor, er at planeten Ventura er forsvundet fra den fysiske verden og ind i oververdenen, hvilket ikke blot betyder at deres hjemplanet er forsvundet, men det truer også den magnetiske balance i solsystemet og derfor alle planeterne. For at redde Ventura skal en kraftkrystal til planeten, og den skal forbindes med planetens energi. Ixo-litterne kæmper ikke blot med at rejse sig efter deres våben Ultra Z blev ødelagt, men der er atter magtkampe i deres egne rækker om, hvem der skal lede deres invasion af hele universet.

Bogen er ligesom de to tidligere rigt illustreret med computermanipulerede modelbilleder og har et appendiks, der giver oplysninger om teknologi, fartøjer og planeter. I det hele taget er bogen helt i stil med de første to bind *Storm over Ventura* og *Angreb fra Ultra Z* (anmeldt i *Himmelskibet* nr. 17 og 19). Også her i bind tre tales om magnetisme som var det magi, og personerne flytter sig imellem det fysiske og metafysiske plan.

Bogen får rundet historien af, uden at den udvikler fortællingens univers yderligere, men kunne man lide de to første, bør man bestemt få slutningen med.

ThomasWinther

Screamers

Film, USA/Canada,
1995, 104 min.
Instr.: Christian Duguay
Medvrk.: Peter Weller, Jennifer Rubin, Roy Dupuis, m.fl.

Philip K. Dicks sci-fi/horror-historie *Second Variety*, om nogle lidt for intelligente våben der begyndte at videreudvikle sig selv, blev filmatiseret som *Screamers* i 1995.

Handlingen: Der er en uspecifiseret krig i gang, og man har indtryk af, at de to parter er tæt på at have udslettet hinanden. De befinder sig på en ørkenplanet, og har bl.a. udviklet nogle våben som graver sig gennem

sandet og dræber folk på uappetitlige måder (små rundsage, sprængstof, etc.). Disse våben – såkaldte Screamers – udvikler sig hele tiden til mere og mere avancerede former, så de kan narre menneskene og komme tæt nok på dem til at slå dem ihjel. På mange måder et udmærket horror/sci-fi-koncept – omend man kan indvende, at den basalt set er teknologifjendsk, da den handler om en type teknologi der bliver menneskets dødsfjende. Man kan diskutere temaet og realismen, men samme trend er måske endnu mere aktuell i dag, end da filmen blev lavet i 1995 med al vores snak om kunstig intelligens og teknologisk singularitet.

Filmen er måske nok blevet kult blandt visse publikummer, men kan næppe siges at have opnået egentlig klassiker-status. Der er simpelthen ikke gjort nok ud af produktionsværdierne, og skuespillerne i de mindre roller er for dårlige. Med et ordentligt budget og en Ridley Scott ved roret kunne det sagtens være blevet en klassiker, men det blev det altså ikke. Efter min mening er filmen middelmådig på de fleste områder, og nogen høj karakter kan det derfor ikke blive til fra denne anmelder.

Karakter: 5 ud af 10.

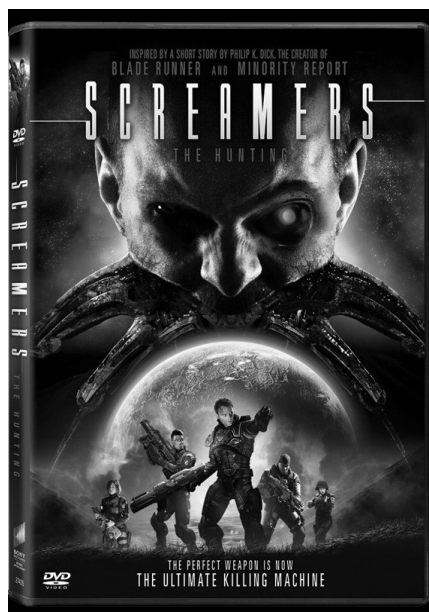
Tue Sørensen

Screamers: The Hunting

Film, USA/Canada,
2009, 95 min.
Instr.: Sheldon Wilson
Medvrk.: Gina Holden, Jana Pallaske, Greg Bryk, Christopher Redman, Tim Rozon og Lance Henriksen

Den nys udkomne (straight-to-DVD) *Screamers: The Hunting* er en direkte fortsættelse af den originale *Screamers*. Nogle overlevende fra Sirius 6-B udsender et nødsignal, og Alliancen sender et redningshold. Godt nok et meget lille hold på kun en femseks mennesker, men det har nok mere med filmens lave budget end med plottets logik at

gøre. Det flyder med strukturelle ligheder med de to første *Alien*-film (det var der også elementer af i den første *Screamers*). Vi har et hold "colonial marines" og en ung kvindelig lieutenant som hovedperson, og de stadig mere avancerede screamers minder stadig mere om aliens. De kan, ligesom i den første film, antage menneskeskikkelse, og er i stadig udvikling til mere effektive former. Vi får derfor en uhyggelig stemning, hvor vi – samt personerne i filmen – ikke rigtig er sikre på, hvem der er mennesker og hvem der er screamers.

Bortset fra at historien i begge film overordnet set ikke er særlig god, og at budgettet for især 2'eren er særdeles lavt (ingen anstændige eksplosioner, og ikke noget højt niveau af skuespil), så må jeg dog indrømme at *Screamers: The Hunting* faktisk hænger sammen. Manuskriptet er skrevet af en af producerne fra den første film, Tom Berry, og det kan mærkes. Nu sad jeg jo og genså den første film, lige før jeg så denne efterfølger, og der er faktisk en hel del detaljer som refererer tilbage til den første film på tilstrækkelig subtile måder til, at man ikke ville lægge mærke til det, hvis ikke man havde set 1'eren netop forinden (eller var så stor fan af den, at man kunne den udenad). Der er mange detaljer fra 1'eren som der bygges logisk og fornuftigt videre på i 2'eren, omend det jo

egentlig stadig kun er en horrorfilm med billige chok-effekter og enkelte ret anstrengte udviklinger i historien. Slutningen minder også om noget fra en af *Alien*-filmene, hvor truslen pludselig kan gå hen og eskalere helt ukontrollabelt – der kunne sagtens komme en yderst actionfyldt 3'er, hvis det skulle være.

Mere end endnu en middelmådig karakter kan det dog ikke blive til for denne films vedkommende, da der ikke er nogen særlig interessant historieopbygning, ingen nævneværdig personudvikling, og heller ikke rigtig nogle seje replikker. Men hvis man er fan af den første film, og synes at det er plotstrukturen der tæller, så tror jeg faktisk godt man vil kunne lide denne 2'er.

Karakter: 5 ud af 10

Tue Sørensen

Profondo Rosso – Mordets Melodi.

Spillefilm, Gys/Krimi (Giallo) Italien 1975

126 min. (it.), 105 min. (eng.)

Instr. Dario Argento.

Another World Entertainment

Først er det vist på sin plads at undskylde på bladets vegne for at det faktisk har taget over et år at finde en anmelder – måske fordi den italienske genre – giallo – ligger et sted i mellem gys og krimi, lidt på samme måde

som det franske "fantastique" vi har taget navn efter, og derfor ikke nødvendigvis har et stærkt nok element af det overnaturlige til at være inden for vores fokus. Denne film bryder altså med vores gængse grænser, men lad det være undtagelsen der bekræfter reglen, så...

Hvis ikke man er bekendt med, hvorfor "giallo" (gul) ikke blot er krimi eller thriller, er svaret i virkeligheden meget komplekst, især fordi "giallo" for længst er blevet et udtryk for f.eks. kriminal-romaner i Italien – italienske eller ej – med en særegen elegance, en morder hvor vi kun ser de sorte handsker, og lange volds-scener der dog har en særegen stil over sig, er alle sammen elementer der hører til genre. Dertil kommer, at soundtracket gerne er en stærkere del af filmen og ikke kun som underlægningsmusik. I *Profondo Rosso* er en stump melodi endda en del af gåden. Til gengæld er der ingen garanti for, at plottet er særligt skarpt. Det er simpelt hen en æstetisk genre – ikke en "whodunit"-genre.

Fra et objektivt synspunkt er *Suspiria* nok den mest farvemættede og uhyggelige, mens min personlige favorit er *Tenebre* på grund af dens catchy beat, men *Profondo Rosso* kommer farligt tæt på at være uhyggeligere end *Suspiria* og mere ørehængende end *Tenebre*. Desværre findes filmene ikke i dejlige AWE-udgaver!

Udgivelsen er superlækker. Der er hele to versioner af filmen, selv om vi måske kunne have været sparet for den ene, som det vil blive forklaret. Udover det mere gængse såsom filmografier og trailers, er der så også dokumentaren *An eye for horror* Den har før haft sin egen dvd i anden distribution. Dermed er det et ekstra godt køb.

Er der mere at sige? Åh ja... handlingen...En engelsk pianist ser et mord blive begået, men får ikke set morderens ansigt – til gengæld opdager han, at et maleri er blevet fjernet fra mordstedet. Snart opdager han også, at en bestemt melodi kan kædes

sammen med de forskellige ofre (hvilket han som vidne selvfølgelig har rig mulighed for selv at ende som). Der kan ikke siges andet uden at afsløre for meget, men jagten på morderen fører ham rundt igennem bøsse-miljøet, til en gammel skuespillerinde, der lægger an på ham, og til en flot villa hvor der engang blev begået et mord.

Alle de forskellige lokationer er elegant iscenesat, og står lige så meget i centrum som personerne, musikken, mord-scenerne og, nå ja, mysteriet.

Mordscenerne er hver og én utroligt kreative, ikke på en "tortur-pornoagtig" måde, men som sagt – med stil. Nogle af mordene er dog også lidt ækle. Man skulle tro, at det er derfor, at den engelsk-sprogede version er så meget kortere end den italienske, og det er delvist rigtigt. Men censuren er faldet over nogle meget mærkelige ting. Det er tydeligt, når der er klippet, for det forstyrrer altid filmen, men det er på ingen måde de mest ækle eller oplagte ting, der er klippet fra. Der er ikke klippet lige før kniven stikker – nej, altid så det forvirrer seeren mest muligt! Derfor er den engelsk-sprogede nærmest overflødig, andet end som et studium i, hvordan man ikke må gøre. Det er dog uden tvivl godt for film/medievidenskab, og personligt fandt jeg det meget interessant, men det er uden tvivl kun den italienske version som den almindelige seer har interesse i. Den er til gengæld også dén giallo-film man bør se, hvis ikke nogen anden.

Another World har også udgivet George A. Romero-kollaborationen *Two evil eyes*, så nu kan vi blot håbe på at *Inferno* også bliver udgivet – så har vi efterhånden de fleste Argento-film i dansk distribution.

Rasmus Wichmann

The Road

Film, USA 2009, 111 min.

Instruktion: John Hillcoat

Medvirkende: Viggo Mortensen, Kodi Smit-McPhee, Char-

lize Theron, Robert Duvall m.fl.

Filmatiseringen af Cormac McCarthys Pulitzer Prize-vindende roman *The Road* ser på papiret ud til at være en let opgave: En simpel historie, få medvirkende og en dialog, der er så sparsom og velskrevet, at den nærmest kan copy-pastes ind i manuskriptet. Men det er også her, at udfordringen ligger, for handlingen – en far og søns rejse gennem et post-apokalyptisk USA – er så spinkel, at den er tæt på at være ikke-eksisterende. Den trøstesløse stemning, der gennemsyrrer romanen, lægger heller ikke ligefrem op til familievenlig popcorn-underholdning, og det er endda før, scenerne med kanibalisme bringes på banen. Desuden er de dramatiske højdepunkter så få, at det må være fristende for en filmskaber at tilføje et par dynamiske actionscener, der kan holde publikums opmærksomhed fangen. Derfor var det også med en vis skepsis, at fans af romanen tog imod den første trailer for *The Road*, der prøvede at sælge filmen som en Mad Max-agtig tju-bang-rulle.

Til almindelig beroligelse er slutresultatet mere i tråd med instruktøren John Hillcoats forrige film, den australske western *The Proposition*, som også fortalte en barsk historie, og hvor fami-

liebånd og et nådesløst landskab spillede en vigtig rolle. Faktisk er der tale om en endog meget tro filmatisering af McCarthys værk, som til gengæld kræver en del af sin seer.

Som film er *The Road* modstykket til effektfulde Roland Emmerich-dommedagsbrag som *The Day After Tomorrow* og 2012. Den er så konsekvent og kompromisløs i sin stil og fortælling, at man skal være villig til at lade sig suge ind i dens verden, hvis man vil have noget ud af den. Ellers vil man nok føle, at de næsten to timer, filmen varer, har været ekstremt nedslående og spild af ens tid.

Vintertrætte mennesker bør under alle omstændigheder holde sig langt væk, for *The Road* udspiller sig i et askegråt, udpint og regntungt landskab, hvor solen er et fjernt minde om lysere tider. Ligesom i romanen nævnes det aldrig, hvad der er gået galt. Fokus ligger i stedet på, hvordan de tilbageværende håndterer at leve i en verden uden en synlig fremtid.

Både Viggo Mortensen og Kodi Smit-McPhee er perfekte i rollerne som faderen og sønnen. Fysisk ser de tilpas udmagrede ud, men de formår samtidig at formidle deres følelser på en lavmælt og overbevisende måde, der aldrig får lov at kamme over. Hjerteskræende er især den scene, hvor Mortensen viser drengen, hvordan han skal betjene en pistol. Ikke for at kunne forsvare sig, men for at kunne skyde sig selv, hvis han er ved at blive taget til fange...

Charlize Theron dukker kortvarigt op i et par flashback-scener som moderen. Disse er ikke, som man kunne forledes til at tro, blevet tilføjet for at give filmen lidt feminin varme, men er faktisk med i bogen. Det gælder også sekvensen, hvor hun spørger sin mand, hvorfor han holder deres søn i live, når drengen har til udsigt at vokse op i en verden uden håb, inden hun forlader dem for at vælge døden.

Når man trods alt ikke føler trang til at følge i hendes fodspor efter at have set filmen,

skyldes det den samme årsag, som faderen angiver: Drengen. På trods af hvad han har set og oplevet, har han bevaret troen på det gode i mennesket. Det bringer ham i filmens anden halvdel flere gange på kant med faderen, der ser enhver fremmed som en fjende – og oftest med rette.

Drengen er det ene af to mirakler ved *The Road*. Det andet er, at det er lykkedes at begå en gribende og intelligent filmatisering af romanen uden at gå på kompromis med Cormac McCarthys vision.

Lars Ahn Pedersen

Kampen om ilden

Spillefilm 1981, 100 min.

Instruktør Jean-Jacques Annaud

Another World Entertainment

Another World Entertainment udgiver film, der ikke er oppe i tiden (og som måske aldrig aldrig nogen sinde har været det): Næsten-klassikerne og så de mere underlødige.

Jeg har før set og anmeldt *Solaris* (af Tarkovski) og har nu fået *Kampen om ilden* stukket ud – eller rettere: Jeg kastede mig over den, for jeg har set den før, og ville gerne se den igen.

Kampen om ilden handler om en gruppe neandertalere, der ved et overfald af nogen mystiske mennesker (Homo

Erectusser) mister deres ild og derfor går en usikker fremtid i møde i det ugæstfri miljø de lever i, da de ikke selv er i stand til at tænde ild. På nippet til at give op ude i en sø, påtager en af neandertalerne sig opgaven at gå ud og skaffe ny ild til stammen. Sammen med to af sine venner drager han afsted, og efter mange eventyr vender han så tilbage med ilden og lidt ekstra bagage.

Historien indeholder en skæv blanding af meget velsminkede neandertalere, der dog ikke ligner de billeder man ser nu til dags – voldspsykopater af forskellig art og megen grynten og hoppen. Noget af det mest fantastiske ved filmen er dens brug af selvpåfundne sprog (forfattet af Anthony Burgess – der også stod bag *A Clockwork Orange*, hvor han lader ungdommen bruge en sær blanding af russisk som slang – meget virkningsfuldt), kropssprog (designet af Desmond Morris, der også var meget oppe i tiden i 70'erne/80'erne) samt meget virkningsfulde maskeringer. Derudover er landskaberne fantastiske, selv om der er en sær drømmeagtig fornemmelse over rejsen. Måske fordi områderne skifter så meget – fra noget der ligner franske bjerge til den afrikanske savanne og så vidt jeg kunne se på rulleteksterne, er det hele optaget i Canada.

Men historien virker, og man følger intensivt med i de ikke alt for kloge neandertalers rejse, deres naivitet og frygt samt deres noget ufølsomme forhold til sex – som der bliver rodet grundigt op i.

Et andet scoop i filmen er den kvindelige hovedrolle, der er af typen Homo Sapiens og som har både sprog og rigtig værktøj. Hun passer fremragende til rollen. Derudover var jeg vild med den rødhårede, skotske kannibalstamme, der gav et pift af drengebog til gryden, de stakels sabeltandskatte, der har fået påklistret forlængede tænder i kunstens navn, elefanterne og endelig stammens gamle troldmand, der også virker som han trådte direkte ud af min

barndoms drengebøger.

Alt i alt er det stadig en seværdig film – også selvom man skal tage dens videnskabelighed med et gran salt. Homo Sapiens er eksempelvis fastboende i hytter med enkelte glimt af potter, neandertalerne har ingen værktøj af betydning og virker langt dummere, end jeg tror de egentlig var, men den giver en fornemmelse for fortiden, og er om ikke andet et rigtigt eventyr af den gamle slags. Alt i alt var jeg godt underholdt et par timer.

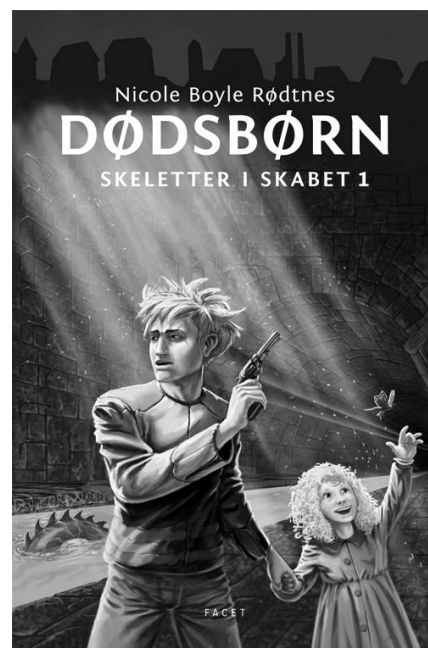
Jesper Rugård Jensen

Dødsbørn

Skeletter i skabet 1

Roman af Nicole Boyle Rødtne
Facet 2010 258 sider 199kr

Davie vil betegne sig selv som en kedelig dreng for hvem intet spændende sker. Han håber derfor at den praktik han skal i forbindelse med slutningen af skolen kan få ham til at opleve noget spændende.

Som afslutning på skolen skal børnene i nogle praktik perioder. I et år ad gangen flytter de ind hos en tilfældig tildelt lærer, hvor de så skal stå i praktik. Davie håber på at blive noget spændende som øgletæmmer, men trækker kloakpasser. Hvad der lyder som en kedelig praktikplads, giver i løbet af den før-

ste måned mere spænding end han kunne drømme om. Han bliver bl.a. bidt af en af de kæmpe blåslanger der lever i kloakkerne, og han bliver rodet ind i indbrud, gravrøveri og muligvis mord. Midt i det hele stikker hans fætter af fra den institution han er på og begynder at true Davie til forskellige ting.

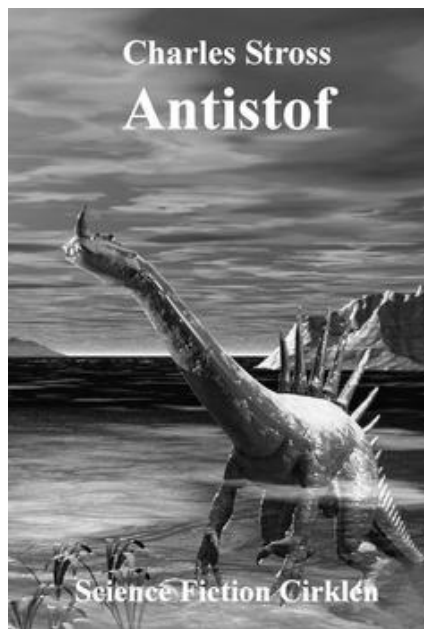
Fætteren er et dødsbarn, hvilket er en person for hvem alt levende der kommer i berøring med ham dør. Dette er grunden til at de spærres inde straks efter fødslen. De er let genkendelige da de allerede ved fødslen har et rødt mærke i panden. Et dødsbarn opstår når sjælen hos et ufødt par river sig løs og tager bolig i et andet ufødt barns krop. Den oprindelige krop dør, mens den nye krop fødes med den vilde sjæl som et dødsbarn.

Det er svært at definere det univers bogen foregår i. Det virker til at være en lavmagisk moderne fantasy-verden. Der er ikke nogen elektricitet, men derimod en magisk ildkilde hvor flammen er en tæmmet ild fra ildøglen, mens de våben der bruges, er revolvere. I hver familie har man et skab med familiens skelet, et skelet der har styr på alt hvad der er sket i familien igennem generationer. Dette gør at det kan være svært at holde på hemmeligheder, med mindre man kan få skelettet med at holde dem.

Nicole Boyle Rødtne er en af medstifterne af HUF, og dette er hendes første udgivelse. Næste bind af de i alt 4 er planlagt til 2011, men yderligere så jeg på hendes hjemmeside at hun får en novelle med den kommende gyserantologi fra Tellerup. Måske vi skal høre hende om hun vil bidrage med en novelle til *Himmelskibet*, for jeg vil bestemt gerne læse mere fra hendes hånd.

Dødsbørn er en god historie, og det skal blive spændende at følge med i de fremtidige bind, dog håber jeg der kommer en bedre introduktion til det univers som er fortællingens ramme.

Thomas Winther

Antistof

Novellesamling af Charles Stross

Udvalgt og oversat af Niels Dalggaard.

Science Fiction Cirklen, 2009.

I anledning af at Fantasticon i 2009 havde Charles Stross og Gwyneth Jones som æresgæster blev der udgivet en novellesamling med hver af dem (Læs Jones-anmeldelsen side 16). Jeg ved ikke, hvor stort et udvalg der har været at vælge imellem for at lave denne samling, men det er i hvert fald en varieret omgang, der illustrerer et væsentligt aspekt ved Charles Stross, nemlig hans ofte meget vildtvoksende fantasi, hvilket også tydeligt illustreres i den eneste anden Stross jeg har læst, nemlig *Singularity Sky*. Selvom det er noveller, er der ofte mere end ét novum, dvs. han har ikke bare extrapoleret et bestemt videnskabeligt fænomen eller en nutidig udvikling ud i det extreme. Tværtimod er mange af dem snarere udkast til fremtids worldbuilding, der så eventuelt har et twist for at passe til novelformatet.

Første historie er en Lovecraft-pastiche med et 3. verdenskrigs-twist der foregår i en alternativ virkelighed. Den har visse ligheder med Steven Kings *The Mist*. Spændende, men lidt forvirrende pga. manglende per-

sonkarakteristik. Næste historie er en dybt bizar ting, hvor en bondefamilie skal forholde sig til en levende bondegård, der invaderer deres ejendom. Vi snakker kunstig intelligens, cyberteknologi mm. Bedre skrevet, men det er meget svært at forklare konceptet, og det er meget underligt.

I titelnovellen "Antistof" er Stross virkelig på hjemmebane, da den tager udgangspunkt i et IT- og universitetsmiljø, som han selv har arbejdet i. Historien handler i første omgang om konsekvenserne af offentliggørelsen af en måde at bryde alle (!) computerkoder på, der hurtigt udvikler sig til en bogstaveligt talt universel historie om teknologisk singularitet. Der bliver altså slået et meget store brød op, men da miljøet og personbeskrivelserne er betydeligt tættere på noget genkendeligt, fungerer det meget fint.

Næste historie, "Hummere", er et uddrag (starten) af kortromanen *Accellerando*, der har nogenlunde samme tema og miljø og er folgelig også en fin introduktion til singularitetsdiskussioner. Her er hoveddiskussionen dog mere centreret om patenter, fri software og modifikationer af den måde som biologiske væsner får input fra omverdenen på. Hele kortromanen kan iøvrigt hentes gratis på Stross' MEGET populære hjemmeside/blog, hvor der også kan læses et hav af interessante essays, noveller, artikler om forlagsbranchen, gadgetanmeldelser, conreps, videnskabelige diskussioner o.m.a.:

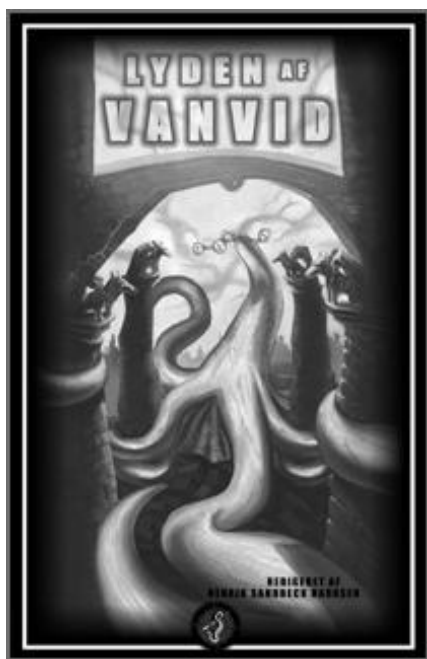
www.antipope.org/charlie

Sidste novelle er igen en pastiche. Denne gang over P.G. Wodehouses Jeeves & Wooster-historier om en rig, doven aristokrat, der konstant kommer i problemer og må reddes af sin betydeligt mere kompetente butler. Her er historien dog opdateret til midt i det 25. århundrede, hvor karaktererne er en blanding af stærkt modificerede cyborger, robotter med kunstig intelligens, voldsomt genmodificerede dyr og alskens høj tekno-

logi. I starten har man lidt problemer med at forestille sig den beskrevne verden, men efterhånden som man kommer ind i miljøet, bliver det nemmere og ret morsomt, så den er faktisk rimelig vellykket.

Til sidst i samlingen har Niels Dalgaard skrevet en fin lille introduktion til Stross' øvrige forfatterskab og lidt om hans inspirationskilder. Alt i alt er det en glimrende lille samling, oversættelsen er glimrende – specielt i de to deciderede cyberpunknoveller ("Antistof" og "Hummer"), men personligt synes jeg egentlig ikke Stross fungerer helt så godt i novelleform. Han har simpelthen for mange ideer i gang til, at man kan nå at leve sig ind i miljøet. Dette er så til gengæld ikke tilfældet i romanerne, hvor man får tid til at forstå, hvad der egentlig foregår.

Niels Gjerløff

Lyden af vanvid - Nye Cthulhu Mythos noveller

Antologi redigeret af Henrik Sandbeck Harksen
H. Harksen Productions 2010

I 2007 udkom antologien *Fra Skyggerne*, en danske antologi med Lovecraftianske og Cthulhu Mythos-noveller. Efterfølgende har redaktøren og forlæggeren

Henrik Harksen udgivet en mindre række af antologier både på dansk og engelsk, og han er nu tilbage med andet bind i serien hplmythos.dk. Titlen er denne gang *Lyden af Vanvid*, og den indeholder 10 noveller inden for det Lovecraftianske og Cthulhu-mytilogiske. Bogen er i samme format som *Fra Skyggerne*, og også denne gang er der en illustration til hver novelle, denne gang illustreret af Søren Klok.

Antologien starter ud med en novelle af A. Silvestri, som sidste år vandt Fantastiks novellekonkurrence med novellen "Atjuh!" (Trykt i *Himmelskibet* nr. 22), og som godt nok ikke var med i antologien *Fra Skyggerne*, men var med i en anden af Harksens udgivelser, nemlig *Dystre Danmark*. I *Lyden af vanvid* er det novellen "World Wide Web", en historie hvor de typiske gamle bøger der optræder i Lovecraftianske historier nu er skiftet ud med Internettet, men den viden der kan blive optaget er stadig farlig.

Novellen "Nostalgia" af Jeppe Bisbjerg og Martin Schantz Faurholt er nok bedst beslægtet med Lovecrafts drømmerejsebeskrivelser. En ung mand rejser under første verdenskrig fra England til Rusland. Om han er deserteret eller stukket af til fjenden står ikke helt klart, men han er helt sikkert på flugt. Novellen er stemningsfuld, og man bliver taget med på denne rejse hvor destinationen er noget uklart.

Allerede på titlen lyder Hans Jakob Hedemann Jensens novelle "Tingen på tønden" som en parodi, og da illustrationen er en tentakel-ting på et WC, får det til at virke endnu mere som en sådan. Dog, når jeg læser den, er jeg i tvivl om det er en dårlig pastiche eller en kikset parodi.

Så er der helt anden stil over Thomas Strømsholt. Hans novelle finder sted på den jyske hede i perioden hvor man skulle vinde indad hvad udad var blevet tabt. I novellen skildres hvordan københavnerne kom for at ville styre hvordan bønderne skulle arbejde, men der er ting på heden

som man ikke forstår sig på i starten. Novellen starter med en lille hilsen til M.R. James, da hovedpersonen booker sig in på hotellet "Den gyldne Løve" på værelse 13, et hotel og værelse som er omdrejningspunkt i James' novelle "Number 13". At læse denne novelle får mig til at glæde mig endnu mere til den kommende novellesamling af Strømsholt.

Som det høre sig og bør, er omdrejningspunktet i flere af novellerne hvorfor man skal holde sig fra gamle okkulte bøger, dette element er med i både "Ingen vej tilbage" og "Ia! Didrik-Svendsen". En ting der dog går mere igen i de forskellige noveller, er at handlingen tager udgangspunkt i Danmark, således også novellen "Fyrtårnet" af Casper Gjede Jensen, som finder sted i Sønderjylland eller rettere en rejse dergennem. Det bliver til en rejse til et mareridts land uden for tid og sted, hvis de hele da ikke er et mareridt.

Der er to forfattere der er gengangere, hvilket jo tyder godt og viser at der er en bred flok forfattere der gør sig i Weird Fiction og det Lovecraftianske, og denne gang er der ikke nogen oversatte noveller. Det er godt at se at der er en lang række danske forfattere der kan byde ind med historier til en samling som denne. Der er stor forskel i kvaliteten af novellerne, men helt sikkert nok til at det er en god udgivelse, og rigtigt godt at se at Harksen har haft succes nok med de første udgivelser til at han har kunnet sende flere bøger på gaden, til hvad der vel nok kun kan betegnes som et niche marked herhjemme, og der er allerede planlagt flere spændende titler bl.a. bind to i den engelske serie hplmythos.com

Thomas Winther

KÆRLIGHEDENS LOTTERI

Af Klaus Æ. Mogensen

Vores ansvarshavende redaktør Klaus Æ. Mogensen har begået en eventyrlig historie om at alle knob gælder i krig og kærlighed.

Det var forårsjævnøgn, dagen før Kærlighedens Nat, og folk strømmede til festpladsen fra nær og fjern. De fattigste kom til fods, klædt i slidte pjalter, de lidt rigere red på muldyr eller kørte i oksekærrer og de rigeste kom højt til hest eller i kareter trukket af heste med farvestrålende bånd vundet i mankerne og bjælder i seletøjet.

Toren kom selv til fods, men hans enkle, skifergrå klæder var hverken pjaltede eller særligt fine. Han standsede en stund, hvor vejen delte sig, tog en slurk udvandet vin fra sin feltflaske og betragtede festdeltagerne strømme forbi. De ugifte kvinder og deres familier drejede til venstre for at komme til den østlige del af festpladsen, mens de ugifte mænd drog mod den vestlige del med deres ledsagere. Toren kendte mange af dem der kom forbi, selvom kun få kendte ham. Det lå i hans professions natur, at så få som muligt skulle genkende ham og han trak hatten skyggen ned så hans ansigt lå i skygge.

Toren studerede især dem, der var finest i tøjet. En trio af garderofficerer drejede mod højre. Toren kendte den forreste, løjtnant Gaspar, en høj, blond fyr med et strålende smil. Han var kendt som noget af en kvindebedårer, og det sagdes, at han flere gange havde lovet kvinder ægteskab på Kærlighedens Nat for så at bryde sit løfte om morgenen, når ederne skulle aflægges. Han havde fået sin kommission i kraft af at være arving til et gammelt og nobelt, om end fattigt baroni, og han var også kendt for konstant at være i gæld – hans officérsgage kunne ikke betale den livsstil, han yndede at føre.

En åben karet drejede mod venstre, og i den sad et ældre par over for en kvinde, der var så stor at hun bredte sig over to sæder. Hendes pudrede kinder hang ned under hendes hage, og selvom vejret var behageligt lunt uden at være for varmt, rendte sveden ned over folderne på hendes hals og videre ned i hendes kjole mellem de store, slaskede bryster der lå oven på hendes

enorme mave. Toren havde hørt om hende. Lally Devartis, bedre kendt som Flæske-Lally. Selvom hendes familie var rig og kunne tilbyde en stor medgift, var det ikke lykkedes at få hende gift væk, og hun havde også deltaget i Lotteriet en halv snes gange uden held.

Flæske-Lallys karet blev fulgt af en lige så fornem gig, trukket af en rødbrun vallak. Toren genkendte med det samme manden der sad i den, Rorik, en af byens rigeste købmænd. En mand med ambitioner, og rygterne ville vide at han søgte indflydelse hos kongen. Ved siden af ham sad en slank, askeblond pige i en kjole af turkis silke; sikkert Roriks datter. Hun sad med hænderne foldet i skødet og så ned i vognens gulv. Toren syntes, at hun så trist ud, men måske var hun bare nervøs. Hun var ung nok til, at dette kunne være hendes første Lotteri.

Efter at have taget en slurk mere af feltflasken, slog Toren proppen i og gik selv mod festpladsens vestlige ende. Han krydsede den mark hvor vogne blev parkeret og hestene sat på græs og trådte ind på selve festpladsen. Den var omkredset af et lavt hegn, og mellem den vestlige og østlige del var der rejst en række farvestrålende, stribede telte så tæt at man ikke kunne se over på den anden side. Midtvejs mellem indgangen og teltrækken stod et større, hvidt telt. Der kom hvid damp ud af en åbning i toppen.

Toren gik rundt på pladsen og spiste lidt ost ved en af de mange boder hvor munkene delte mad og drikke ud. Han skyllede ostene ned med et bæger liflig, gylden vin fra en anden bod, og netop da han satte glasset fra sig, rungede en stor gongong foran det store telt. Sammen med alle de andre på pladsen gik Toren derhen og sluttede kreds om den gamle præst, der havde stillet sig op på en bænk. Præsten hævede armene til stilhed og begyndte at tale i en fyldig, dyb stemme.

“Vel mødt!” begyndte præsten. “Jeg vil bede alle dem af jer der er eller har været gift om at trække jer tilbage. Denne dag til-

hører de ugifte ungersvende her og ungmøerne på den anden side af teltene." Præsten holdt en pause mens nogle af gæsterne, især ældre mænd og kvinder, forlod forsamlingen og gik ud mod boderne. Så fortsatte han. "Nogle af jer der står tilbage er fra adelnen, flere er laugsbrødre, og de fleste er fæstebønder. Jeres stand adskiller jer nu. Men om et øjeblik vil I gå ind i dette telt bag mig, og når I kommer ud på den anden side, vil jeres stand ikke betyde noget. I Kærlighedens Nat er alle lige, og en adelskvinde kan gifte sig med en bondekarl, dersom begge ønsker det. Det er vores tro, at Lotteriet vil føre mænd og kvinder sammen, som Guderne har bestemt for hinanden, og det er vores håb, at mange af jer vil ægte dem, som Guderne på denne måde fører jer sammen med."

Præsten tav og trådte ned af bænken, og de unge mænd begyndte at trække ind i teltet. Det var delt i flere rum, og i det første måtte Toren i lighed med de andre afføre sig tøj, smykker og våben. Nogle brunklædte munke samlede hver enkelt ejendele i en sæk i bytte for et nummereret silkebånd der kunne bindes om armen. I det næste rum stod en række baljer med dampende vand, og andre munke badede Toren, vaskede hans hår og gned velduftende olier ind i hans hud. I det sidste rum fik han udleveret sandaler og en lang, hvid kåbe. Han trak kåben om sig, bandt bæltet og trak hættens op over hovedet, og så trådte han igen ud i solen.

Ungersvende i hvide kåber stod i klynger og snakkede sammen – mange af dem tydeligt nervøse over, hvad Lotteriet ville bringe. Andre stod med deres familier eller fik gode råd af fædre eller ældre brødre. Toren holdt sig for sig selv og studerede mængden fra under hættens kant. Han fik øje på løjtnant Gaspar som stod lidt afslået og snakkede med købmand Rorik. Toren rynkede panden i forundring. Hvad lavede Rorik på denne side af festpladsen? Han burde være sammen med sin datter på den anden side. Der gik et el-

ler andet for, og da Toren gerne ville holde sig orienteret om, hvad der foregik af rænkespil, kantede han sig nærmere, mens han lod som om, han så på en jonglør der kastede rundt med fire blanke knive.

De to mænd talte for lavt til at Toren kunne høre, hvad de sagde, men ud af øjenkrogen så han at Rorik rakte Gaspar en lille genstand, som han hastigt stak op i ærmet. Toren nåede ikke at se, hvad det var, men han havde sine anelser. Der var ganske rigtigt rænkespil i gang, og han var ikke sikker på, at han brød sig om, hvad der lå bag.

Alle var efterhånden kommet ud af det hvide telt, og gongongen lød igen. Præsten fra før stod igen oppe på bænken med løftede arme. Da alle de hvide kåber var samlet omkring ham, lod han armene falde og begyndte at tale.

"Det er nu blevet tid til Lotteriet. Ved siden af mig står et kar med emaljerede kobberskiver. Hver skive har tre farver der svarer til farverne på et af teltene midt på pladsen. Om lidt trækker I hver en skive fra karret, og det samme gør ungmøerne på den anden side. Ved solnedgang op søger I jeres respektive telte og viser skiven til en vagt som så lukker jer ind. Indtil solopgang bliver åbningerne bundet til, og ingen må forlade eller entre teltene. Hvad der sker derinde i mellemtiden, er alene en sag mellem Guderne og de to derinde; det tilstår intet menneske at dømme det. Ved solopgang vil alle par blive tilbudt ægteskab, og hvis begge indvilliger, kan ingen stoppe det – hverken stand, familie eller lov kan stå mellem dem som Guderne har ført sammen."

Han trådte ned fra bænken og stillede sig bag karret. "Tiden er nu inde til at lade Skæbnen bestemme. Stil jer op på en række, der er skiver til alle. Men i år er der flere ungersvende end ungmøer, derfor vil der være tre hvide skiver. Hvis I trækker en af dem, er det fordi Guderne ikke har fundet nogen at føre jer sammen med i år. Men fortvivl ikke, chancen kommer igen næste år.

Lad Lotteriet begynde!"

Toren sørgede for at stå lige bag Gaspar, og han så med sit trænede øje, at da løjtnanten stak hånden ned i karret, lod han en farvet skive falde ud af ærmet i stedet for at trække en fra bunden. Han stak den hurtigt i bæltet uden at se nærmere på den og skyndte sig væk, tydeligt skyldbevidst. Toren trådte frem og trak en skive op fra karret. Den var grøn, hvid og orange. Han lukkede hånden om den, gik ud på pladsen og så sig omkring efter Gaspar. Han stod henne ved en vinbod, i færd med at tømme et bæger i én slurk. Mens han rakte bægeret frem for at få fyldt det op, ravede Toren frem som en fuld mand og skubbende sig frem mellem Gaspar og en anden hvidkåbe. Gaspar trådte et skridt tilbage, men Toren fod var bag hans hæl, og løjtnanten gik baglæns ned i støvet.

"Se dig dog for, fjols!" brølede Gaspar og rakte refleksivt hånden hen efter et sværd, som han ikke længere bar.

"Srolí nu," sagde Toren med tyk stemme. "Dzet var jo ikk' mæ vilje." Han hjalp løjtnanten på benene og børstede støvet af ham. "Kom, la' mig købe et bæger vin tsil daj."

"Det er gratis, din tåbe!" fnyste Gaspar, drejede om på hælen og gik hen mod en anden vinbod. Toren bestilte et glas vin og så diskret på kobberskiven i sin hånd. Den var nu farvet blå, hvid og rød. Mens han stak den i bæltet, tænkte han på den byttehandel han havde gjort. Han var temmelig sikker på, hvad han havde fået, men spekulerede på, hvad han havde opgivet for det. Måske var det Gørtler Lauritz' rødhårede datter Lena, som han havde trukket året før. Det håbede han ikke; hun fortjente bedre end Gaspar.

Toren holdt sig langt fra Gaspar indtil solen rørte horisonten, så opsøgte han det blå-, hvid- og rødstribede telt og blev lukket ind efter at have vist kobberskiven til en vagt. Teltet var kun oplyst af et enkelt stearinlys på et lille bord, men Toren kunne alligevel se at den slanke pige der sad på sengen som ventet var

Roriks askeblonde datter.

Uden at se op talte hun til ham i en lavmælt, sørgmodig stemme. "Jeg vil gifte mig med dig i morgen, Gaspar, for ellers gifter min far mig bort til min gamle onkel Ludovic. Men jeg vil ikke give mig til dig i nat. Hvis du vil have mig, må du tvinge mig."

"Jeg ville aldrig tvinge en kvinde," sagde Toren og trak hættten tilbage. "Men jeg er heller ikke Gaspar."

Pigen på sengen så forbløffet på ham. "H-hvem er du?" fik hun fremstammet. "Og hvordan..."

"Mit navn er Toren. Med hensyn til hvordan, så sørgede jeg for at Gaspar endte med en anden skive end den han fik af din far." Han trådte hen til bordet og hældte vin op i to bægre fra en flaske der stod ved siden af lyset. Han rakte det ene til hende. "Her, du ser ud til at kunne trænge til noget."

Hun tog imod glasset og tog en stor slurk. "Min far og Gaspar lavede en aftale," forklarede hun. "Gaspar havde brug for penge, og min far ville få adgang til hofet, når hans datter var adeligt gift." Hun tog en slurk til. "Men hvordan kunne du bytte skiverne ud uden at Gaspar opdagede det?"

"Den slags er barnelærdom for enhver fra mit laug. For en mester er det ingen sag." Han satte sig på sengen ved siden af hende.

"Du er fra tyvenes laug?"

"Vi foretrækker at kalde os skælme," sagde Toren med et skævt smil. "Må jeg være så fræk at spørge om dit navn?"

"Åh, undskyld," sagde pigen forfjamsket. "Jeg glemmer mine manerer. Hedda. Mit navn er Hedda."

"Hedda. Det er en fornøjelse at møde dig." Han løftede sit bæger mod hendes.

"Fornøjelsen er helt på min side." Hun slog sig bæger mod hans, og de drak begge ud. "Jeg vil i hvert fald hellere tilbringe Kærlighedens Nat med dig end med Gaspar," sagde hun og rykkede lidt tættere på ham.

Toren lagde armen hende og trak hende blidt ned på sengen.

"Åh, ja, Gaspar. Gad vide hvor han er nu?"

Kort efter at Toren var blevet lukket ind i Heddas telt, stod Gaspar foran det grøn-, hvid- og orange-angestribede. Løjtnanten så på sin skive og rynkede panden. Han havde ikke fået kigget ordentligt på kobberskiven før, men han kunne have svoret på at farverne var lidt anderledes, da han fik den af Rorik. Han trak på skuldrene. Det måtte have været lyset. Han viste skiven til en vagt og blev lukket ind. Der var ikke tændt lys i teltet, og han stod et øjeblik og vænnede sig til mørket mens han hørte teltåbningen blive bundet i bag sig.

Efter et kort øjeblik kunne han skimte en seng og en skikkelse i den, men idet han trådte frem for at fordre sin pris, begyndte alarmklokker at ringe i hans hoved. Der var noget forkert ved skikkelsen i sengen...

Inden han nåede at tænke nærmere over det, havde skikkelsen rejst sig op, slået to mægtige arme om ham og trukket ham ned på sengen. Hans ansigt blev presset ned mellem to nøgne, svedige og meget store bryster. Han kæmpede for at komme fri, men han blev holdt fast af en forbløffende styrke. "Åhh," lød en skinger stemme. "Dit store mandfolk, kom, lad mig elske dig!"

Han blev væltet om på ryggen og mærkede en vældig vægt sætte sig på ham. Mægtige, tykke fingre flåede kåben af ham, og kvinden, som han nu forfærdet havde genkendt som Flæske-Lally, hviskede i hans øre: "Vi har hele natten for os selv, bare os to. Er det ikke dejligt?"

Næste morgen ved solopgang stod købmanden Rorik foran det telt som han vidste, hans datter havde tilbragt natten i. Han var ret sikker på, at han havde knækket Heddas vilje, men efter en nat med Gaspar trængte hun måske til hans støtte for ikke at refusere på målstregen.

Præsten nåede hen til teltet og bad vagten binde døren op. To kutteklædte skikkelser trådte ud. Rorik blev lettet over at se at Hedda så fattet ud; hun ville ikke trodse ham. Gaspar havde truk-

ket hættten over hovedet så man ikke kunne se hans ansigt. Måske havde Hedda kradset ham eller givet ham et blåt øje i kampens hede; det kunne Rorik godt forstå han ville skjule.

Præsten stillede sig foran de to og løftede stemmen. "Guderne har ført jer sammen i den nys forgangne Kærlighedens Nat. Vil I besegle Gudernes valg ved at lade jer ægte?"

"Ja," svarede Hedda stille.

"Ja," lød det også fra under Gaspars hætte. Han lød lidt hæs, han havde åbenbart gået godt til flasken dagen før.

"Hverken stand, familie eller lov kan stå mellem dem som Guderne har ført sammen," messede præsten og gjorde solens tegn foran dem. "Sig mig jeres navne, så vil de blive ført ind i templets bog." Han vinkede en munk frem som stod med pen og skriftrulle.

"Hedda, datter af Rorik fra Købmændenes Laug," sagde Hedda med fast stemme, mens hun så sin far i øjnene. Der var en glød i hendes blik, som han ikke kunne lide.

Så trak manden ved siden af hende sin hætte tilbage. Det var ikke Gaspar, men en vildt fremmed mand! Han løftede slot hovedet og sagde med klar stemme:

"Toren, mester af 1. grad i Skælmenes Broderskab."

Skrivermunken førte navnene ind i bogen, og præsten bukkede til det nygifte par og gik videre til det næste telt. Rorik gik vredt frem og greb sin datters arm.

"Hvor vover du at sætte dig op mod mig på denne måde! Kom med mig; den kæltrung du har gift dig med, skal Gaspar nok tage sig af. Han har næppe noget mod at gifte sig med en enke!"

En senet hånd greb fat om Roriks tommelfinger, vristede hans greb løs og vred armen om på hans ryg.

"Du har ikke længere magt over Hedda," hviskede Toren truede i hans øre.

"Husk: 'Hverken stand, familie eller lov kan stå mellem dem som Guderne har ført sammen.' Og hvis du skulle finde på at pudse Gaspar eller andre på mig, så husk at Skælmenes Broder-

skab ikke blot fremskaffer ting som folk ønsker, vi fremskaffer også hemmeligheder. Jeg er sikker på at mine laugsbrødre kan finde nogle af dine, som du helst ikke vil have frem i lyset. Hvis der altså sker mig noget. Tænk lidt over det.”

Toren skubbede Rorik fra sig så han faldt om i støvet. Han rejste sig op og skyndte sig væk, mens hans datter køligt så på sammen med hans uønskede svigersøn. Da han var ved at passere et telt længere nede ad rækken som vagten lige havde bundet op, blev han næsten kastet omkuld igen af Gaspar der ligbleg væltede ud af teltet. Løjtnanten vaklede nogle skridt, så gik han på knæ og kastede op ud over det nedtrådte græs. Rorik gik hen op begyndte at sparke til ham, mens han råbte op om hans uduelighed. Inden længe rullede de begge rundt i støv og bræk og rykkede hinanden i håret. Toren vendte sig mod Hedda.

“Kom, lad os gå. De to tilhører din fortid. Din fremtid venter på dig et andet sted.”

Hun lagde hovedet mod hans skulder.

“Min fremtid? I Skælmenes Broderskab? Men jeg kan ikke stjæle noget.”

Hendes mand lo godmodigt. “Du skal nok klare dig. Du har lige stjålet en adelstitel fra en købmand – det er der ikke så mange der kan prale af!”

Det var ikke nogen stor morsomhed, men ovenpå den bevægede nat, kunne Hedda ikke lade være med at grine. Hånd i hånd gik parret væk fra festpladsen, leende ud mod den opstående sol.

Stationen

Af Morten Carlsen

Morten Carlsen er fra Randers og født 1980. Han har en bachelorgrad i Biblioteks- og informationsvidenskab og er uddannet bibliotekar. I 2000 kastede han sig over novelle-skrivningen siden er det blevet til en hel del med hovedvægt på horror og enkelte afstikkere til science fiction og realisme. Han har tidligere fået publiceret novellerne “Tågefald” i antologien *Udvalgte noveller fra Fyldepenen* (2002) og “Howard Charlstones forvandling” i antologien *Lyden af vanvid* (2010) samt flere digte i tidsskrifter og e-zines.

De flimrende skift imellem lys og mørke bag øjenlågene ledsages af lydene i skyggerne. Bevidstheden er et sløret forhæng af svimlende prikker. Det mærkelige er, at jeg ikke føler, at jeg er bevidstløs eller sovende; ikke længere i hvert fald... Alligevel kan jeg ikke åbne øjnene. Den eneste mulighed jeg umiddelbart har er at orientere mig efter lydene. Lydene i mørket. Der er både noget ukendt og noget velkendt ved situationen. Følelsen, der beskriver det bedst er: Deja-vu. Jeg befinder mig i et fartøj; det kan jeg mærke på grund af bevægelserne, der sender uregelmæssige bølger igennem min slappe krop. Det larmer, pulserer for meget til at være en bil. Efter bevægelserne og de skurrende lyde at dømme minder det mest om lyden af et tog, der hamrer ned ad skinnerne. Højre side af mit ansigt er koldt og i kontakt med en hård, glat overflade. Hvor var jeg sidst? spørger jeg mig selv i tanker og koncentrerer mig om at huske det, men kan ikke.

Jeg ved udmærket hvem jeg er; kan huske min kone og søn, mit CPR-nummer, hvilken bil vi har, og hvilket husnummer på hvilken gade jeg bor i. Alle de små ting står krystalklart i min hjerne, men hvordan helvede jeg er havnet her aner jeg ikke...!

Med et slår jeg øjnene op; mit syn optager fortsat kun et sløret mørke hvori sporadiske punkter af lys springer frem.

Jeg ligger halvvejs op ad en fugtig rude. Regn piskes hen ad ruden grundet hastigheden, som toget, eller hvad det nu er, kører med. Gennem ruden kan jeg ane landskabet i efterårsmørket; skyggerne er begyndt at trække sig lange som forkrøblede, misdannede pantomimedansere. Jeg drejer hovedet, og får øje på de sprukne sæder overfor og på den modsatte side af den smalle midtergang. Polstringen buler ud af sæderne flere steder, som gule, døde indvolde. Det er en togvogn. Pludselig kommer lyset i loftet til live, og blinker i elektriske kramper. Lyset flimrer syv – otte gange, og går så ud igen.

Det er en af de gamle regionalto-
govogne. De ramponerede,
oliestinkende tog jeg plejer, at
kalde 'bumletog' eller 'helvedes-
ekspressen'.

Vognen er helt tom foruden
mig selv. En urolig fornemmelse
kryber ind under min hud. Det
føles som om, at toget kører med
en usandsynlig høj hastighed,
især for et udtæret regionaltog
som dette! Hvor er jeg på vej
hen?

Lyset blinker igen og kaster
skæve skygger rundt i den dunk-
le kupé. Jeg rejser mig; et øjeblik
zoomer små takkede bobler ind
og ud i mit synsfelt og benene
vakler under mig. Med genvun-
det balance går jeg hen og tager
i skydedøren, der adskiller tog-
vognene. Skydedøren er låst. Jeg
hiver hårdt i håndtaget et par
gange uden at døren giver sig
det mindste. Endnu en tilkoblet
togvogn er synlig gennem den
ridsede rude i skydedøren. Der
er heller ingen mennesker at se i
den næste vogn. Ikke engang et
blinkende lys i loftet...

De eneste lyde er de roterende
vognhjul mod skinnerne, blæ-
sten der ånder i det gamle
udsugningssystem, panelerne
der knirker og min egen heftige
vejrtækning. Jeg kigger ned i
den anden ende af vognen, der
ikke ender i endnu en skydedør.
Dette er åbenbart den sidste
vogn i togsættet. Ængstelsen
spredte sig i mine nervebaner,
som hvislende kobraslanger, der
sender dråber af lammende gift
ind i vitale organer. I det samme
sekund hører jeg en gennem-
trængende kvindestemme, der
borer sig igennem hele toget.

Hun synger sopran i det højeste
hvinende toneleje. Det lyder som
udtrykt desperation.

Togvognen rusker uventet
voldsomt fra side til side, så jeg
må gribe fast i en af de fedtede
stroppe, der hænger ned fra ba-
gagehylderne. Den kvindelige
sopranstemme stiger og falder i
afsindige bølger, der sprænger
enhver skala. Vognhjulene skri-
der over i en hvinende skrigen
mod skinnerne, da toget begyn-
der at bremse. Det er som at
kvinden og det hvinende metal
konkurrerer om, at ramme den
højeste, skingrende tone. Jeg
slipper stroppen, hamrer grun-
det bremsningen ind i skydedø-
ren, glider ned på det klistrede
gulv og placerer begge hænder
for ørerne, da det føltes som om,
at en lang syl bliver spiddet dybt
ind i mine ører og videre ind i
hjernen.

"Stooop!!!" bønfaller en uhyr-
ligt skævvredet, nasal udgave af
min egen stemme. Som med et
trylleslag standser såvel toget,
som den skingre sopranstemme.
Kun togets dybe rumlen, og
kompressorluft fra bremserne,
der lukkes ud i et 'whoosh'. Der
lyder et tungt 'klak', da låsen i
skydedøren automatisk går op.
Jeg kommer på benene, trækker
skydedøren helt op og træder ud
i mellempassagen, der adskiller
vognene. Der er stadig ingen
spor af nogen form for aktivitet.
Den smalle dør ud til lokummet i
passagen mellem de to vogne
står åben. På det snavsede, rev-
nede spejl over den primitive
håndvask har en kvinde (det går
jeg i hvert fald stærkt ud fra at
det er!) skrevet et delvist udtvæ-
ret telefonnummer med rød loli-
talæbestift. Ved siden af numme-
ret er der et smagløst aftryk af et
par villige kysselæber.

Det flyder med gennemvædet
toiletpapir på gulvet, der ser ud
til at være mere klistret end det
inde i togvognen. På laminat-
væggen til højre for selve lokum-
met er der kradset nogle ord ned
med sort sprittusch: Man kaster
lort på de levende – og blomster
på de døde.

En blanding af koncentreret
desinfektionsmiddel og urin osrer

ud i midterpassagen fra den ga-
bende lokumsdør. Jeg går forbi
lokummet med den udtværede
læbestift på spejlet og det kon-
tante ordspil på væggen, og vi-
dere hen til de automatiserede
døre, hvor jeg trykker på den
runde knap på væggen. Dørene
går sukkende op.

Det er tilsyneladende en gan-
ske almindelig perron jeg står på
et par sekunder senere. Det ene-
ste, der umiddelbart virker be-
synderligt er dens beliggenhed
og det faktum at den virker mis-
ligholdt og forladt.

Landskabet omkring perron-
en er en ødemark af forblæst
hede. Nøgne, krogede træer og
buske står mørke med jævne
mellemrum, og stikker op i luf-
ten i vildnisset. Ellers er der kun
de lange, blege græsknolde, der
næsten ligger fladt hen ad jor-
den i forblæste totter. I det til-
tagende mørke minder græstot-
terne om håret på vanvittige
kvinder, der ligger på lur og ven-
ter på at angribe uheldige pas-
sagerer, der stiger af toget. Efter-
årsvinden suser op langs de ru-
strøde jernbaneskinne, og rundt
om hjørnet ved en reklamestan-
der. Plakaten i standeren er så
falmet, at papiret næsten er
hvidt; hjørnerne er rynkede og
opløste af regn og fugt. Man kan
lige akkurat skimte, at det har
været en reklame for Magnum-
is. Opblødte gratisaviser fylder
den orange holder ved siden af
Magnumreklamen. Nogle af avi-
serne er blæst ud af holderen, og
ligger i klæge, grå masser rundt
omkring på perronen. Regnen er
standset, luften er iltet og føles
frisk i ansigtet. Det undrer mig,
at der ingen skilte er, der angiver
hvilken station toget er standset
ved. Omgivelserne er ukendte
for mig.

Længere nede ad perronen
ved togets frontparti får jeg øje
på en mand i blå uniform og til-
hørende blå kasket, der er pry-
det af snoede guldbroderier. Manden står i en anstændig og
autoritær positur med hænderne
foldet foran sit mellemgulv, og
kigger ned i perronens snavsede
betonfundament. Da jeg begyn-
der at gå ned imod ham kigger

han en anelse op, som om han fornemmer min bevægelse. Han er for langt væk til at jeg kan ane nogle af hans ansigtstræk. Hurtigt forsvinder han ind i toget i et adræt spring.

“Hey, vent! Vent...!” råber jeg efter personen, der mest af alt havde mindet om en togkontrollør fra en svunden tid. Jeg standser abrupt i min fremmarch. Der havde været noget ved hans ansigt, havde der ikke? Et eller andet ... unormalt. Jeg synes, at den side af hans ansigt under kasketten, der blev synlig, da han drejede rundt og hoppede op i toget, havde haft en mørk, næsten sort farvefremtoning. Godt nok havde jeg været et stykke fra manden og jeg kan have taget fejl. Men jeg tror det ikke... Det havde set ud som om, at den side af hans ansigt havde været fuldstændig kvæstet og misdannet.

En pludselig lyd af klaprende hæle bag mig. Jeg snurrer omkring og ser en kvinde i nederdel, nylonstrømper og stiletter, der løber i høj fart ned ad perronen – væk fra det sted hvor jeg står. Jeg kan kun se ryggen af hende. Det fyldige mørke hår bølger i en hidsig vifte bag hende. Som forstenet står jeg og betragter hendes afsindige ridt henover perronens hårde underlag. Det er umuligt at løbe så hurtigt i et par stiletter, tænker jeg. En ny tanke slår ned i mig. Ligesom med togkontrolløren er der noget ... abnormt ved hende, som jeg ikke umiddelbart kan præcisere. Den dunkle belysning på stationen gør det heller ikke nemmere. Stilethælenes slag mod betonen er ... uregelmæssige ... uharmoniske. Det forekommer mig at det cirka ville

lyde sådan, hvis en halt person løb 100-meterløb i topfart. Den løbende kvinde rammer i nogle få, stillestående sekunder lyset fra en af de svajende lygter, der hænger under perronens tagdække, og jeg lammes.

Da lyset rammer hende, ser jeg at hun mangler sin højre arm. Den er skilt fra kroppen næsten helt oppe ved skulderen, og det spillende lys afslører en mørk, blodig knoglestump, der både dingler i takt med hendes løb og sender en morbid, pegende gestus ud i luften. Stilleheden, der indtil videre kun har været forstyrret af blæstens fløjtespil, brydes af den kvindelige sopranstemme, som jeg første gang hørte i toget. Det er den løbende, lemlæstede kvinde, der udstøder disse hylende, kakofoniske toner, der langsomt fader ud jo længere hun løber væk. Hvordan kan hun bevæge sig, endsiige være i live, med sådanne skader? Jeg når kun at stille spørgsmålet til mig selv, og rædselen når knapt nok at ramme mig før en ny lyd trænger sig ind på mig. En fejende, rytmisk lyd – og lyden af en pige, der nynner...

Mit hoved drejes automatisk i retning af lyden. En ung pige på omkring ti-tolv år i hvid sommerkjole og et matchende bånd i det lyse, skinnende hår står ved sporet på den modsatte side og sjipper. Hun står med ryggen til mig. Rædsel invaderer snigende min bevidsthed, som en sulten hund, der slikker på et kødben før den endegyldigt sætter tænderne i de saftige lunser. Nej, hun bliver skidesyg! tænker jeg, og skal lige til at løbe over til hende, men standser. Pigen virker ganske uberørt af kulden til trods for at de isnende vindstød næsten har farvet hendes nøgne ben blåviolette...! Hun nynner lystigt, som om hun stod på legepladsen en smuk sommerdag i højt solskin. Sjippetovet fejer hen over perronfundamentet, som et fleksibelt pendul. Der er noget sært velkendt ved både pigen og den melodi hun nynner, som ikke på nogen måde gør mig tryk. Umiddelbart kan jeg

ikke placere melodien, men den virker som et fjernt, for længst bortlagt minde fra min barndom.

Jeg tager mig sammen og går over mod pigen.

“Hej, er det ikke for koldt det dér?” spørger jeg. Pigen stopper øjeblikkeligt med at sjippe og nynne, men vender sig ikke. Ubevægelig stirrer hun udover skinnerne.

“Nej, det synes jeg ikke...” svarer en tynd røst omsider. Mit hjerte springer et eller to slag over; min vejtrækning sætter sig fast i min hals. Den stemme... Langsomt vender den lyshårede pige i den hvide sommerkjole sig om mod mig. Overvældet af forbløffet mistro og rædsel tumler jeg et par skridt baglæns, da jeg ser hendes sønderlemmede ansigt og antydningen af det generte, men strålende smil, der nu blot er en grotesk karikatur. Hendes næse er bidt af, og har efterladt et tomt, gabende krater i det engang så kønne ansigt. Store dele af venstre side af ansigtet er flået af med et rovdys brutale tandsæt. Løse flapper af hud, brusk og sener hænger fra de voldsomme bids sårkanter. Der hvor hendes kind engang har været er der nu synligt ind til over- og undermundens rækker af hvide tænder. Det lyse hår hænger i filtrede bundter nedover den ødelagte del af hendes ansigt; jeg kan ane indtørrede, afrevne bidder af hendes eget kød i lokkerne, der pletvist er mørke af koaguleret blod.

Med et dukker en erindring op i mit sind, som jeg helst vil glemme, men som jeg ved vil forfølge mig for altid. Den sorte, rabiesramte rottweiler, der lemlæstede og sønderbed min lille-

søster så voldsomt, at hun ikke overlevede. Hendes skrig i døds kampen hjemsøger mig stadig i mine mareridt. Hun døde i sommeren 1978, da hun var ti og jeg var tolv år gammel. Og det er hende, eller hvad der er tilbage af hende, som jeg står og ser på nu. Mit åndedræt kommer i gang igen i et tørt hvæs.

“Isabella...?” udstøder jeg med næsten uhørlig stemme. Hun fører den ene hånd op til munden, der er dækket af sorte blodcollager, og fniser.

“Ja, hvor har du været, din dumrian?” spørger hun med påtaget fornærmelse i stemmen og kigger indgående på mig med sit ene ubeskadigede, blå øje. Det venstre er reduceret til en tom hule, hvor øjenlågene er syet sammen med kluntede dobbeltsting og strid, sort tråd.

“Jeg...” begynder jeg målløs, men når ikke længere før hun uden hensyn eller frygt hopper ned på togskinnerne og forsvinder.

“Isabella!” råber jeg og farer hen til kanten ved sporet, men hun er væk. “Kom tilbage! Så kan vi synge ‘Kaptajn Langspyt på havets bund’ sammen!” Jeg lægger mig på knæ for at se om hun har gemt sig nede ved bjælkerne i siden af sporet; jeg kan ikke se hende. “Isabella!”

Mindet om Kaptajn Langspyt-sangen, som jeg fandt på da jeg var dreng, og som Isabella og jeg sang hundredvis af gange sender en bølge af tung længsel igennem mig. Kaptajn Langspyt på havets bund – tralala – synger sange om skattes fund – tralala – Kaptajn Langspyt har de syv havs største skib og klap for det ene øje – tralala – han kan spytte fra planken til sin egen hængeskøjle! Hun elskede den sang. En ru, læspende stemme bag mig.

“Davs, knægt.”

Jeg stivner; tvinger mig selv til at dreje hovedet. Min far sidder henslængt i en gyngestol på betonen bag mig med det jagtgevær, som han blæste hjernen ud på sig selv med, ved sin side. En følelse af panik sender ukontrollerede rystelser igennem min krop. Kolben på jagtgeværet hvi-

ler mod perronen, mens han holder fast om løbet med en baret næve. Geværet står krystalklart i min erindring. Det fyldte mig med en blanding af rædsel og benovelse, når han kom hjem fra jagt med tre – fire sammenbundne ænder over skulderen, som han havde skudt i mosen og geværet slænget over skulderen. En anden ting, der står lysende klart for mig i forbindelse med min far er den halve flaske brændevin, som han altid gik rundt med. Og som han sidder med i den hånd, der ikke holder geværet, i dette øjeblik. I de to år, der gik efter Isabellas død, inden han stak løbet i kæften på sig selv, var han en led stodder, der drak tæt og ved gentagne lejligheder gav både min mor og mig nogle gevaldige klø. Når jeg ser tilbage ved jeg selvfølgelig godt, at Isabellas tragiske skæbne fik ham til at gå i hundene. Han lurte på mig med sine vandede øjne. Hans hoved minder om en vandmelon, der er halvt udhulet fordi hans baghoved er blæst væk af det dræbende skud fra jagtgeværet.

“Længe siden,” læsper han lavt. Kuglen har øjensynligt også taget hele eller store dele af hans tunge og gane med i købet.

“Far...” siger jeg blot. “Du er ikke her. Det kan du ikke være...!”

Han slår ud i en pibende latter. “For helvede, det kan du vel se! Jeg venter på et tog ligesom alle andre, der havner her. Det har jeg gjort i over femogtyve år. Det er sgu en lang rejsetid, knægt... Hvis jeg kunne blæse klumpen af mig selv en gang til, så havde jeg gjort det for længst – tro mig! Men det nytter sgu ikke noget; jeg er blevet det man kan kalde resistent overfor krudt og kugler.” Igen denne pibende latter. Han sætter den mørkegrønne flaske for munden og drikker. De sprængte, purpur-røde blodkar i hans ansigt lyser op i dunkelheden og blander sig med blodstænkene, der minder om små modernmærker.

“Dette er blot et skift. En mellemstation på vejen mod endestationen – hvor det næste tog

du har billet til kører hen, er svært at sige... Himmel, helvede, fred, frelse, lidelse, tortur, betaling? Og nu blev det også din tur, min dreng. Jeg havde ikke ventet at se dig endnu, men liv og død er nu engang uransageligt.” Han drager et langt suk, der ekkoer igennem hans splittede kranium. “Og blomsterne er for længst visnede...”

Jeg kommer til at tænke på det finurlige slogan på lokummet i toget. Man kaster lort på de levende – og blomster på de døde. Min far ser sorgmodigt op på mig efter at have kastet et brændende, håbløst blik ned ad de sorte togskinner.

“Men godt at du trods alt nåede at udfylde organdonationspapirerne, min dreng,” siger han og nikker langsomt i retning af mit bryst. Jeg sænker hovedet; kigger ned på min skjorte; løfter ud i den og ser det lange ar, der strækker sig fra min brystkasse og hele vejen ned til navlen. Enderne af de hurtigt udførte, sløsedede ståltrådssting stikker ud af min krop, som tomme vidnesbyrd om dødelig ligegyldighed.

Hades-Nertus

Af Rasmus Wichmann

Del 1: Forskningsstationen.

En polarbase, på planetoiden Hades.

Khalid prøvede på at få fred. Han havde travlt med at få sin forbindelse til at virke, så han kunne sende nogle penge hjem til familien. Det var den eneste grund til at han ville arbejde for "kinøjserne".

"Nå, hvad vil du så bruge alle dine 1000 yuan til, hvide mand?" spurgte ingeniør Wu hånlige. Den veluddannede kineser – med en løn der svarede til det tyvedobbelte af hans egen – vågede ofte over ham som en ond ånd, og var altid særligt ubehagelig når man skulle have noget repareret. Khalid kunne ikke ordne noget af al den fintfølende mekanik selv. Han var jo bare en sikkerhedsvagt. Men trods alt var han ikke sikkerhedsvagt et hvilket som helst sted. Det var her på planetoiden at kineserne foretog det mest hemmelige eksperiment man kunne forestille sig... at gøre mennesket i stand til at få børn på egen hånd igen.

Han var ikke med, fordi han var en god soldat. Han var med, fordi han var rå.

"Den virker ik'!" råbte han ar- rigt, da overførslen igen mislyk- kedes.

"Hvorfor ve' den ik' virke?!"

"Du må have lidt tålmodig- hed" sagde Wu. "Det er kun na- turligt at forbindelsen til Jorden er dårlig på en lille klump is som den her." Khalid bandede ad ham, på dansk.

De irriterede ham grænseløst, de kinøjsere. De troede, at de var bedre end ham, bare fordi han var lysere i huden end dem. Men han var ikke hvid. Hvid var undertrykkelsens farve. Sådan var han ikke. Han var en ikke-dansker, det burde være tydeligt for alle! Men kineserne blev alligevel ved med at fremture.

"Hvis du arbejder her i måske ... 500 år ... så kan det være at ét af dine børn bliver veluddannet nok til selv at kunne reparere sit udstyr. Men ... det er vel kun ret- færdigt at I prøver på at ligge i bund i nogle århundreder..."

"Nu skrijer du mæ' dig, din

skije kinøjser! Jæ' er ik' no'en hvij undertrykker! Jæ' tror på frisind å' tolerans, og tag så å' skrij fra mit stej!"

Hans eget 'kinesiske' var med kraftig dansk accent. Og hans danske accent havde i sig selv en temmelig kraftig dialektal accent fra hans fødested.

"Dansker," knitrede en stem- me på mandarin i hans øresnegl. "Mit kontor. Nu. Jeg har en op- gave."

Eftersom Khalid alligevel ikke kunne få gjort dét, han vil- le, besluttede han sig for at gå derhen uden svinkeærinder. Men han stoppede nu alligevel op for lige et få sig noget kaffe og æb- lefisk (eller hvad der nu gjorde det ud for det, for kineserne). Han ville jo få skældud under alle omstændigheder, og det gad han ikke stå model til på tom mave.

"Nu er du sent på den igen, dansker," sagde chefen – Shan- Tung – da Khalid langt om længe luntede ind på kontoret.

"Ja, ja... det haster vel ik' mer' end det..."

"Hold din mund, når jeg taler til dig!" sagde den myndige kine- ser. Han var fra det gamle kom- munistiske aristokrati, og vant til at blive adlydt.

"Du ska' sgu ikke be'e mig om å' tie stille, om du så er nok så mejet chef, chef! Jæ' har ret til at sige hvad jæ' ve', når jæ' ve'!"

"Og hvad får dig så til at tro dét?"

"Fordi der ska' være frihej for Loke såvel som for Thor. Eller osse var det omvendt..."

Han fangede faktisk Shan- Tung på det forkerte ben. Kine- seren gloede bare på ham, og glemte at true ham med at hans job hang i en tynd tråd.

"Hør nu her, Khalid," sagde Shan-Tung "Hvis du vil have rettigheder, må du først gøre dig fortjent til dem. Sådan er det med alting i dette univers."

"Årh, luk nu røvøren, chef. Jæ' har vel lige så mejet ret, som alle I andre har! Jæ' kan vel ik' sørge for alt selv, vel?! Hvis vi nu bare delte lidt alle sammen, så ville jæ' osse ku' få en større bid

Rasmus Wichmann mener ikke selv, at han har behov for en introduktion, og det kan den flittige Himmelskibsskribent have ret i.

af ka'en!"

"Så arbejdt hårdt. Hvis du arbejder hårdt, kan du en dag få et diplom ligesom mig."

"Få dig og dit fåkking diplom, chef! Det kan du sgu stikke skråt på i...! Det her er det virkeli'e liv! I kinøjsere tror at lyset kun er for de lærde! Jæ' ku' godt tænke mig å' se dig ude i felten, lissom mig!"

Shan-Tung hamrede sin næve i bordet.

"Felten?! Du skal nok få dit ønske opfyldt! Du har et alvorligt problem med autoritet, unge mand! Du er nødt til at lære respekt. Derfor sender jeg dig ud for at udforske hvad det er for et signal der lige blokerede vores adgang til solsystemet."

Nå. Et signal. Det var altså ikke bare Wu der igen havde været for doven til at tage sig af sine pligter.

"Et signal, chef?" spurgte Khalid.

"Det stammer sandsynligvis fra et nødstedt skib" sagde Shan-Tung "Men vi er ikke sikre. Det er nærmest bare støj på linien, som vi ikke kan tyde."

"Ja, eller osse er det bare endnu et stjernesku' der har forstyrret forbindelsen fra sattelit'teren. Eller måske er det et fåking rumvæsen."

"Hold nu din mund, dansker" sagde Shan-Tung, uden for alvor at lyde irriteret.

"Jeg lader dig ikke sno dig uden om en opgave denne gang. Husk, bare fordi jeg ikke kan sende dig hjem hvor du kommer fra, betyder det ikke at jeg ikke kan trække dig i løn!"

For en gangs skyld ramte det faktisk Khalid i hjertet. Hans familie ville aldrig nogensinde klare sig i et tredje verdensland som Europe, hvis ikke for hans bidrag.

"Jæ' ska' nok, chef. Måske finder jeg en af planetens oprindelige beboer', lissom du altid gerne ville ha' det, chef."

"Hold nu bare mund og gør din pligt, dansker. Tag en 'skriger', klasse Aurum, og drag derud. Jeg har allerede fået de generelle koordinater kodet ind i nr. 17. Jeg forventer at du er til-

bage inden solnedgang."

"Hvad taler han om?!" rasede Khalid "Der er sguddå aldrig hverken forskel på nat eller dag her på denne elendige..."

Lige et øjeblik. En 'Aurum' var et stykke krigslegetøj med missiler og hele molevitten!

"Hva' saten?!" tænkte Khalid højt. "Ska' jæ' i krig?!"

"Man kan åbenbart ikke skjule noget for dig," sagde Shan-Tung. Han havde samlet meget ironi og sarkasme op, i løbet af det år Khalid havde været på stationen.

"Det er muligt at L.E.A. har noget med det at gøre."

"Hvorfor skulle ammerikannerne ville erobre en forskningsstation? Du tror da ik' at de har opdaget hvad vi sidder å' rojer mæ'?"

"Det håber jeg så sandelig ikke. Tag nu bare og gør din pligt. Kejseren regner med dig".

Khalid modstod fristelsen til at give sin chef fingeren og gik.

"Det her ska' du få betalt," tænkte Khalid. "Jæ' er bare en sikkerhejsvagt, men kinøjserne forventer at jæ' render rundt å' spiller helt til samme løn!"

Khalid tøvede ikke yderligere, men gik hen til centralen, smurte skum på hver tinding, og fik så 0-felterne på plads om hovedet. Der var en god grund til at man kaldte opfindelsen for en 'skriger.'

Smerten! Den samme evindelige smerte, hver evig eneste...

Khalid kunne høre irriterede udbrud fra folk der ønskede at koncentrere sig, og ikke gad høre på hans kvaler.

Nu satte 0-feltet i gang. Inden for få sekunder, befandt hans bevidsthed sig som den samlende bevidsthed i en sværm af små selvstændige kroppe. En Aurum-kampsværm. En af pupperne ude foran forskningsstationen hævdede sig mod overfladen, og lukkede sværmen ud. Der var snestorm, hvilket gjorde det umuligt at flyve. Derfor valgte Khalid at samle sine bestanddele til en ulv. Den kybernetiske krop stred over isen, langt hen over den lille planetoides overflade.

Abandoned Factory af Christian Guldager, DK (chrisguldager.com)

Del 2: Skibet

Godt og vel syvogethalvthundrede meter i diameter.

Fåk.

Ing.

U.

Tro.

Ligt.

Nogen var altså kommet her til med et skib før dem – og så endda ét formet som to tallerkener, lagt med indersiden mod hinanden. "Jeg har fundet noget," skrev Khalids droner på senderen.

Fem sekunder efter at denne besked skulle være gået ind, og han var i gang med at beskrive fartøjet i detaljer ("det er ikke til at se en skid for al det skidt og lort der er faldet ned oven på"), lød der dén der irriterende lyd, der tilkendegav at beskeden ikke var modtaget, fordi der ikke var tilstrækkelig dækning.

"Hvad?!" råbte han arrigt. "forstyrrer det nu osse senderen?! Sikke et røvhul af et signal!"

Han sprang ned på fartøjet, og så sig godt omkring. Der måtte være en vej ind. Skibet kunne godt ligne ét af de helt gamle europæiske skibe, men det var alt, alt for stort. Og jo mere han kiggede på det, jo flere mærkelige, fiskeagtige mønstre fandt han på skroget. Og han vidste instinktivt at intet menneske ville ætse mønstre ind i hele overfladen på et skib på flere hundrede meter i diameter. Da slet ikke for flere tusinde år siden. Og da slet ikke fisk.

Han var lige ved at give op, efter forgæves at have ledt efter en indgang i flere timer, da han på grund af en pludselig indskydelse, så op.

Gennem snestormen, kunne han se hvordan et tilsneet spir hævdede sig mindst to kilometer

op over planetoidens overflade, ikke meget mere end nogle kilometer derfra.

Del 3: Dronningen

Spiret var et syn, der tusinder og atter tusinder af kilometer væk – hvor hans krop befandt sig – ødelagde det jern han ellers havde haft på hele morgenen. Det ukendte havde altid skræmt ham.

Tilbage på basen stod Wu og kiggede på hvad der blev sendt. Intet. Han lo ad danskerens mangel på succes.

Imedens tog Khalid sig sammen og fik studeret spiret ordentligt. Det var meget bredt, næsten dobbelt så bredt som selve fartøjet. Det var også næsten umuligt at nå ind til selve strukturen på grund af den megen is og sne, men han kunne se så meget som at det havde skaldyr-agtige træk. Nærmest som et kæmpemæssigt sneglehus. Men det måtte være en bygning, for inde bag isen anede han en dør. En dør, der bar endnu flere billeder af grimme fisk. Han aktiverede sin laser, og skar sig møjsommeligt gennem isen. Efter en halv time stod han fremme ved den. Han gad ikke være voldelig, eller prøve at finde ud af hvordan det ældgamle kontrolpanel skulle åbnes, men desværre for ham sad den kun alt for godt fast i åbningen til at han kunne snige sig forbi som en sværm. Så formede han sig til en menneske-krop, og slog døren ind med den kæmpemæssige styrke en militær sværm besad.

Han vidste ikke hvad han havde forventet at finde, men ikke dét. Inden for, analyserede hans computere sig hurtigt frem til at der var luft (der selvfølgelig hurtigt forsvandt, nu han havde hamret sig ind).

Rummet var formet som en kuppel. Gulvet lignede et skakbræt, blot med blå felter i stedet for sorte. Der var møbler, gamle møbler der kunne minde om noget tilbage fra den tid hvor Europe havde erobret resten af verden (de hvide røvhuller). Med andre ord, var der masser af stuk, stole med klunker, potte-

planter af blålig farve – ja, det lignede faktisk halvvejs en botanisk have – et flygel, endnu flere potteplanter, en masse krukker og vaser, samt to zombier med hvide parykker. Alt sammen i kolde hvide og blå nuancer.

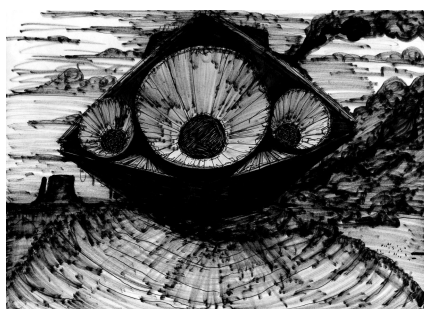
Lige et øjeblik. Zombier?

De gik mod ham med stive skridt. Den ene af dem var en mand. Han bar højhælede sko, hvide hoser og en blå frakke. Han bar rundt på en bakke, med to tomme glas på. Den anden var en kvinde i klassisk tjenestepige-uniform, som støvede ikke eksisterende støv væk fra hylderne. De bar hvide masker med nogenlunde menneskelige træk. Maskerne skjulte det værste for-dærv, men det var alligevel tydeligt at den tørre, krakelerede hud der kunne anes, tilhørte nogle væsener som havde været døde i meget, meget lang tid.

Manden lagde sin bakke fra sig, og tog en bog og en fjer ned fra en hyld. Han holdt begge ting frem mod Khalid. Åbnede bogen, og trak pennen henover papiret. Rakte den frem mod Khalid igen. Derefter stod de fuldkommen stille.

Khalid vidste ikke helt hvordan han skulle reagere på det, så han aktiverede sin flamme-kaster og reducerede begge to til aske.

Han hørte nogle dæmpede skridt

"Crashed Tanker" af Ludovic Celle,
Fr. (ludo38, Deviantart.com)

Han hørte nogle dæmpede skridt. Han vendte sig om, og så en høj dame komme ned fra en trappe. Den havde han slet ikke havde lagt mærke til før nu. En maske af sølv dækkede den øverste del af hendes ansigt. Han kunne nu godt se at hun til forskel fra zombierne, havde et

rigtigt ansigt bag ved. Hun havde mange smykker på til et dække hendes velformede, unaturligt hvide krop (det var faktisk det eneste der dækkede hendes krop, bortset fra en blå kappe, og et par blå tøfler).

Smykkerne var af sølv – eller noget der lignede det – og forestillede, ikke overraskende, skaldyr, selv om der også var meget af det der lignede slyngplanter. Så snart hun åbnede munden, kunne han se at hendes tænder også var lavet af sølv.

Hun lignede hverken en asiat, eller en moderne European. Hun lignede heller ikke en hvid, som dem han havde set på gamle fotos, også selv om hendes hår var lige så lyst som deres havde været. Faktisk lignede hun slet ikke en type menneske han havde set før – men hun lignede da i hvert fald et menneske. Han var dog ret sikker på at han instinktivt ville have kunnet fornemme det, hvis hun vitterligt havde været et menneske.

"Nå, hvor kommer du så fra?" spurgte han, nærmest af refleks.

Uden at tøve, svarede hun ham på dansk.

"Kender du ikke en gudinde når du ser én? Knæl!"

Han sukkede dybt. Det her var han slet ikke i humør til.

"Jæ' tror ik' på guj'er," sagde han. "Jæ' tror kun på dét jæ' ka' se."

Damen virkede en lille smule forvirret – og fornøjet – på samme tid.

"Men jeg er her jo. Hvor er resten af din hær?"

Hun gik helt ned til trappens fod hvor Khalid stod (men holdt sig alligevel nogle trin over ham), og strakte sin fine, lille hånd frem for at fremvise en ring. Den var lavet af sølv, og forestillede planter der slyngede sig ind imellem hinanden. Der sad en lilla sten i midten.

"Mit navn er Nerthus," sagde hun. "Jeg er gudernes dronning."

Khalid nærmede sig forsigtigt hendes udstrakte hånd og kyskede ringen.

Hun formede sine læber til et

smil, for at bekræfte sig selv om at alt gik som det skulle.

Så gav Khalid hende pludseligt et hårdt slag i ansigtet. Hun tog et enkelt skridt bagud – selv røg han nogle meter tilbage. Han havde mistet nogle millioner droner på det. Damen var vidst gjort af stærkere stof end hun så ud til.

Hun blødte en blå væske fra sin underlæbe, men det lod ikke til at være andet end en overfladisk skramme. Men faktum var at han havde såret hende.

“Sådden ka’ man ik’e gøre moj en ægte gudinde,” sagde Khalid tilfredst – og tilføjede så, nærmest som en eftertanke – “hvis ... altså der fandtes nogen.”

Nerthus tørrede blodet af på en finger, og studerede det som om det var en kuriositet.

“Hvordan kunne du...?”

Khalid spildte ingen tid, men gav hende en fuld salve småmissiler. De gik direkte igennem hende, som om hendes overflade var lavet af væske. Hun blev en smule berørt, som en stor del af rummet og dets nips gik op i flammer. Hun havde trods alt vænnet sig til det, gennem de sidste par tusinde år.

Hun knipsede med fingrene, og pludseligt var der et dusin udgaver af hende. De omringede hurtigt Khalid. Han kom på sine tekno-organiske ben for at slå én af dem, men han røg direkte igennem hende. Den udgave der stod lige bagved ham, pegede på ham. Det smertede i hver eneste drone i hele den kybernetiske krop. Han vidste at det ikke burde kunne lade sig gøre. Droner kunne ikke mærke noget.

“Det er meget interessant,” sagde Nerthus. “Nu forstår jeg hvorfor jeg fornemmede at der var en hel hær på vej. I er et kollektivt væsen med et element af rent guld i det ydre lag ... det forklarer også hvorfor I kunne ramme mig. Jeg har aldrig set, endsige hørt, om noget lignende. Spændende. Især fordi der ikke er sket noget her i meget, meget lang tid.”

“Guld? Nu må je’ be’ om mine himmelblå ... øh ... brune øjne.

Der er da ik’ guld i... det er sgu da bare en Aurum-kampsværm.”

“Under alle omstændigheder må du hellere overgive dig,” sagde Nerthus. “Ellers flår jeg jer fra hinanden, bid for bid. Jeres våben virker ikke på mig, det håber jeg at I forstår. Tving mig ikke til at ødelægge jer ... med adgang til den teknologi I besidder, kunne jeg krydse bjergene og komme væk herfra ... væk til et sted hvor jeg igen kan finde tilbedere.”

“Så sku’ de da være dumme som snot.”

“Næppe. Faktisk svækker et højt teknologisk niveau ofte folks tålmodighed så meget, at de vil modtage mine ret håndgribelige mirakler med kyshånd...”

“Og hva’ er det så, at du sku’ ku’, som er noget særligt?”

“Lad mig starte med noget simpelt. Undrer det dig ikke at jeg kan tale jeres sprog, bare uden videre?”

“Det er ik’ mit sprog, det er bare et værktøj. Find på noget bedre.”

“Nuvel. Jeg ved at I har et problem med at reproducere jer selv, uden maskiners hjælp. Og jeg ved at det går størstedelen af jeres art på at der forholder sig sådan ... og at jeres forskere stadig ikke er kommet nær en løsning. Overhovedet. Jeg har prøvet at være gudinde for frugtbarhed et par gange før. Det skulle nok kunne ordnes.”

“Hør nu her ... alle ve’ sgu at mirakelmageri ikke gør nogen guddommelig. Du er ikke guddommelig. Du er bare selvfej’. Desuden har jæ’ set det skib du kom hertil i. Og jæ’ har besluttet mig for ik’ bare at falde i svime over rumvæsener, lissom alle lod sig hypnotisere af de hvije da de kom for at tage folks land.”

“Det er jer der er rumvæsenerne. Jeg kom hertil lang tid før dig og har levet her uforstyrret i hundredvis af år”.

“Hvorfor så sende et signal?”

“Jeg kedede mig. Da jeg først landede her, var denne klippe en frugtbar planet med en velvilligt indstillet befolkning...”

“...og dem gjorde du så til levende lig, ligesom de to døjbijere

jæ’ fandt?!”

“De var ved at dø ud med klimaets ændringer. Jeg dræbte dem ikke for at gøre dem til slaver ... jeg reddede hvad der var tilbage af dem. Jeg kan redde jer fra at uddø. Jeg har allerede lært meget om jeres art, bare ved at suge information ud af jer. Hvis det fortsætter som nu, vil end ikke jeres maskiner kunne forhindre jer i at forsvinde. Løsningen er så ... simpel. Problemet er et giftstof i de fleste af jeres fødevarer og klæder, som selv jeres bedste forskere ikke har lokaliseret endnu. Tænk... ét mirakel fra mig, eller hvad I nu ville kalde det, og det ville kunne gøre jeres vand og luft renere end den har været i tusinder af år.”

“Nej tak. Vi ka’ klare os selv.”

Nerthus begyndte at miste tålmodigheden.

“Jeg er en dronning. Og en gudinde. Hvorfor nægter I så at behandle mig som én?”

“Fordi, dér hvor jeg kommer fra, a’skiller vi politik å’ religion.”

“I er håbløse,” sukkede hun. “Men jeg kan ane at ikke alle jeres artsfæller er som jer. Jeg skal nok finde nogen der vil lytte til mig.”

“Ik’ hvis jæ’ kan forhindre det”.

“Hvorfor? Tænk på hvad jeg kan tilbyde jer. Jeg har lært hele civilisationer alt hvad de vidste! Jeg bærer på titusinder af års erfaringer!”

“Den slags ville sikkert imponere en skije akademiker, men jæ’ er bare en sikkerhejsvagt. Og jæ’ har tænkt mig endelig å’ gøre mit arbejde.”

“I har lige mødt en fremmed livsform som allerede var højt udviklet før din overhovedet fandtes ... I er den første af jeres art der overhovedet har mødt en fremmed livsform... og det er alt hvad I har at sige?!”

“Ja. Vijenskabsidioterne fra basen ville sikkert sige ‘åh’ og ‘oh’ og ‘fascinerende’, lissom en flok overtroiske tumpenakker.”

“I har ikke en særligt høj mening om andre af jeres egen art.”

“Jeg si’r bare at det var godt

at jæ' fandt stedet her. Hvem siger at vi har brug for dét du tror at du ka' lære os? Du tror at du er så skije klog, men du ska' ik' tro at du er noget. Du skal ik' tro du er lige så mejet som os! Du ska' ik' tro du er klogere end os!"

"Er I færdige?" spurgte hun irritabelt.

"Ork nej. Du skal ik' tro at..."

"Ti nu stille, inden jeg får en migræne..."

"Ha! En gudinde med migræne? Jæ'..."

Nerthus knipsede med fingrene, og slukkede for hans lyd.

"I kommer til et tjene mig!" sagde hun. "Jeg skal bare forbedre mig ordentligt, så kan jeg kontrollere jer og iklæde mig jeres overflade ... forudsat at jeg kan undgå at komme i direkte berøring med guldet... Så kan jeg komme til jeres base på et par timer, i stedet for et par år. Derfra skal det nok gå hurtigt med at sprede mit budskab til hele jeres civilisation."

Khalid var virkelig på røven. Når han ikke kunne sende signaler tilbage, betød det også at han ikke bare kunne slukke for skrigeren uden at pådrage sig invaliderende hjerneskade. Det var trods alt ikke det værd at redde menneskeheden fra at blive... reddet af et rumvæsen, hvis han selv blev forvandlet til en sæk kartofler som tak.

"Jeg ønsker ikke tvinge nogen," sagde hun, "men hvis ikke de vil acceptere min visdom frivilligt, så kan jeg blive nødsaget til det. Jeg er også nysgerrig efter at lære mere om jeres verden. I burde have tiltro nok til jeres artsfæller, til at lade dem bestemme selv. Hvad siger I?"

Hun lod ham tale igen.

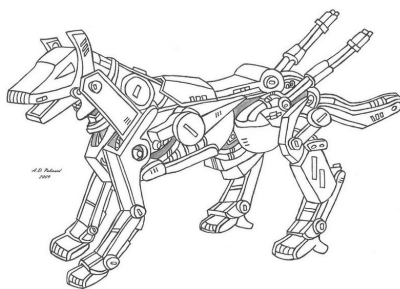
"Ved du hvad, dame? Sådan ser jeg også på det."

Khalid sigtede på hende.

"Hold nu op ... menneske. I ved at det ikke nytter."

Så affyrede han samtlige missiler opefter. Loftet over dem splintredes til atomer – og med den, tusinder af tons bygning, klippe og is. En krop der måske ikke var usårlig, men alligevel

kunne skille sig ad til en sværm af bittesmå væsener, var en stor fordel i dette tilfælde.

Mecha Wolf af Andrea Polinard, US
(kawaiewolf2002, Deviantart.com)

Slutning:

Aurum-sværmen var blevet ret beskadiget, så inden Khalid forlod centralen igen, sørgede han for at slukke lige inden han nåede til puppen. Han så sig omkring med sine menneske-øjne igen. Der var ingen i nærheden. Så aktiverede han nr. 14 (den som Li Weng brugte til patrulje), og vandrede ind i puppe nr. 17. Så aktiverede han nr. 17 igen, og marcherede den ind i puppe nr. 14. Han havde pådraget sig en svær hovedpine – og nogle brandsår på tindingerne – før han var færdig. Men det skulle nok blive dét værd. Missionen havde endda ikke taget mere end seks-syv timer.

Shan-Tung var fuldkommen forbavset, da han så Khalid komme ind, fem timer før tiden.

"Hvad laver du her?! Er du ikke engang kommet i gang?! Jeg har ikke modtaget én eneste meddelelse fra dig endnu!"

"Grunden til at jæ' ik' ku' sende, var fordi det regnede ned med små meteoritter," sagde Khalid. "Men du ka' da godt sende nu ik'? Ik'? Jæ' tænkte det nok... Du har ik' engang tjekket om signalet var stoppet, fordi du rejnede mæ' at jæ' ik' ku'."

Shan-Tung tjekkede. Han blev rød i hovedet af skam.

"Måske sku' du hellere takke mig for at have sparet installationen for en masse besvær" sagde Khalid. "Jæ' har lært min lektie. Jæ' gjorde som jeg fik ordre til."

"Det...", mumlede Shan-Tung.

"Det havde jeg ikke forventet af dig."

"Nåeh, ja," sagde Khalid og trak på skuldrene "Der' vel mange måjer å' være dansk på."

NYT OM FANTASTIK

Af Klaus Æ. Mogensen

Priser

Bram Stoker Award, en pris der gives for livslang indsats i horror-genren, er gået til Brian Lumley og William F. Nolan. En særpris for bedste forlag gik til Tartarus Press.

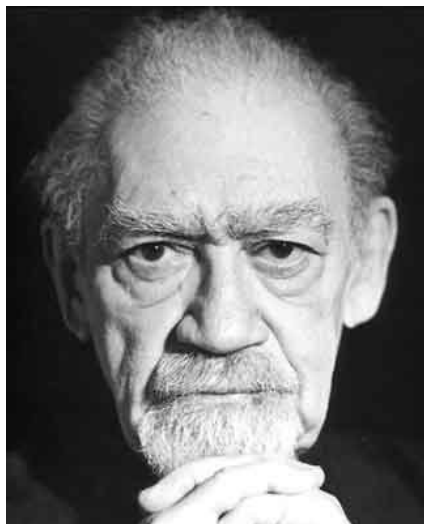
James Tiptree, Jr. Award er gået til Greer Gilman for romanen *Cloud & Ashes: Three Winter's Tales* og Fumi Yoshinaga for manga-tegneserien *Ooku: The Inner Chambers*, Volumes 1 & 2. Prisen gives til genreværker der udforsker og udvider kønsroller og kønsidentitet.

Dødsfald

Tegneserieskaberens **Dick Giordano** er død, 77 år gammel. Giordano tegnede en del serier, men var mere kendt og produktiv som rentegner, blandt andet på **Neil Adams'** klassiske *Batman* og *Grønne Lygte/Grønne Pil* og senere *Crisis on Infinite Earths* og **John Byrnes** *Man of Steel* og *Action Comics*. Han var også meget aktiv som redaktør, og var i 1960'erne chefredaktør for forlaget Charltron Comics og blev senere chefredaktør for DC Comics 1981-93.

Forfatteren **Philip Klass**, bedre kendt som **William Tenn**, er død, 89 år gammel. Tenn var især kendt for sine humoristiske science fiction-noveller, hvoraf flere er oversat til dansk, blandt andet "Brooklyn-projektet" (i antologien *Det sidste spørgsmål*) og "Stik-i.rend-dreng" (i magasinet *Nye Verdenser* nr. 10). På dansk findes også novellesamlingen *Alle mulige verdener* (Stig Vendelkær, 1968). I 1999 blev Klass udnævnt til Author Emeri-

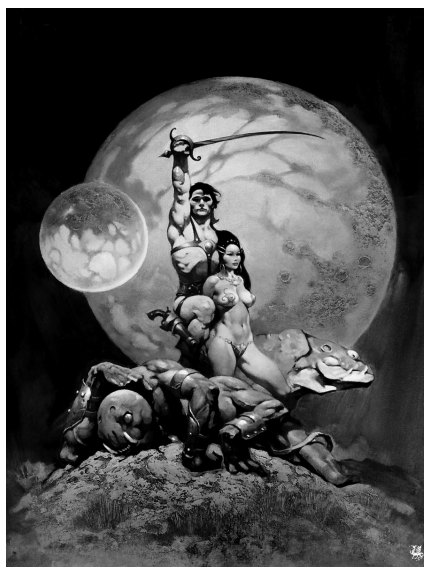
tus af den amerikanske sf- og fantasy-forfatterforening, og han var æresgæst på Worldcon i 2004.

Philip Klass a.k.a. William Tenn

Forfatteren **Kage Baker** er død, kun 57 år gammel, efter lang tids kamp mod kræft. Baker er især kendt for sine populære tidsrejseromaner om *The Company*.

Illustratoren **Frank Frazetta** er død, 82 år gammel, efter længere tids sygdom. Frazetta tegnede en del tegneserier, men han er primært kendt for sine omslag til filmplakater, plader og bøger, blandt andet flere af Edgar Rice Burroughs' Mars-bøger. Hans ekspressive stil har været inspiration for mange senere tegnere.

Frank Frazetta: Omslag til Edgar Rice Burroughs' *A Princess of Mars*

Diverse

Efter en afstemning er det blevet bestemt at en gade i den engelske by Derby fremover skal hedde Lara Croft Way. Man må formode at det er en gade med mange kurver...

Batman slår Superman, lød overskrifterne forleden. Det refererede dog ikke til et opgør mellem Bruce Waynes og Clark Kents alter egoer, men til at *Detective Comics* #27 (med Batmans første optræden) blev solgt på en auktion for US\$ 1.075.000 kort efter at *Action Comics* #1 (hvor Superman debuterede) blev solgt for en sølle million dollars. Og så er der dem, der siger at det er dumt at samle på tegneserier...

Adskillige forfattere har forladt den amerikanske Author's Guild i protest mod foreningens aftale med Google om rettigheder til at skanne bøger. Blandt de vrede forfattere er **Ursula K. Le Guin**, som også har stået for en underskriftindsamling mod aftalen.

Den britiske sf-redaktør og kritiker **Cheryl Morgan** (en af gæsterne ved *Eurocon* i København for et par år siden) er blevet nægtet adgang til USA. Da hun i begyndelsen af marts landede i San Fransisco på vej til the *International Conference on the Fantastic in the Arts* blev hun sat på et fly tilbage til England. Problemet synes at være at Morgan uforvarende er kommet til at bryde et eller andet amerikansk visa-regulativ. Resultatet kan være at hun aldrig igen får mulighed for at rejse til USA.

Intruktøren **Peter Jackson** der stod bag *Ringenes Herre* trilogien og kultklassikeren *Bad Taste* er blevet udnævnt til ridder i den newzealandske hovedstad, Wellington. Han kan nu kalde sig ridder med titel 'Knight Companion of the New Zealand Order of Merit'.

Kilder til nyhederne er hovedsageligt Ansible og Locus

NYT FANTASTIK PÅ DANSK

af Janus Andersen

Listen i denne udgave
gælder fra januar og til
og med marts 2010.

- Balslev, Estrid: *Estrids spøgelseshistorier*. Lindum, 144 sider, kr. 150,00
 - Bisgaard, Bo Thyge: *Vildfaren*. Mellemgaard, 332 s., kr. 269
 - Bro, Nicolas: *Slutstrand*. Drama, 93 sider, kr. 148,00
 - Canavan, Trudi: *De sidste vilde (Den hvide præstinde, 6)*. Tellerup, 190 sider, kr. 348,00
 - Gersdorff, Morgan: *Glimt af fremtiden: en meditativ fremtids odyssé*. Caberlain, 172 s., kr. 198,00
 - Harris, Charlaine: *Død indtil solnedgang (Sookie Stackhouse, nr. 1)*. Lindhardt og Ringhof, 347 sider, kr. 199,95
 - Harris, Charlaine: *Levende død i Dallas (Sookie Stackhouse; 2)*. Lindhardt og Ringhof, 387 sider, kr. 199,95
 - Harrison, Harry: *Efter stormen*. Science Fiction Cirklen, 220 sider, kr. 229,00
 - Jerian, Leah D.: *Gehennas porte, 1. del*. Books on Demand, kr. 249,00
 - Koontz, Dean R.: *Død og levende (Frankenstein 3)*. Cicero, kr. 199,95
 - Langstrup, Steen: *Den hvilende ondskab (Plantagen; 1)*. 2 Feet Entertainment, kr. 149,00
 - *Refleksioner: En science fiction antologi / redaktør: Flemming R. P. Rasch*. Ny Science Fiction, 152 s., kr. 190,00
 - Ryum, Ulla: *Dengang engang: et eksistenspapir*. Fingerprint, 25 sider
 - Skygger: *To århundreders danske gys*, red. Steen Langstrup. 2 Feet Entertainment, 252 sider, kr. 149,00
 - Sorokin, Vladimir: *En opritniks dag*. Vandkunsten, 173 sider, kr. 249,00
 - Stephenson, Neal: *Arethuse (Cryptonomicon 3)*. Hexameter, kr. 250,00
 - Toro, Guillermo del: *Blod*. Hr. Ferdinand, 420 s., kr. 299,00
 - Weis, Margaret: *Drageknogler (Drageskibe, 1)*. Tellerup, 265 sider, kr. 398,00
 - Weis, Margaret: *Draugens gåde (Drageskibe, 2)*. Tellerup, 355 sider, kr. 398,00
 - York, Patricia C.: *Mauranius arvingen*. Siesta, 304s., kr. 249
 - Ørnstrup, Sven Damgaard: *Vraggods (Abaddons arv 1)*. Hexameter, 341 s., kr. 150,00
- ## Børne- og ungdomsbøger
- *6 gode grunde til ikke at sove i mørke*. HUF – Håbefulde Unge Forfattere, 97 sider, kr. 120,00
 - Ahrensbach, Ida: *Frihedskampen*. Mellemgaard, 273 sider, kr. 229,00
 - Aline, Bodil: *Nye tider for Kronborgbanden*. Bodil Aline, 218 sider, kr. 228,00
 - Bache Andersen, Maria: *Sirius*. DarkLights, 189 s., kr. 229
 - Becker, Tom: *Blod (Darkside 2)*. Flachs, 268 sider, kr. 288,00
 - Bidstrup, Lise: *Ånderne fra tidernes begyndelse (Spiralen, 5)*. Facet, 223 sider, kr. 149,00
 - Bødker, Benni: *Esben (De 7 nøgler, 4)*. Gyldendal, 84 sider, kr. 155,00
 - Bødker, Benni: *Skelethæren (Helvedesporten 4)*. Alinea, 31 sider, kr. 148,75
 - Bødker, Benni: *Viljens vej (Kimura, 7)*. Gyldendal, 44 sider, kr. 141,25
 - Bødker, Benni: *Ærens vej (Kimura, 6)*. Gyldendal, 44 sider, kr. 141,25
 - Bødker, Silja: *Landet ved verdens ende (Forbandelsen 3)*. Sisters, kr. 198,00
 - Carman, Patrick: *Den sorte ring (The 39 clues 5)*. Egmont Litas, kr. 149,95
 - Clausen, Nick: *De døde brødre*. Tellerup, 182 s., kr. 298,00
 - Collins, Suzanne: *Løbeild (Dødsspillet 2)*. Gyldendal, 315 sider, kr. 299,95
 - Conrad, Jens: *Æventyr: fantastiske fortællinger*. Conbooks, 299 sider.
 - DiTerlizzi, Tony: *Dragekongen (Andre Spiderwick fortællinger 3)*. Gyldendal, kr. 99,95
 - Donbavand, Tommy: *Heksens blod (Gysergaden Scream Street 2)*. Alvilda, 126 sider, kr. 79,95
 - Donbavand, Tommy: *Vampyrens hugtand (Gysergaden*

- Scream Street*, 1). Alvilda, 150 sider, kr. 79,95
- Dürr, Morten: *Den sidste elver*. Carlsen, 72 sider, kr. 169,95
 - Einspor, Henrik: *Den onde tvilling*. Gyldendal, 62 sider, kr. 145,00
 - Føge, Steen: *Onde øjne (Fuglen fra helvede 2)*. Gyldendal, 45 sider, kr. 141,25
 - Gammelgaard, Per: *Dyret med de fem øjne (Den lyseblå Baron 16)*. Alrune, 43 sider, kr. 143,75
 - Gotthardt, Peter: *En ukendt verden (Elverdronningens børn 1)*. Carlsen, 66 sider, kr. 179,95
 - Hahn, Mary Downing: *Spøgelset i lunden*. Tellerup, 177 sider, kr. 298,00
 - Haller, Bent: *7 skrækkelige historier*. Høst, 115 s., kr. 199,95
 - Hansen, Hans: *Sødrukkens hævn*. INFOKO, 2 cd'er 1 bog, 92 sider, kr. 375,00
 - Hawking, Lucy: *Gustavs kosmiske skattejagt (Gustavs hemmelige vej... 2)*. Gyldendal, 299 sider, kr. 249,95
 - Hill, Stuart: *Thirrin og Flammesværdet, 1. del (Krøniker fra Ismarken)*. Carlsen, kr. 299,95
 - Hill, Stuart: *Thirrin og Flammesværdet, 2. del (Krøniker fra Ismarken)*. Carlsen, kr. 299,95
 - Jensen, L. G.: *MilkyWay Meat - Sanddæmonen*. Gyldendal, 276 sider, kr. 249,95
 - Kjær, Jan: *Uden regler (Menneskejægeren 2)*. Carlsen, kr. 299,95
 - Klausen, Orla: *Stenskoven (Ulvs rejse, 2. del)*. Alrune, 52 sider, kr. 168,75
 - Lidbeck, Petter: *Et offer til allehelgens-aften*. Forum, 83 sider, kr. 159,95
 - Maguire, Eden: *Jonas (Beautiful dead 1)*. Politiken, kr. 200,00
 - Marsh, Katherine: *Fanget i tusmørket (natterejse til underverdenen 2)*. Carlsen, 239 sider, kr. 249,95
 - McMullan, Kate: *Ulykkehjulet (Dragedræber-akademiet 7)*. Carlsen, 119 s., kr. 199,95
 - Nielsen, Andreas P.: *Da Gorm vågnede*. Alrune, 75 sider, kr. 168,75
 - Nielsen, Kathrine Louise: *De spidsørede (ild og vand 2)*. Klim, 326 sider, kr. 299,00
 - Olczak, Martin: *Megadrenge - den store hemmelighed*. Gyldendal, 91 sider, kr. 199,95
 - Oscar K.: *Skot er vild med Emma*. Gyldendal, 41 sider, kr. 141,25
 - Ottesen, Josefine: *Den lukkede by (Den skjulte nøgle, 4)*. Alrune, 47 sider, kr. 143,75
 - Petersen, Keld: *Alene i skoven (Bogrejsen 3)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *Den lede sump (Bogrejsen; 4)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *Det gule uhyre (Bogrejsen; 2)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *I kulde og mørke (Bogrejsen; 7)*. Elysion, 28 sider, kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *I tynd luft (Bogrejsen; 8)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *Ind i bogen (Bogrejsen; 1)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *Væk i dybet (Bogrejsen 6)*. Elysion, 28 s., kr. 62,50
 - Petersen, Keld: *Yoko i knibe (Bogrejsen 5)*. 28 s., kr. 62,50
 - Porter, Henry: *Maleriets forbandelse*. Gyldendal, 255 s., kr. 279,95
 - Prineas, Sarah: *Fortabt (Den magiske tyv 2)*. Borgen, kr. 249,00
 - Riordan, Rick: *Lyntyven (Percy Jackson & olymperne 1)*. Carlsen, 381 sider, kr. 199,95
 - Rodda, Emily: *Nøglen til Rondo*. ABC, 298 sider, kr. 269,95
 - Stewart, Sharon: *Ulverytter (Himmeldanser 2)*. Arvids, 269 sider, kr. 268,00
 - Stine, R. L.: *Luk ikke øjnene! (Spøgelser på spil, 8)*. Carlsen, 133 sider, kr. 229,95
 - Stine, R. L.: *Sommerlejr i helvede (Gåsehud horrorland, 9)*. Borgen, 160 sider, kr. 69,95
 - Weinreich, Jacob: *Piratens fange (Kaptajn Blodskæg, bind 1)*. People's Press, 95 s., kr. 89,00
- ## Fag- og anden litteratur
- Bramsen, Christopher Bo: *H.C. Andersens Den lille havfrue: fra eventyr til nationalmonument*. Gad, 141 sider, kr. 149,00
 - Dalgaard, Niels: *Mareridtsmanden: Stephen King og science fiction*. Science Fiction Cirklen, 203 sider, kr. 249,00
 - Egmont & Co.: *50 år med dansk produktion af Disney-serier*, redaktør: Niels Houlberg Hansen. Damcon, 87 sider, kr. 90,00
 - Jensen, Eiler: *Utopier og dystopier: filosofiske og litterære betragtninger spejlet i børnelitterære værker*. Resen, 78 sider, kr. 149,00
 - Kerff, Thomas: *Jarkwelt: En verden til rollespil*. Rollespilakademiet, 102 sider, kr. 100,00
 - Krause, Lonni: *Ord til alle sider*. Det Andersenske Forlag, 152 sider, kr. 149,00
 - Sinkjær, Bjarne: *Ullevinter: et bordrollespil for begyndere*. Rollespilsforlaget, 56 sider, kr. 125,00
- ## Tegneserier
- Bilal: *Animal'z. Faraos Cigarer*, 100 sider, kr. 248,00
 - Christin, P.: *Tidsåbneren (Linda og Valentin - agenter i tid og rum 21)*. Cobolt, 48 sider, kr. 128,00
 - Franquin: *1959-1960 (Splint & Co.)*. Egmont Serieforlaget, kr. 299,00
 - Kieth, Sam: *Zero girl*. G. Floy Studio, ca. 130 s., kr. 188,00
 - Luguy: *Legendernes ocean (Gildwin 1)*. Donovan Comics, 46 sider, kr. 99,95
 - Milton, Ingo: *Eventyret skyggen*. Nidhug, 43 s., kr. 68,00
 - O'Malley, Bryan Lee: *Scott Pilgrim mod verden (Scott Pilgrim, 2)*. Aben maler, ca. 210 sider, kr. 80,00
 - Rask Nielsen, Jacob: *Exodus, bind 2*. Tjubang, kr. 49,95
 - Schuiten, François: *Sandkornsteorien (Hemmelighedsfulde byer, 9)*. Faraos Cigarer, 112 sider, kr. 248,00

Foreningen Fantastik

Kontaktadresser

Medlemskab & abonnement

Thomas Winther
Haydnsvej 1 1TH
2400 København SV
kasserer@fantastik.dk

Hjemmeside

webmaster@fantastik.dk

Himmelskibets redaktion

Himmeskibet@fantastik.dk

Foreningen

forening@fantastik.dk

Bestyrelsen

Formand:

Jesper Rugård Jensen
Cæciliavej 68
2500 Valby
formand@fantastik.dk

Næstformand:

Flemming R. P. Rasch
C.F. Richs Vej 101 E
2000 Frederiksberg

Kasserer:

Thomas Winther
Haydnsvej 1 1.th
2450 København SV

Sekretær:

Lars Ahn Pedersen
Hedevænget 4, st. th.
4000 Roskilde

Menigt medlem:

Spritt Schapiro
Sankt Hans Gade 12, 1.
4000 Roskilde

Menigt medlem:

Susanne B. Hodges
Stevnsgade 35, 3. tv.
2200 KBH N.

Suppleanter:

Tue Sørensen
Bjarne Sinkjær
Jóannes á Stykki

Kalender

Caféaften

TID: den 2 og 20 hver måned
kl. 19:00
STED: Bankerået, Ahlefeldtsgade
27-29

Uformel caféaften på Café Bankerået. Kaffe, øl og hyggesnak i afslappende omgivelser. Vi plejer at sidde inde i baglokalet. Skulle det være umuligt at få plads eller er der lukket, rykker vi hen på Kalaset, Vendersgade 16.

Komiks 2010

TID: 21-23/5 2010
STED: Øksnehallen.
Danmarks store hveranden-år-
lige tegneseriefestival.
Gæster: Daniel Clowes (*Ghost
World*), Dave Gibbons (*Watch-
men*), Peter Adolphsen m.fl.
Info: www.komiks.dk

Forfatterpræsentationer

TID: 26.05.2010 19:00
STED: Valby Kulturhus, 3. sal.
lok 4.
En af science fiction genrens op-
findere var H.G. Wells. De fleste
kender sikkert "Kloderne
Kamp" og "Tidsmaskinen", men
Wells skrev mange andre science
fiction-romaner. George R.R.
Martin er måske mindre kendt i
Danmark, men en tv-serie base-
ret på hans episke og meget ro-
ste fantasy-serie *Game of Thro-
nes* er nu på vej, og vil måske
rette op på det. Endelig vil vi
præsentere bøger af Catherine
Asaro, som kommer til Danmark
til Fantasticon i september.

Star Wars dag III

TID: 29/5 2010
STED: Taastrup Medborgerhus.
www.danskstarwarsloge.dk

Eurocon 2010

TID: 26-28/8-2010
STED: Cieszyn, Tjekkiet
Årets europæiske sf-festival.
Æresgæster: Steven Erikson,
Alan Campbell, Juraj Červenák,
Pavel Weigel, Miroslav Žam-
boch, Andrzej Sapkowski, Brid-
get Wilkinson m.fl.
Info: www.tricon.info

Fantasticon 2010

TID: 18-19/9-2010
STED: Vanløse Kulturhus
Gæster: Catherine Asaro,
Rikke Schubart, Mathias Clasen,
Ea Philippa, Camilla Wandahl og
Jesper Gottlieb
Info: www.fantasticon.dk

Eurocon 2011

TID: 17-19/6-2011
STED: Stockholm, Sverige
Første gang Eurocon holdes i
Sverige!
Æresgæster: Elizabeth Bear, Ian
McDonald, Jukka Halme m.fl.
Info: www.eurocon2011.se

Fantastiks novellekon- kurrence 2010

Fantastiks årlige novellekonkur-
rence tager denne gang ud-
gangspunkt i at 2010 er udnævnt
til biodiversitets-år. Novellen
skal være fantastisk, dvs. inde-
holde et fantastisk eller spekulat-
ivt element, og desuden skal der
forekomme et usædvanligt væ-
sen eller dyr i den (som kan
være det fantastiske element,
men ikke behøver at være det).
Længden kan være op til 8000
ord. Send novellen til:
novelle2010@fantastik.dk
senest 1. juni 2010. Hvis du er
under 20 år, kan du desuden del-
tage i ungdomskonkurrencen,
ved at angive at du ønsker dette.
Det udelukker dig ikke fra
hovedkonkurrencen. Vinderne
afsløres på Fantasticon 18. sep-
tember 2010. Ved at deltage
giver man Fantastik ret til at
trykke historien. Denne ret
bortfalder et år efter konkurren-
cens afslutning.

FANTASTICON 2010

18-19. september
Vanløse Kulturhus
www.fantasticon.dk

Catherine Asaro
Rikke Schubart
Camilla Wandahl
Mathias Clasen
Jesper Gottlieb
Ea Philippa
and many more

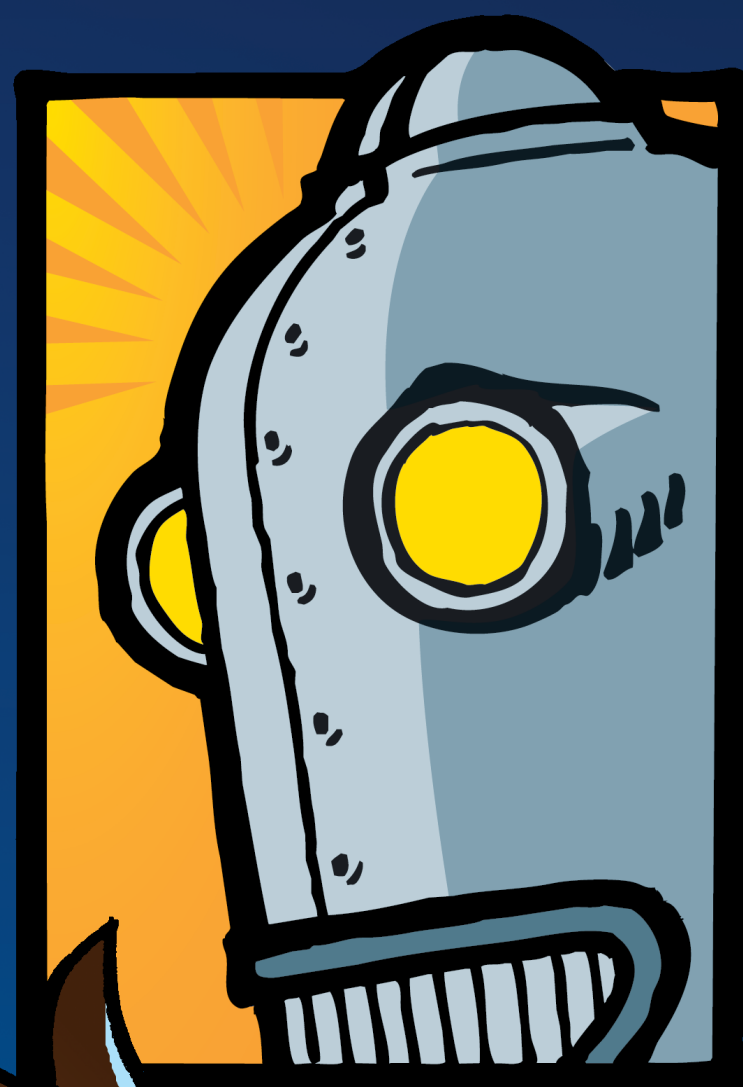
FILM
FRYGT
FREMTID
FANTASY
FOREDRAG
FORFATTERE
FANTASTICON
LØR: 10.00-18.00
SØN: 10.00-16.00

MANFRED CHRISTIANSEN

Støttet af Vanløse Lokaludvalg

22.-23. maj i Øksnehallen

KOMIKS.DK

Workshops • Interviews • Signeringer
Debat • Aktiviteter for børn • Foredrag
Branchestande • Minishops m.m.m

KØBENHAVNS
INTERNATIONALE
TEGNESERIEFESTIVAL

2010

Mod tegneserieskabere fra hele verden!

Keitaro Arima Moon Phase (Japan) **Christophe Arleston** Zanfyst fra Troy, Zanfyst fra stjernerne (Frankrig) **Arne Belstorff** Acht, Neun, Zehn (Tyskland) **Charles Burns** Black Hole (USA) **Daniel Clowes** Ghost World (USA) **Åsa Ekström** Sayonara September (Sverige) **Michael Farr** Tintin ekspert (UK) **François Marcela-Froideval** Den sorte månes krøniker (Frankrig) **Dave Gibbons** Watchmen (UK) **Anike Hage** Gothic Sports (Tyskland) **Line Hoven** Liebe shaut weg (Tyskland) **Daan Jippes** Anders And (Holland) **Kari Korhonen** Anders And (Finland) **Henk Kuijpers** Franka (Holland) **Kevin O'Neill** The League of Extraordinary Gentlemen (UK) **Frank Quitely** All Star Superman (UK) **Jean Van Hamme** Thorgal, Xii (Belgien) **Chris Ware** Jimmy Corrigan (USA) **Bernar Yslaïre** Sambre, Himmel over Bruxelles (Belgien) OG MANGE FLERE UDENLANDSKE OG DANSKE TEGNERE!

SE HELE PROGRAMMET PÅ

WWW.KOMIKS.DK